De vertellingen van een Menseneter
1925 - 1926

A.M. de Jong
G. van Raemdonck

De wereldreis van Bulletje en Boonestaak

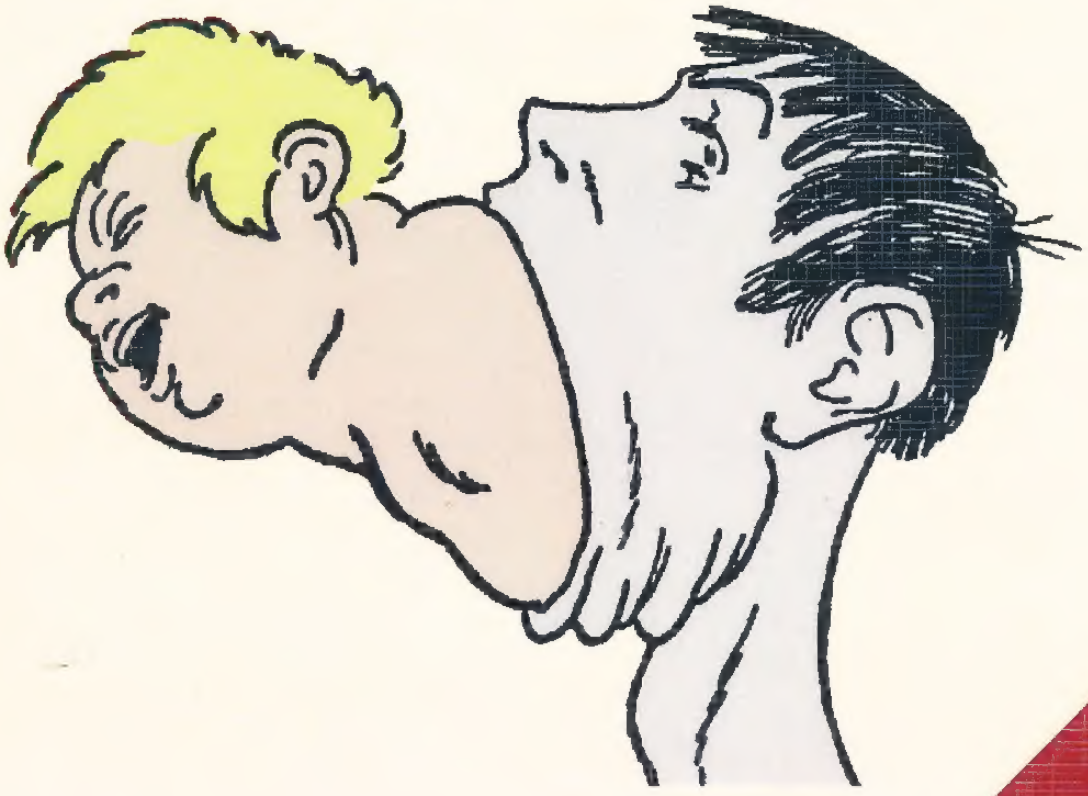

De vertellingen van een menseneter

(verhaal 12 - strook 1045 - 1146)

1925 - 1926

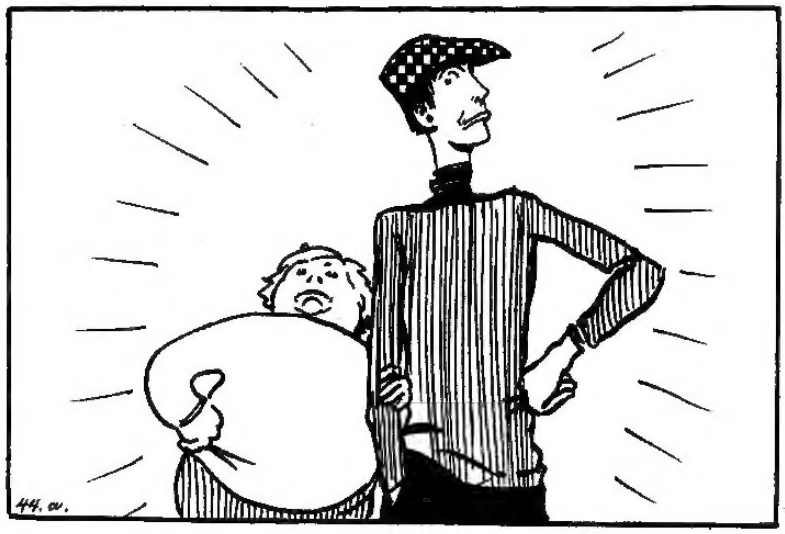

Redactioneel

In verhaalbundel 11 van de Bulletje en Boonestaak-reeks zijn we begonnen met het verhaal van *De wonderlijke waard van Hotel Carlecas.* De reeks werd begin 1938 voorgepubliceerd in het weekblad *WIJ-ons werk ons leven* en later door uitgeverij Strengholt in boekvorm uitgegeven. De illustraties van George van Raemdonck werden dit keer niet opgenomen voor de boekuitgave: die werden verzorgd door een zekere Pelts, een voor mij onbekende illustrator. Het boekje over onze waard bevat geen colofon, maar moet voor de oorlog nog uitgegeven zijn, getuige de wijze van uitgave: A5, genaaid-gebonden (linnen rug met kartonnen omslagen), kortom een eenvoudige maar verzorgde uitgave die de tand des tijds goed heeft doorstaan omdat 't een uitgave is uit de tijd dat vakmanschap nog deugdelijk was en goedkope, betaalbare edities nog niet waren uitgevonden c.q. geïmporteerd.
Het blad WIJ kunnen we een socialistisch weekblad noemen; het woord 'links' is ongetwijfeld een omschrijving uit de jaren zestig. Inderdaad wordt de ondertiteling 'ons werk - ons leven' waargemaakt. Een paar indrukken: de Maastunnel in Rotterdam werd gegraven en de omslag laat een arbeider zien die met een doorborende blik in de lens kijkt zonder de fotograaf te zien. Besmeurd met klei op een doorgroefd gezicht met een grote hijskraan op de achtergrond. Hier wordt gewerkt, hier wordt het nieuwe Nederland stevig op de kaart gezet met alle energie die we hebben, getuige de heipalen op de achtergrond. Exact het beeld dat A.M. de Jong beschreef in de Merijntje Gijzen-cyclus. Het Rotterdam werd op dezelfde wijze 'vastgelegd' met woorden. Het harde leven in de haven waar je lichaam gesloopt werd als je de kracht niet snel vond om het werk te doen wat gedaan moest worden. Balen sjouwen bij het lossen van schepen, die steeds te zwaar waren voor een nog niet volgroeid lichaam van een jonge vent van net twintig jaar, sjouwwerk dat je in een korte periode van je leven doen kon, voordat je definitief gesloopt was....
WIJ publiceert vervolgens een fotoreeks over een school voor dienstboden, vrij vertaald naar huidige begrippen een soort Middelbare school waar je toegelaten werd na drie jaar Huishoudschool. De drie eRRRetjes worden duidelijk in beeld gebracht: rust, regelmaat en reinheid. Een zaal met opgemaakte bedden, een batterij teilen waar de afwas in gedaan wordt, ratelende Singer naaimachines waar 'de verder gevorderden' onder de leerlingen op mochten werken en lange rijen klompen in de hal van een 19e eeuwse villa. Nederland is proper. Dat vonden vreemdelingen tweehonderd jaar geleden al en bij iedere terugkomst in Nederland valt het veel mensen nog steeds op.

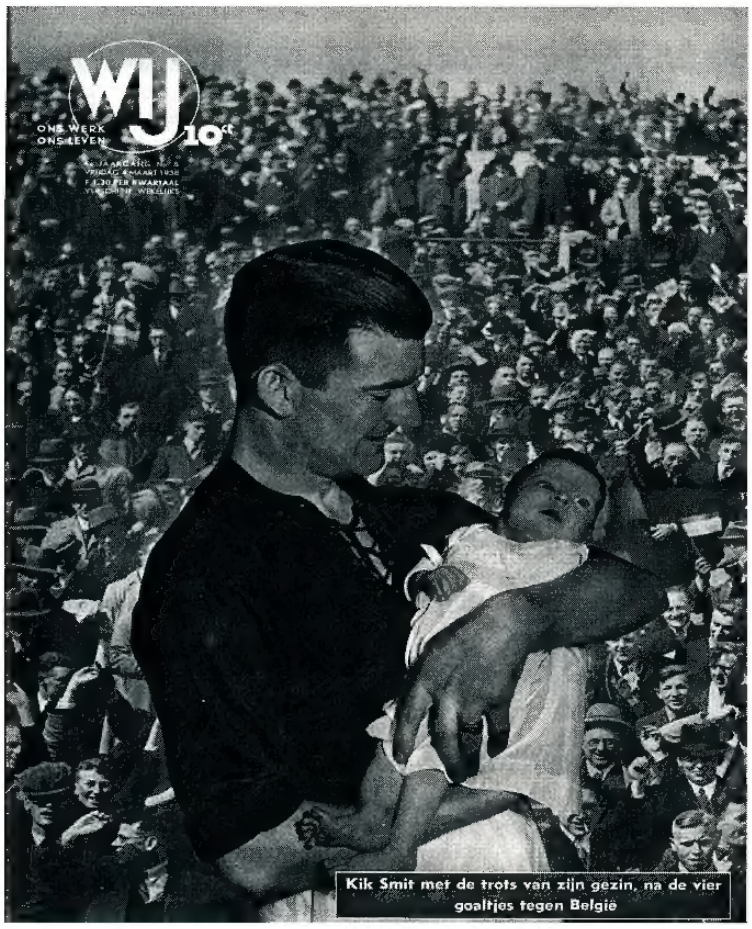

Kik Smit met de trots van zijn gezin, na de vier goaltjes tegen België

Op vrijdag 4 maart 1938 staat Kik Smit op de cover. Hij maakte vier 'goaltjes' tegen België en is net vader geworden. Over de partij tegen België een hele fotoreportage, maar niets meer over Kik Smit waar ik heel nieuwsgierig naar was. Waarom? Henk Sprenger, de schrijver en tekenaar van Kick Wilstra, heb ik regelmatig horen vertellen over het Nederlands voetbal in de jaren vijftig, de tijd dat deze fameuze voetbalstrip werd gepubliceerd in het *Parool* en *Rob's Vrienden*. Een voetbalstrip waar nog geen kwart van het verhaal over voetbal ging, maar die toch als voetbalstrip door het leven zou gaan... De samenstelling van de naam Kick Wilstra, waarschijnlijk erg bekend maar ik noem het toch maar eens, was: *Ki(c)k* Smit, Abe Len*stra* en en Faas *Wil*kes. Een superbe naam die onmiddellijk geassocieerd werd met voetbal en strip, zelfs door mensen die de strip nog nooit in handen hadden gehad, laat staan gelezen. Faas Wilkes overleed in de zomer van 2006, Abe Lenstra al veel eerder, maar Kik Smit...?! Ik had nog nooit een foto van hem gezien, dacht eigenlijk dat hij Kick heette en nu bleek hij een voetballer te zijn die naam maakte voor de oorlog, ver voor de gouden jaren vijftig met Abe Lenstra en Faas Wilkes. Een kleine ontdekking weliswaar, maar voldoende om de cover hier nog eens af te beelden. Bij deze.

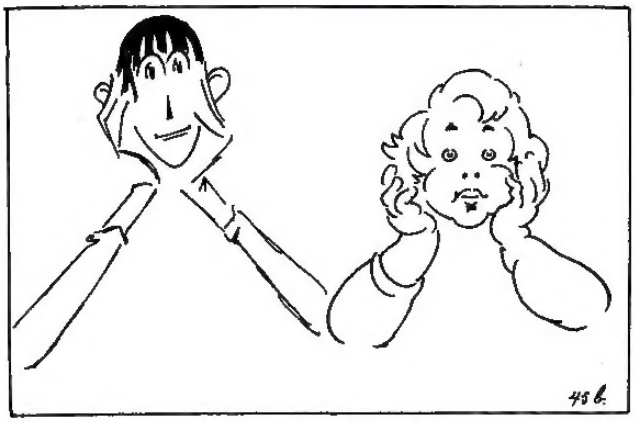

Terwijl dinsdag bezig was met snijden en knopen, vroeg Bulletje:
"Zeg, Dinsdag, hoe ben je hier eigenlijk gekomen, op dit onbewoonde eiland?"
Dinsdag keek even op en zei toen:
"Oooaah!... Veel groot verhaal datte... veel groot verhaal".
"Vertel 't ons 'ns, Dinsdag, toe!" smeekte Bulletje, en Boonestaak voegde er haastig aan bij:
"Hè, ja, toe, Dinsdag, vertel ons dat verhaal 'ns!"
Dinsdag rimpelde zijn voorhoofd, dacht na, en zei:
"Goed, baassies. Ik vertellen".

"Fijn!" riepen de jongens en gingen extra gemakkelijk op hun buik tegenover de menseneter liggen, de handen onder de kin, de ellebogen in het zand en keken hem aan met verlangende, glinsterende ogen.
Het was even stil en Bulletje zei ongeduldig:
"Nou, Dinsdag, begin dan!"
"Zachies, zachies", zei Dinsdag. "Mij nadenken, baassie... Vertellen veel groot moeilijk".
Weer was het stil. De jongens schoven nog wat dichter op Dinsdag toe en eindelijk begon deze:
"Nou, veel goed luisteren dan!"

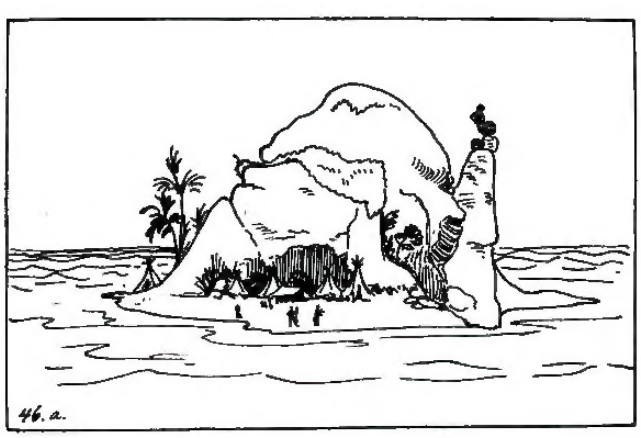

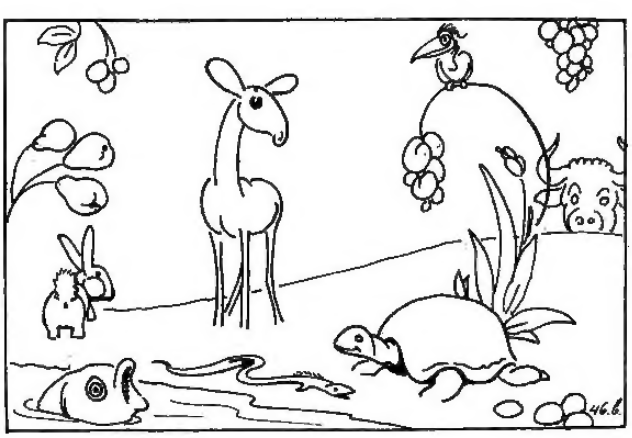

Om het jullie niet al te moeilijk te maken, zal ik het verhaal van de vreselijke menseneter maar uit zijn gebroken, krom taaltje in gewoon Hollands overbrengen. Jullie mochten anders eens net gaan praten als Dinsdag. Daar zou je op school een hoop last mee krijgen en dat wil ik liever niet op mijn geweten hebben.
Dinsdag vertelde dus:
"Ik ben geboren op het eiland Waliwoehabikikitoe. Dat betekent: het eiland van de koningsgieren, want zo werd ons volk genoemd. Het ligt heel, heel ver weg, aan de andere kant van het grote Amerika, midden in de wijde, wijde Oceaan.

Het was maar een klein eiland, maar alles wat we nodig hadden, leefde en groeide er en de zee zat vol vis. We hadden er een heerlijk leventje. Onze goden lieten al de dingen die we nodig hadden om van te leven, zo maar voor het grijpen op ons eiland liggen en iedereen was vrij en gelukkig. Maar dom, zie je, want van beschaving, van lezen en schrijven en van kruit en lood, en zo, wisten we niks. En we wisten ook niet, dat dat een groot ongeluk was. Dat leerden we pas veel later".
"Wat hadden jullie voor goden?" vroeg Bulletje nieuwsgierig. "Wodan en zo, net als de Batavieren?"

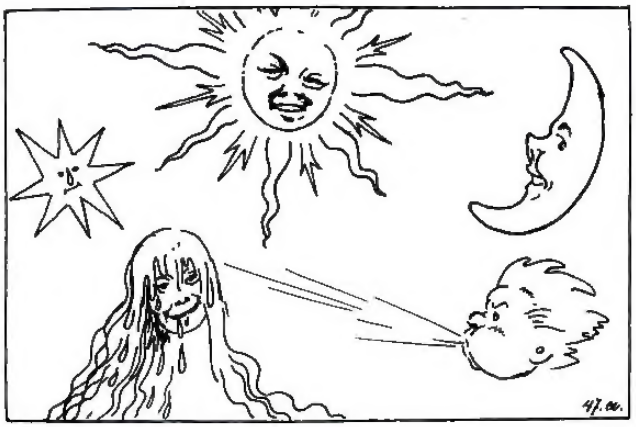

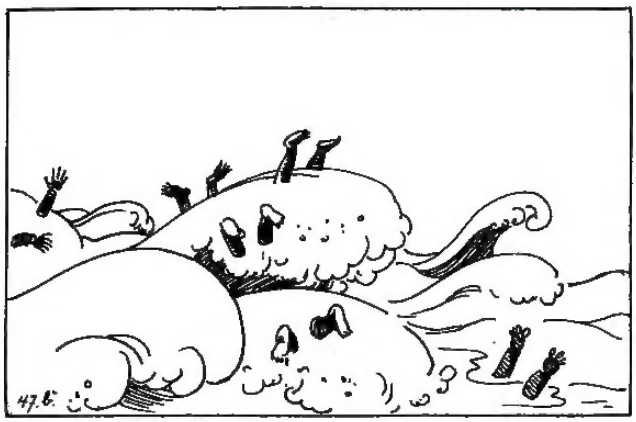

"Nee", antwoordde Dinsdag, "van die god heb ik nog nooit gehoord. Onze goden waren de zon, en de maan, en de regen, en de wind, en de bronnen, en de zee, en de sterren. En soms vonden we ook wel 'ns goden aan het strand. Die zagen er dan net uit als houtjes, of dingen van ijzer of koper. Daar moest je mee oppassen, want ze leken erg onschuldig, maar ze konden de vreselijkste ongelukken over je brengen, en daarom borgen wij ze op in onze tempels in het bos, of in grotten en gingen er dikwijls heen om voor ze te bidden en ze gunstig te stemmen en ze te vriend te houen".
"Wat een onzin", zei Boonestaak minachtend. "Wat kunnen die dooie dingen je nou doen? Dat is immers allemaal maar bijgeloof!"
"Ja, dat zeg jij", antwoordde de wilde. "Maar eens, toen een onvoorzichtige op zo'n god getrapt had, kwam er twee dagen later een verschrikkelijke storm en een vloedgolf uit de zee en die heeft ons halve dorp meegenomen en wel twintig mensen. Zeg jij nou maar, dat die dooie dingen je niks kunnen doen!"
"Maar dàt is immers enkel een toeval!" riep Bulletje. "Dat kan zo'n onnozel houtje toch niet doen!"
"Dat denk je maar", zei Dinsdag koppig.

"Nou, we leefden erg rustig en plezierig op dat mooie, rijke eiland. Kokosnoten en bananen en broodbomen en mangowortelen en allerlei andere lekkere dingen hadden we maar voor 't grijpen en vis in 't water en wild in 't bos."
"En aten jullie ook mensenvlees?" vroeg Bulletje, een beetje angstig.
"Ja," zei Dinsdag, "soms. Als er oorlog was. Dat gebeurde wel es, zie je. Dan kwamen ze van andere eilanden om bij ons te gappen en dan werd het vechten en de vijanden, die we doodsloegen of gevangen namen, nou, die aten we op."
"Ajakkes!" zei Bulletje met een vies gezicht. "Ajakkes?" vroeg Dinsdag. "Ze smaakten wat lekker. Nog lekkerder dan varkens."
"Bah! wat gemeen!" riep Boonestaak, "om je vijanden op te eten. Ze eerst doodslaan en ze dan opeten! Smerig hoor!"
"Ja," zuchtte Dinsdag, "wij waren wilden, hè? onbeschaafd. Wij wisten nog niet, dat 't veel fatsoenlijker is, je vijanden met kanonnen en met vergiftig gas dood te maken en dus deden wij 't maar met onze knotsen en met pijl en boog. Wij wisten niet beter, hè? Dat kon je ons niet kwalijk nemen."
"Je mag helemaal niet doodslaan," preekte Bulletje.

Dinsdag keek erg schuldig. "Ja," zei hij bedroefd, "ik ben bang, dat wij erg slechte mensen waren. Maar we wisten het niet, zie je. Later hebben we het wel geleerd. Want toen werd ons eiland ontdekt. Door beschaafde blanke mannen. O, daar hebben we de beschaving van geleerd! Fijn! Ze brachten jenever mee en tabak. De eersten lieten ons veel drinken, zo maar voor niks en we dronken tot we bewusteloos neervielen en toen namen die goeie, beschaafde witte mannen een boel van de sterksten van ons mee, onderin hun schip, naar een ver, groot eiland!"

Bulletje en Boonestaak keken een beetje raar. Erg mooi kwam hun die beschaafde handelwijze niet voor.
"En wat deden jullie op dat grote eiland!" vroeg Bulletje. "O, die er kwamen, moesten werken in plantages. Vier jaar lang. Ze zeien, dat we dat beloofd hadden voor het drinken. Eigenlijk maar voor twee jaar, zie je, maar de helft van ons was onderweg doodgegaan, en toen moesten wij voor de andere helft ook werken."
"Waren ze ziek geworden onderweg?" vroeg Boonestaak, die het verhaal nogal akelig vond.

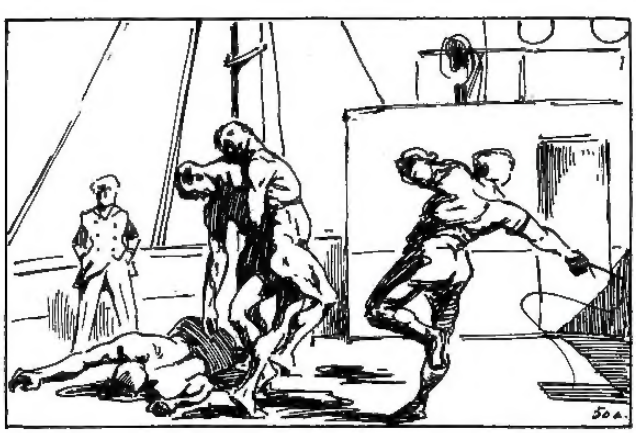

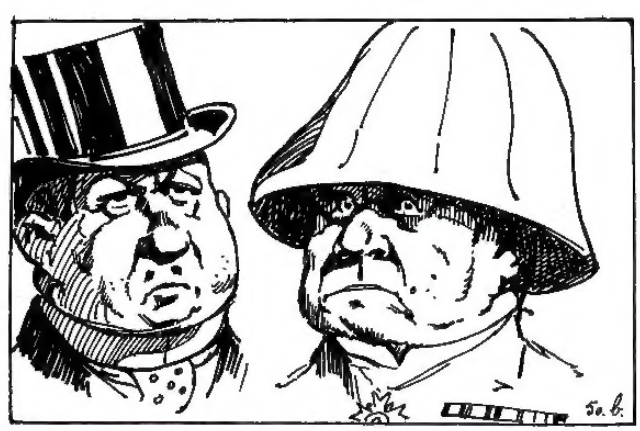

"Een paar waren d'r ziek geworden," vertelde Dinsdag. " 't Was erg warm en benauwd onder in het schip, en we hadden kettingen aan onze benen, zie je, omdat wij niet beschaafd waren en de blanke mannen wel. Nou, sommigen van ons waren zó onbeschaafd, dat ze 't niet uit konden houden in die nauwe hokken en herrie maakten en eruit wouen. En om ons toen te leren, hoe je je gedragen moet als je beschaafd wil worden, werd er een stelletje van ons overboord gegooid, midden in zee. Een paar anderen werden vastgebonden en met een leren zweep net zo lang geslagen tot ze dood neervielen. Nog een paar, die het ook maar niet leren konden, werden doodgeschoten...

Ja, beschaving, dat is erg moeilijk, en wij waren maar domme wilden, zie je."
"Wat een troep gemene moordenaars!" riep Boonestaak.
"O, nee," zei Dinsdag nederig. "'t Waren wat een beschaafde mensen. Dienaren van de blanke, nog meer beschaafde heren van de plantages, waar wij moesten werken."
"En wat verdienden jullie daar?" vroeg Bulletje.
"O, eens in de maand een pakje tabak en soms een borrel, en elke dag een stelletje klappen met de zweep. En dan een beetje eten ook nog, en kleren."

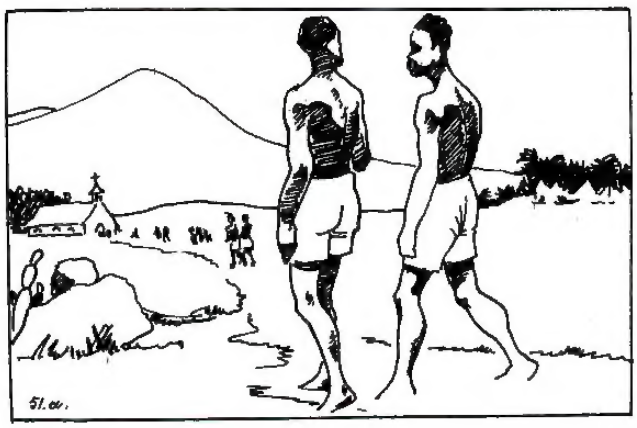

"Mooie kleren?" vroeg Boonestaak.
"O, prachtig!" vertelde Dinsdag. "Linnen broekjes. Want naakt lopen, dat mochten we niet meer. Dat was onbeschaafd. En we gingen ook naar de kerk en daar leerden we nog meer van de beschaving. Dat je niet stelen mag, en niet bedriegen, en niet doodslaan en dat je van iedereen evenveel houen moet als van je zelf. En dat je geen mensenvlees mag eten en dat je iedereen moet geven wat hem toekomt. Op een zondag vroeg een van de mannen van ons eiland, of dat allemaal alleen voor de zwarten gold of ook voor de blanken?" Dinsdag zweeg even en schudde bedroefd het hoofd.

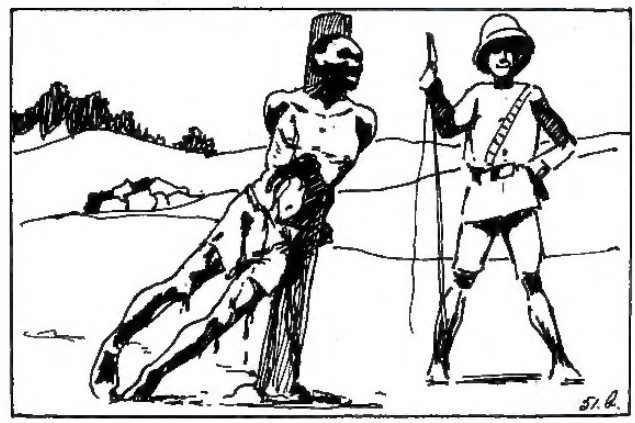

"Nou, en?" vroeg Bulletje nieuwsgierig.
"Hij was niet beschaafd genoeg voor zulke vragen," zei Dinsdag. "Het werd aan de meester van de plantage verteld en de volgende dag werd de man aan de paal gebonden en kreeg honderd slagen met de zweep, omdat ie oproerige praat had uitgeslagen. Hij heeft nog twee dagen geleefd en toen is ie doodgegaan... O, baasjes, beschaving is zo'n moeilijk ding voor domme wilden om te leren! Maar toen wisten we ten minste, dat we onze mond moesten houen en de beschaafden laten praten."

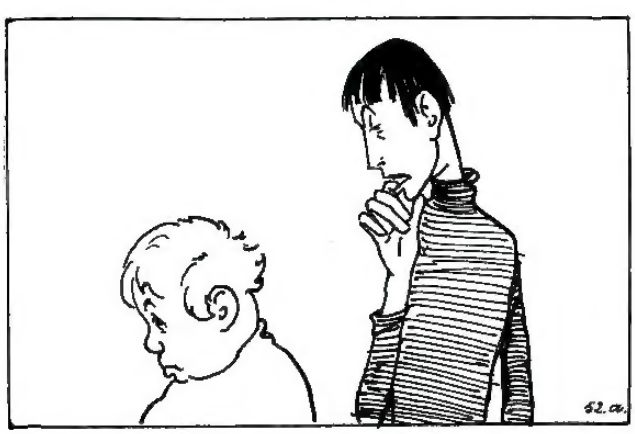

Bulletje en Boonestaak zuchtten diep.
"Ja," ging Dinsdag voort, "jullie mag blij zijn, dat je beschaafd geboren bent, want als je 't later moet leren, en je huid is donker van kleur, dan valt 'et niks mee." De jongens waren op dit ogenblik helemaal niet blij. Ze schaamden zich een beetje voor die beroemde beschaving. Om een eind aan de verlegenheid te maken, vroeg Boonestaak: "En hoe lang ben je op die fijne plantage gebleven?"
"Vijf jaar," antwoordde Dinsdag. "En je moest er maar vier jaar blijven!" "Ja, zie je, maar het duurde vijf jaar,

eer er een schip kwam met een soort inspecteur. En toen bleek, dat ze ons een jaar langer gehouen hadden, dan eigenlijk mocht. De vreemde heer was een beetje boos en we kregen allemaal een dikke zak tabak en een paar papiertjes, die geld waard waren. Die gaven we aan een man van het schip en die bracht ons naar ons eiland der koningsgieren terug."
"Gelukkig maar!" zuchtte Bulletje. "Jullie waren zeker wel blij, dat je weer thuis was?"
"Nou, of we blij waren! Maar het viel een beetje tegen."

"En waarom viel het tegen?" vroegen Bulletje en Boonestaak tegelijkertijd, toen Dinsdag zweeg.
"Och," antwoordde de menseneter, "eerlijk gezegd was de beschaving ons niet erg meegevallen. Je moet denken, dat wij maar domme wilden waren. En we hadden gehoopt, dat we op ons eiland weer net als vroeger zouden kunnen leven. Maar dat ging niet meer. De beschaving was ook op ons eiland gekomen, en alles was er anders geworden. Veel beter natuurlijk. Veel edeler, veel beschaafder, netter en fatsoenlijker, veel beter geordend en zo. Maar wij waren nog veel te dom om dat allemaal te begrijpen en er blij mee te zijn."

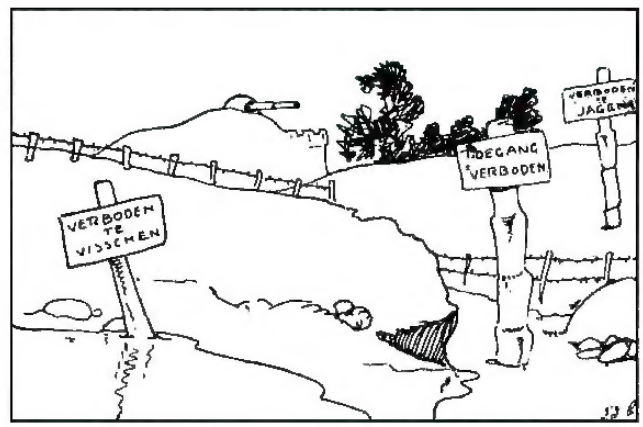

"En hoe was het dan allemaal?" vroeg Bulletje zacht.
"Wel," vertelde Dinsdag, "vroeger hadden wij gedacht, dat heel het eiland van ons allemaal samen was, die er woonden. Dat de bomen en de vruchten en het wild en de vis gewoon van ons waren en dat we er van mochten nemen, eten en drinken, zoveel als we nodig hadden. Dat we het recht hadden op ons eiland te leven zoals we wouen en vreemdelingen mochten wegjagen als ze ons lastig kwamen vallen."
"En was dat dan niet zo?" vroeg Boonestaak.
"Kan je begrijpen, baasje!" zei Dinsdag en hij lachte met een treurig gezicht.

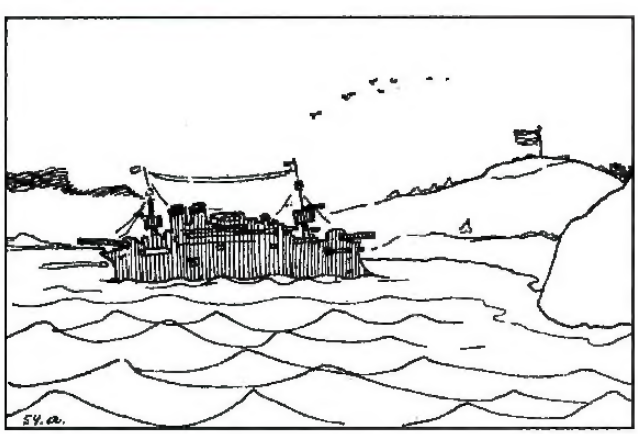

"Nee, op een dag was er een oorlogsschip gekomen met grote kanonnen en veel soldaten en die hadden een vlag op ons eiland gezet en toen waren we Engelsen geworden, of Fransen of Amerikanen, dat weet ik niet precies meer, maar in ieder geval waren we toen een beschaafd volk geworden. Een paar van ons wilden de vlag naar beneden halen om 'em van dichtbij te zien, maar die werden meteen doodgeschoten en toen wist iedereen dat het ernst was met de beschaving en niemand durfde meer aan die gevaarlijke vlag te komen. We waren voor goed beschaafd! Na een tijdje kwam een ander schip en dat bracht een

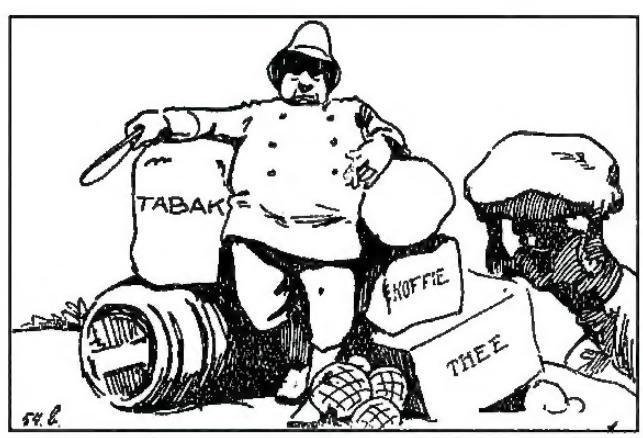

zendeling en een troep andere mannen. De zendeling leerde onze mensen alles wat ik op de plantage ook in de kerk geleerd had. En de andere mannen leerden hun, dat het eiland, sinds de vlag ons tot een beschaafd volk bevorderd had, niet zo maar van ons was, maar dat de opbrengst bestemd was voor de andere beschaafde broeders en zusters in de verre landen over zee. De vreemde mannen waren nu de eigenaars en onze mensen mochten wel de vruchten plukken, maar ze mochten ze niet meer opeten. Ze moesten ze bij de vreemde blanken brengen."

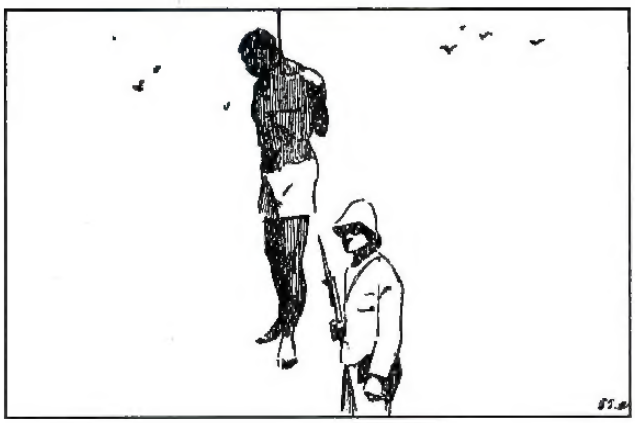

"Wat een brutale kerels!" riep Bulletje verontwaardigd. "Gewoon dieven! Dat land was toch zeker van jullie?"
"O baasje!" riep Dinsdag verschrikt. "Nou lijk je wel net zo dom als de wilden van ons eiland! 't Is maar goed, dat die vreemde mannen je niet horen kunnen, anders zou 't gauw met je afgelopen zijn! Bij ons waren er ook die zulke domme taal uitsloegen, maar dat bekwam hun slecht: ze werden gegeseld of opgehangen of doodgeschoten, omdat ze opstonden tegen het gezag. Zo heet dat: het gezag. En het gezag, dat zei de zendeling zelf, het gezag is heilig en daarom moesten alle wilden gegeseld of gedood worden, die niet begrijpen wouen, dat ze moesten doen, wat de blanke bazen zeien. En de zendeling leerde ons ook, dat we blij moesten zijn; vroeger waren we lui; we plukten niet meer vruchten, we schoten niet meer wild, we vingen niet meer vis dan we nodig hadden. En nu leerden we om hele dagen te werken, zo hard, dat we zweetten van geweld en zo mager werden als brandhout. En voor elke honderd noten, die we bij de vreemde mannen brachten, kregen we er één om op te eten. En daarom moesten we blij zijn, want zo worden we: *arbeidzaam.*"

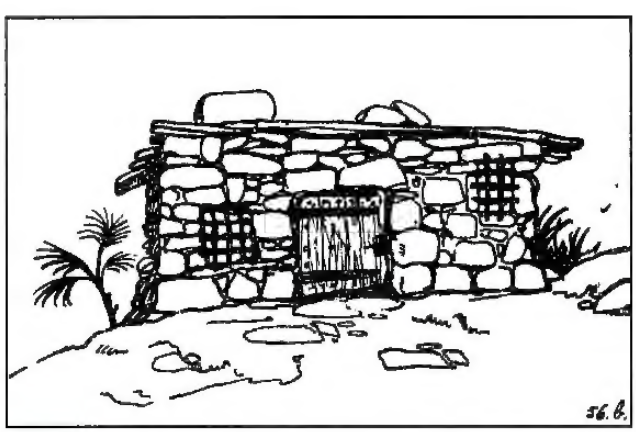

"Begrijp je, baassies?" vroeg Dinsdag, toen Bulletje en Boonestaak hem dom verwonderd aankeken.
"Nee," zei Boonestaak boos. "Daar begrijp ik niks van. Ik begrijp niet, waarom jullie blij moesten zijn, omdat je 't zoveel slechter gekregen had en zo liederlijk door die vreemde bandieten bestolen werd!"
"Wel," zei Dinsdag lachend, "je bent bijna net zo dom als de wilden van ons eiland, baasje! Die praatten onder mekaar haast net zo, als jij nou. Maar je moet denken, dat we bezig waren, elke dag al beschaafder en beschaafder te worden!"

"Lekkere beschaving," schold Bulletje en hij spuwde van pure verontwaardiging in het vuur, dat het siste.
"Maar vissen mochten jullie toch zeker zoveel als je maar wou?" informeerde Boonestaak.
"Nee," zei Dinsdag, "want de zee rondom ons eiland was gouvernementswater geworden. Dat is een heilig soort water, weet je. Daar mag je alleen in vissen met toestemming en anders nemen ze je kano af en je vistuig en je krijgt nog straf toe. Ze hadden een hok gebouwd, dat was een gevangenis, en daar kon je aan zien, zeiden ze, dat het eiland echt beschaafd begon te worden."

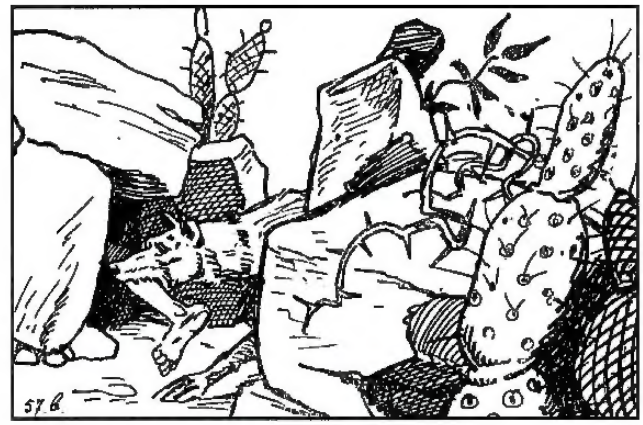

"De vissers, die toestemming kregen, moesten de vis bij vreemde mannen brengen en dan kregen ze er een beetje van en de rest was voor de blanken, en als wij er wat van hebben wilden, konden we 't kopen voor werk, dat we deden. Nou, en jagen, dat mochten alleen blanke vreemdelingen maar doen. Eens op een keer is een troepje jonge mannen van ons volk de bergen in gevlucht. Ze hebben de zendeling meegnomen en hem opgegeten. Maar hij smaakte lelijk, want hij was doortrokken van de tabaksrook, zeiden ze. Jongen, jongen, die hebben zwaar moeten boeten!"
"Hebben ze ze te pakken gekregen? Wat jammer!" zei Bulletje, die haast nog wraakzuchtiger wasdan een wilde menseneter.
"Ja," antwoordde Dinsdag, "en daar zijn jullie toch zeker blij om: je mag je toch tegen de beschaving niet verzetten! Het eiland was veel te klein om je lang te kunnen verbergen. Met speurhonden hebben ze ze opgezocht en uit hun schuilhoeken gejaagd. Die in het gevecht niet gesneuveld waren, zijn in het dorp doodgeranseld. Iedereen moest maar weten dat zulke grappen niet te pas kwamen. Nou, en toen durfde nooit meer iemand zich verzetten."

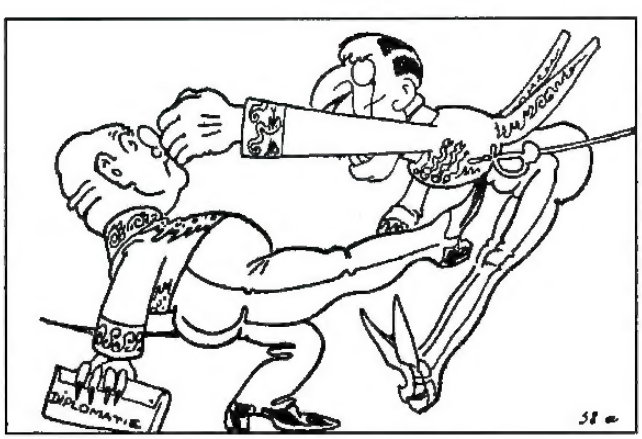

"En is het er nog altijd zo?" vroeg Boonestaak verdrietig.
"O, nee," antwoordde Dinsdag op spijtige toon. "De beschaving is van ons eiland weer verdwenen. En eigenlijk alles, want wilden zijn er ook niet meer."
"Hoe komt dat dan?" riep Bulletje verbaasd.
"Wel," vertelde de menseneter, "het schijnt, dat de beschaafden in de verre landen ruzie gekregen hebben over wie het beschaafdste was of zo iets. Toen hebben hun zendelingen de wapens gezegend en ze zijn met mekaar aan 't vechten gegaan."
"De grote oorlog zeker," zei Bulletje zachtjes.
"Ja, zo iets, geloof ik," antwoordde Dinsdag onverschillig. "Nou, d'r kwamen een paar oorlogsschepen bij ons eiland met de vlag van onze beschaving. Na een poosje kwamen er andere oorlogsschepen met de vlag van een andere beschaving. En toen begonnen ze tegen mekaar te onweren! Te onweren! Heel de wereld leek vuur en vlam en toen het onweer afgelopen was, voeren er twee lelijk gehavende schepen weg en al de rest was gezonken of verbrand en de bliksems hadden ons hele eiland verwoest. Ik en twee anderen waren er alleen levend afgekomen."

"En alle anderen dood?" vroeg Boonestaak ontsteld. "Ja, allemaal. Beschaafden en wilden, allemaal dood. De mooie huizen van de blanken en de hutten van ons volk, allemaal kapot en verbrand. En de bossen in brand en alle velden vernield. Het onweer uit de schepen had een dag en een nacht geduurd, moet je denken. Wij drieën waren alleen over; toevallig hadden we alle drie een holletje gevonden, waar we niet geraakt waren... Ja... zo verdween de beschaving weer van ons eiland... De beschaving had zich zelf opgevreten... Jammer!"

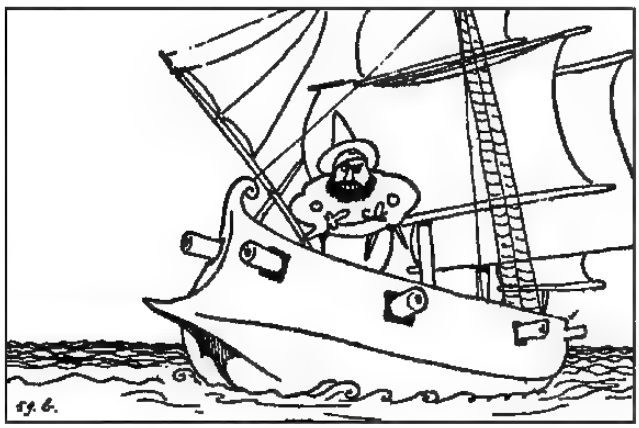

"Ik vind 'et niks jammer!" riep Bulletje driftig. " 't Is me nogal een mooie beschaving, waar jij van verteld hebt!"
"Een mooie beschaving?" vroeg Dinsdag verwonderd. "Zijn er dan nog andere beschavingen? Ik heb nooit andere gezien. Behalve aan boord van die zeerover."
De jongens kwamen met een schok overeind. "Zeerover? Ben je aan boord van een zeerover geweest?"
"Ja, dat was die Hollander, waar ik jullie van sprak. Aardig man was dat. 'k Heb 'et wat best bij 'em gehad."
"Hoe kwam je daar aan boord?"

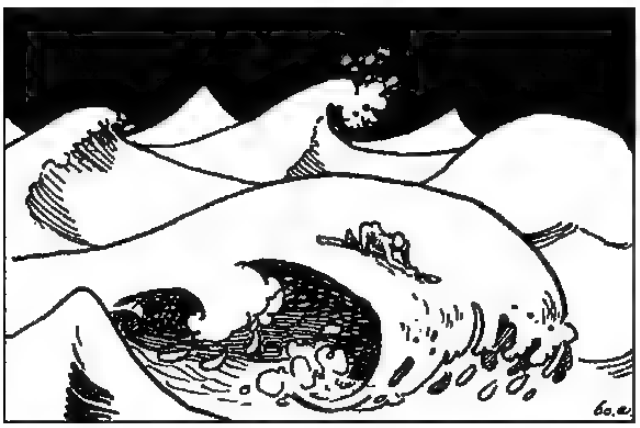

"O," zei Dinsdag, "we bouwden met z'n drieën een kano om weg te komen van dat rampzalige eiland. En toen we op zee waren, kwam er een storm en die sloeg de kano om. M'n twee kameraden verdronken en ik heb twee dagen op het wrak van de kano rondgedreven zonder eten of drinken en toen werd ik opgepikt door een raar schip, dat erg snel voer."
"Dus," zei Boonestaak nadenkend. "Dus jij bent de laatste van je volk?"
"Ja," antwoordde Dinsdag en zette trots zijn borst vooruit, "hier zie je voor je de laatste der Koningsgieren. Dat moet je niet uitvlakken!"

Bulletje en Boonestaak keken hem bewonderend aan. Hij was wel mager en leek weinig koninklijk, maar hij was dan toch de laatste der Koningsgieren en dat was een zeldzame waardigheid. Maar hij was onder de zeerovers geweest en nog maar liefst onder de Hollandse zeerovers! En dat was nog veel belangwekkender! Dus riepen ze allebei om het hardst: "Vertel door, Dinsdag, van die Hollandse zeerover!"
"Nee, baassies," antwoordde de wilde. "Nou kan ik niks meer vertellen. Jullie moet gaan slapen en ik moet jullie kleren nog afmaken. Morgenavond vertel ik van de zeerovers."

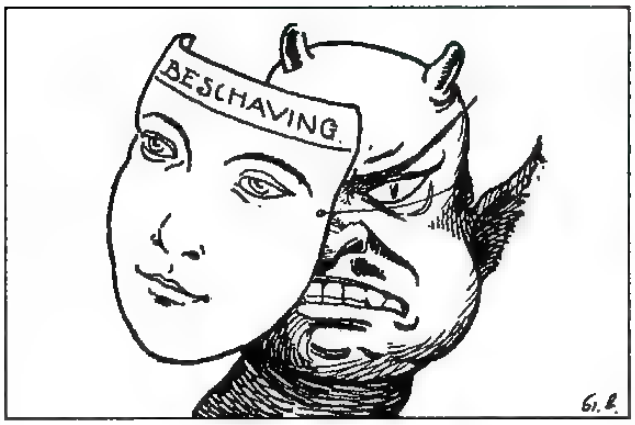

Bulletje en Boonestaak pruttelden nog wat tegen, maar Dinsdag bleef onverbiddelijk: 't was tijd voor de jongens om te gaan slapen. "Moeten we de wacht niet houen?" vroeg Boonestaak. "Nie nodig," antwoordde Dinsdag. "Geen een mens nie hier. Wij alleen." Bulletje keek hem eens aan. Toen zeiden de jongens: "Wel te rusten, Dinsdag."
"Wel te rusten, baassies," antwoordde de wilde en hij lachte vriendelijk. Toen ze in de boot onder hun dekens lagen, zei Bulletje: "Zeg Boonestaak, zouen we eigenlijk niet op hém moeten passen? Hij is toch maar een menseneter." Boonestaak vond het niet nodig. "Hij is veel te bang voor de beschaving om ons iets te durven doen," oordeelde hij. "De stakker."
"Wat een vreselijk verhaal, hè?" zei Bulletje. "Je schaamt je eigen dood, dat je ook uit die beschaving komt. Die wilden zijn lang zo wreed en zo gemeen niet."
Boonestaak geeuwde. "Ik denk erover," zei hij, "om ook maar menseneter te worden. Ik ben misselijk van die schijnheilige beschaving van ons."

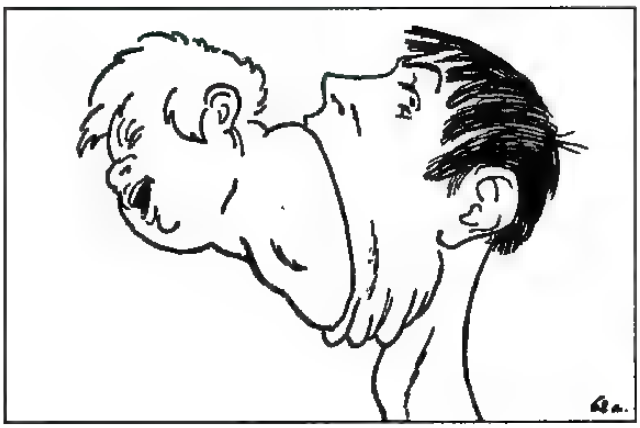

"En wie ga je dan het eerst opeten?" vroeg Bulletje. "Jou natuurlijk," gromde Boonestaak, "en als je me nou niet met rust laat, begin ik meteen."
"Smakelijk eten dan... eh... ik bedoel: wel te rusten," grinnikte Bulletje en Boonestaak antwoordde slaperig: "Maf ze."
Toen lagen ze stil. Maar ze konden de slaap niet goed vatten en lagen soezerig na te denken over het verhaal van de beschaving en de wilden. Ze konden er maar niet over uit, dat die beschaving zo'n slechte indruk op hen gemaakt had. Na een hele poos werd het dekzeil van de boot aan de punt opgelicht. Bulletje en Boonestaak zagen het allebei en zij verstijfden van schrik. Het donkere hoofd van Dinsdag verscheen in de opening. In het bleke licht van de maan zagen ze het wit van zijn ogen in zijn bruin gezicht glinsteren en ze knepen hun ogen dicht van angst: nu kwam die menseneter hen vermoorden om zich aan hun arme botjes te goed te doen!... Ze waren verloren... En ze konden van benauwdheid niet schreeuwen of zich bewegen, een bijl grijpen om zich te verdedigen... Moest dit nou het einde zijn van hun grootste avontuur? Het was wel wreed!...

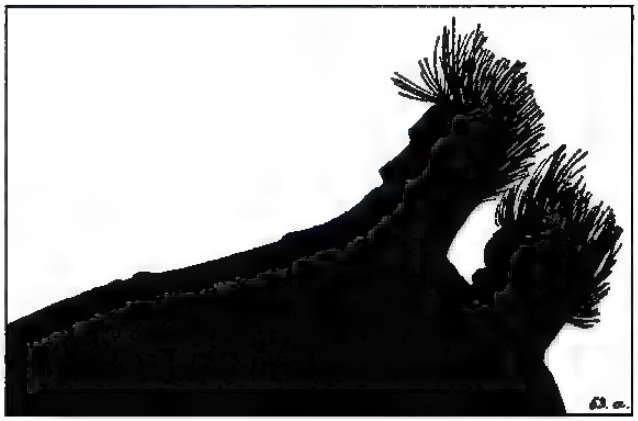

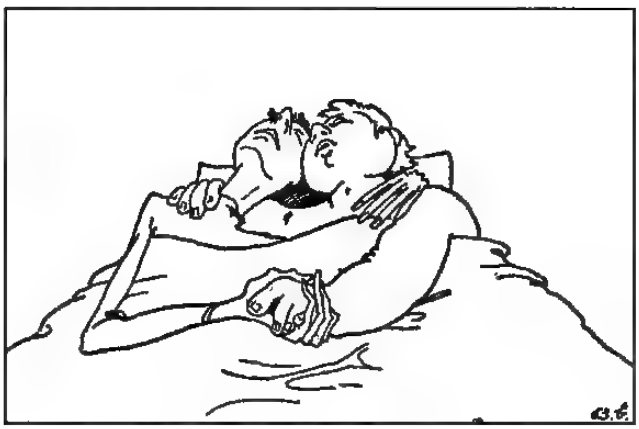

Toen hoorden ze de menseneter zachtjes lachen, helemaal niet vals of moordzuchtig. Voorzichtig loerden de doodsbenauwde vrienden tussen hun ooghaartjes door en ze zagen, dat Dinsdags gezicht heel vriendelijk stond en dat hij goedig zijn hoofd schudde. En ze hoorden hem zachtjes zeggen: "Ze slapen al, de woelwaters", in zo zuiver Hollands als ze nog niet van hem gehoord hadden. Daarop verdween het hoofd en het zeil ging geruisloos weer dicht. Bulletje en Boonestaak zuchtten diep van verlichting.
"O, Bulletje," fluisterde Boonestaak, "wat heb ik in de penarie gezeten! Ik dacht vast, dat ie ons kwam vermoorden."
"Ik ook," bekende Bulletje. "Ik ben nog nooit zo bang geweest."
"Maar hij wil ons vast geen kwaad doen. Hij kwam maar es kijken of we sliepen."
"Wat een goeierd, hè Boonestaak. We zullen maar goed voor 'em zijn, en áls we ooit terug op de Hercules komen, nemen we 'm mee naar Holland." "Als ie ten minste niet bang is voor de beschaving," opperde Boonestaak. Toen zwegen ze verder en hand in hand vielen ze in slaap.

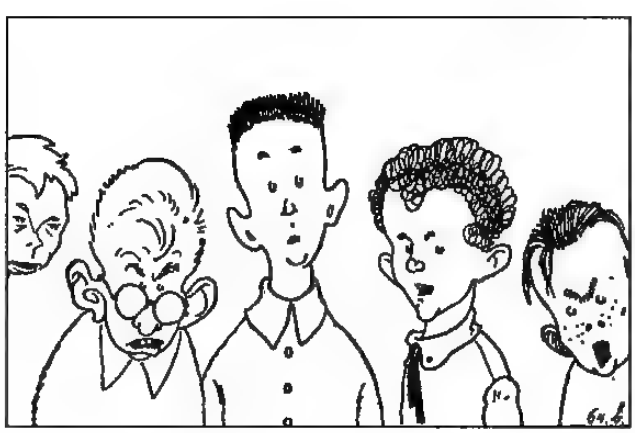

Toen de vrienden de volgende morgen wakker werden, zagen ze, dat hun kleren verdwenen waren. In plaats daarvan lagen wonderlijke broeken en laarzen en mantels en mutsen van dierenvellen. Juichend sprongen ze op en aanstonds trokken ze die fantastische kledij aan. Dat was nou nog es *echt*. Nou kon je zien, dat ze Robinsons waren op een onbewoond eiland! Trots als pauwen stapten ze op het strand heen en weer, bewonderden elkaar en zich zelf en namen heldhaftige standen aan en voelden zich in staat tegen de wildste dieren en menseneters de strijd aan te binden. Het liep wel wat moeilijk en de kleren zaten wel ongemakkelijk en de dierenvellen verspreidden wel een onplezierige geur zo vlak onder hun neus, maar dat zou allemaal wel wennen. Ze waren ongelofelijk in hun schik met hun schilderachtige kleding en ze verlangden nog maar één ding: dat de jongens op school hen zo zouden zien.
"Ze geloven ons vast niet, als we 't vertellen," zei Bulletje.
"Och," zei Boonestaak verontschuldigend, "je moet denken: die knulletjes hebben ook nog nooit wat beleefd, hè?"
"Da's waar," gaf Bulletje toe, en grootmoedig vergaven ze de jongens hun verondersteld ongeloof.

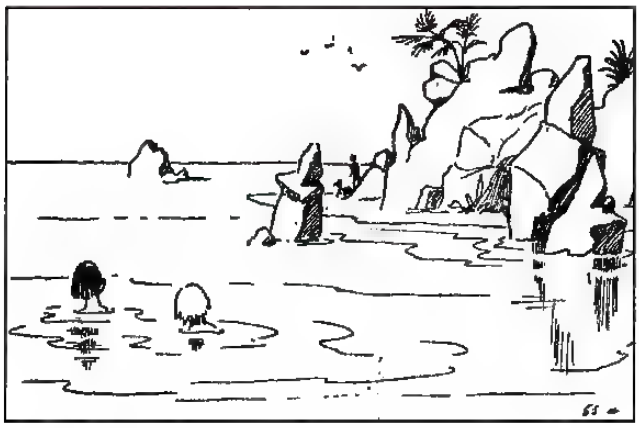

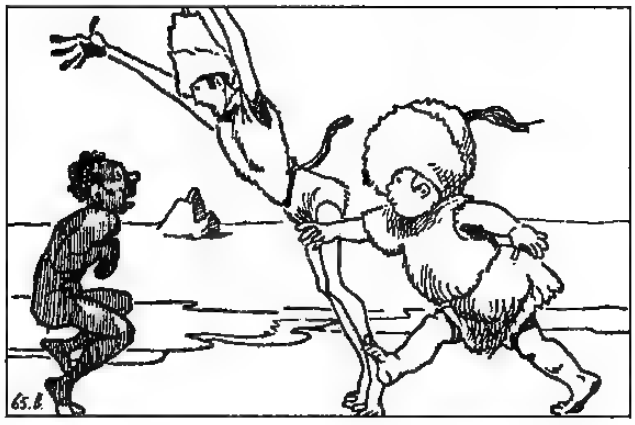

Dinsdag en Nero waren nergens te zien. "Hij zal er toch niet vandoor zijn met de hond?" vroeg Bulletje ongerust.
"Welnee," zei Boonestaak, die meer vertrouwen had, "hij is zeker aan 't jagen of zo. Die komt wel weerom. Laten we maar es lekker gaan zwemmen."
Ze gooiden hun dierenvellenkleding uit en liepen spetterend en blazend de zee in. Een tijdlang zwommen ze rond, speelden en maakten de malste capriolen. Toen zagen ze Dinsdag om een hoek van het strand aankomen met Nero bij zich.
Haastig trokken de twee vrienden hun woeste kledij weer aan, zetten de muts zwierig op drie haren en liepen hun menseneter tegemoet. Die lachte met zijn mond wagenwijd open, toen hij hen zo trots naar zich toe zag komen.
"Hallo, Dinsdag! Hoe zien we d'r uit?" riep Bulletje verrukt.
"Veel groot mooi, baassie," riep Dinsdag. "Bar sterk! Mij bang voor jullie!"
En lachende kromp hij ineen en week terug, net of hij erg bang was voor de twee wilde mannen. En die drongen op hem aan, schreeuwden woest: "Boeoeoeh!" en toen werd Dinsdag nog banger.

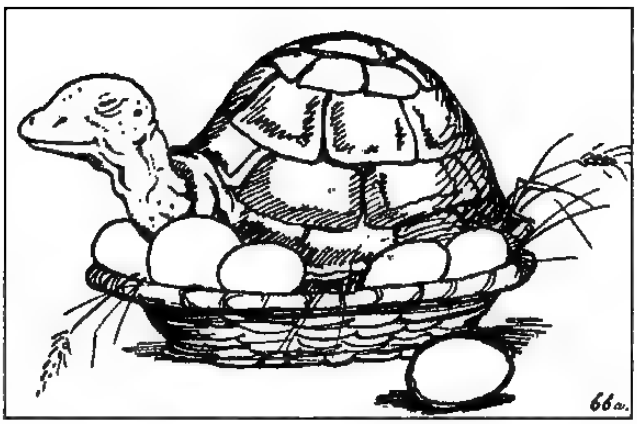

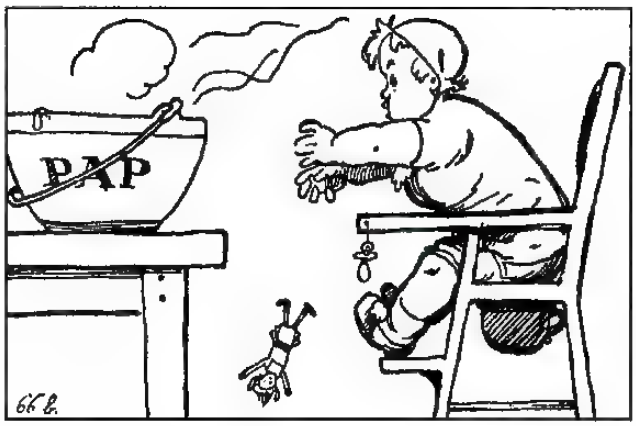

Tot Bulletje gerustgesteld zei: "Nou, wees maar niet bang, hoor Dinsdag. 't Is maar gekheid. We zullen je geen kwaad doen." Daar was de wilde erg blij om. Hij maakte een paar malle sprongen en grijnsde dankbaar.
"Wat heb je daar in dat zakje?" vroeg Boonestaak.
"Lekker," antwoordde Dinsdag, met de tong klakkend, "ei van schildpad. Veel fijn! Nou!"
"Kan je die eten?" vroeg Bulletje wantrouwig. Die rare wildemannenkost stond hem weinig aan. Maar Dinsdag wreef over zijn buik en smakte van verlangen naar de lekkernij. "Vooruit," zei Boonestaak, "op een onbewoond eiland moet je eten wat je er vindt, dat is nog al wiedes. Als je zo kieskeurig bent, moet je liever bij moeders pappot blijven, in plaats van op avontuur uit te gaan."
"Nou, man, bedaar wat," krabbelde Bulletje terug. "Ik zal er wel van eten. Jij schept altijd dadelijk zo op. Ik mag toch zeker wel es wat vragen."
"As je maar niet zulke stomme dingen vraagt," besliste Boonestaak. "Iedereen, die op een onbewoond eiland komt, eet schildpadeieren en krokodilleneieren en slangeneieren."
"Allemaal veel lekker," zei Dinsdag, en Bulletje zweeg beschaamd en verslagen.

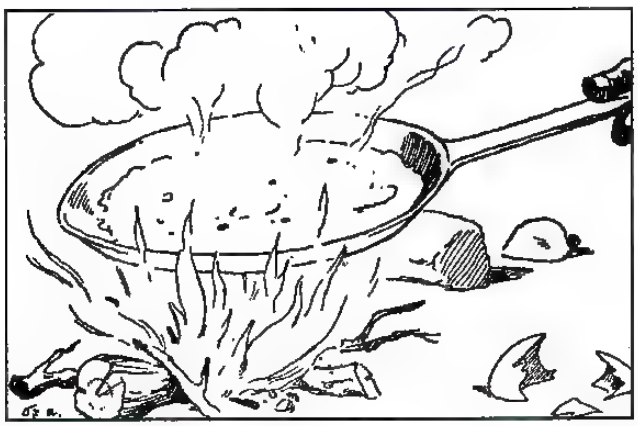

Spoedig stond de pan op het vuur. Dinsdag gooide er klontjes vet in en liet die bruin braden. Toen kwamen er schijfjes spek bij en daarna scheurde hij de leerachtige schildpadeieren open en gooide de glibberige inhoud erbij. Dat stolde dadelijk en heel de boel siste geweldig en het rook zo lekker dat de jongens al bij voorbaat genoten. Met koude pannenkoeken van de vorige dag erbij hadden ze een rijk ontbijt en toen ze dachten aan het schrale ochtendmaal van de vorige dag, waren ze dubbel blij, dat ze de menseneter gevangen hadden, die zo goed voor hen zorgde. Na het ontbijt zei Bulletje: "En, wat gaan we nou doen?"
"Vissen," zei Dinsdag. "Mij lijnen klaar gemaakt. Mosseltjes veel goed aas. Wij veel vis vangen in baai." De jongens sprongen rond van verrukking. Dat zou heerlijk worden. Vissen in de baai! IJverig hielpen ze mee om de boot te bevrijden van de zware kist en de verdere overbodige inhoud, die ze onder een dekzeil op het strand achterlieten. Toen zette Dinsdag zich aan de riemen en Boonestaak aan het stuur, nadat na hevige twist uitgemaakt was, dat Bulletje terug zou mogen sturen.

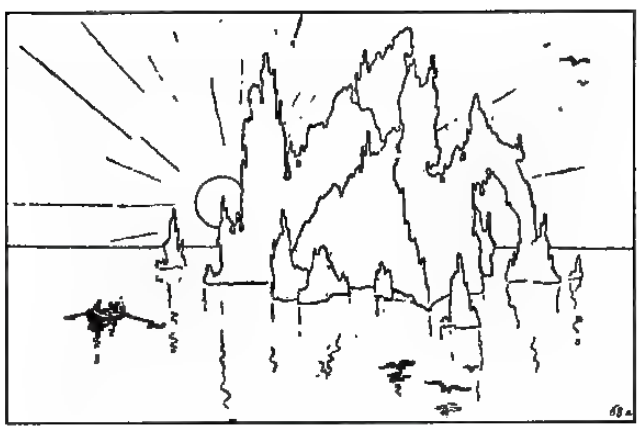

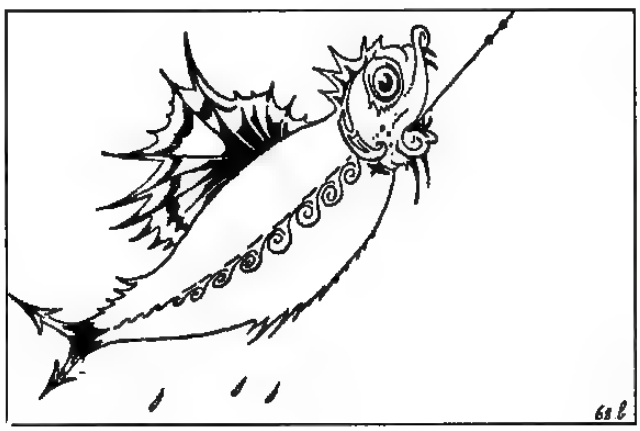

Het was een heerlijke tocht. Zij roeiden de blauwe baai in naar het koraalrif, dat haar grotendeels van de open zee afscheidde. De vroege morgenzon scheen over het rustige water en toverde talloze tintelende lichtjes op de kanteling der wiegelende golfjes. Het water was helder en diep. Bulletje en Boonestaak bogen zich over boord en verbaasden zich erover, dat ze de bodem konden zien en de weelderige groei van de in de stroom wuivende waterplanten en de vissen, groot en klein, die heen en weer schoten, verontrust door de glijdende schaduw van de boot. Eindelijk zei Dinsdag: "Hier best water. Boot drijven. Wij vissen." In een oogwenk had hij de haken aan de lange lijnen van schelpdieren voorzien en de drie vissers lieten vol verwachting hun aas in het water zakken. Een dobber hadden ze niet. Ze moesten maar vissen op het gevoel. De wilde bracht de nieuwbakken zeevissers aan hun verstand dat ze voorzichtig moesten zijn: als ze voelden bijten, niet direct ophalen, maar lijn vieren, vooral als er hard getrokken werd. Want het ging hier niet om stekelbaarsjes, ze konden wel eens een erg grote en sterke vis aan de haak krijgen!

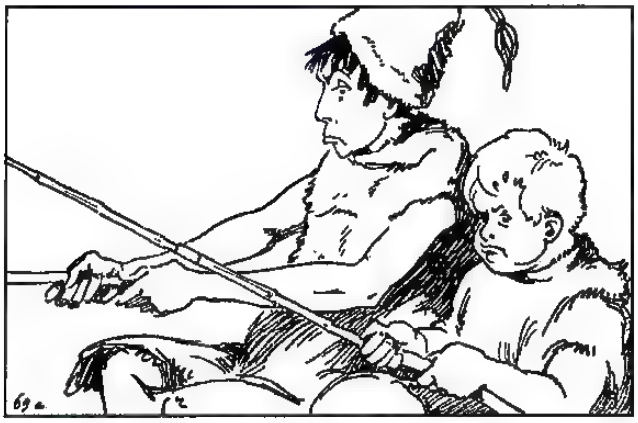

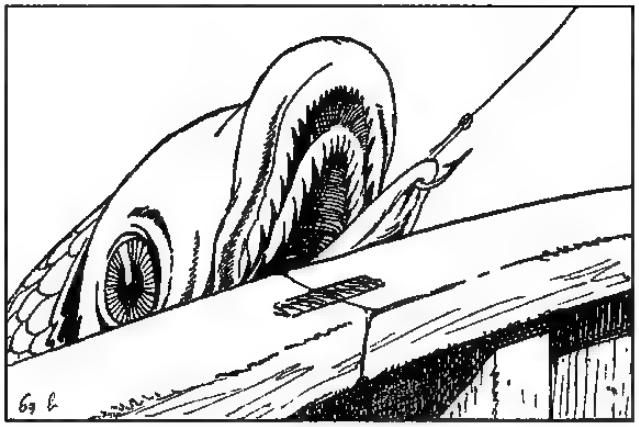

Bulletje en Boonestaak zaten met echte hengelaarsgezichten in het rimpelende water te turen. Hun hart klopte van verwachting en beiden hoopten ze, dat ze de eer van de eerste gevangen vis zouden genieten. Maar dat zou niet gebeuren. Want ze zaten nog geen minuut, of Dinsdag zei: "Hoei!" en begon zijn lijn in te palmen. Hij moest hard trekken en eindelijk was er een woest geflapper en gekletter. De jongens hadden zich voorgenomen, vast niet op Dinsdags vangst te letten, maar nu hielden ze 't niet langer uit en kwamen gauw kijken. Juist trok de menseneter een kop van een grote vis boven het dolboord. De wijde bek gaapte. Scherpe tandjes stonden rondom in de kaken. Met een zwaai slingerde Dinsdag een vis van een halve meter lengte in de boot.

"Hoera!" juichten Bulletje en Boonestaak. "Wat een reuzenkanjer." Maar de wilde trok een minachtend gezicht. "Klein krielbaarsje," zei hij spijtig. "Weer inleggen... Baassie Bulletje! pas op je lijn! Beet! Beet!" Inderdaad liep Bulletjes lijn snel over het boord het water in. Zenuwachtig sprong onze dikke vriend toe...

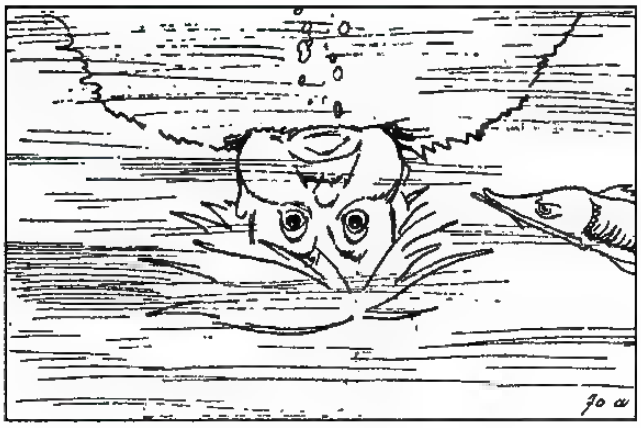

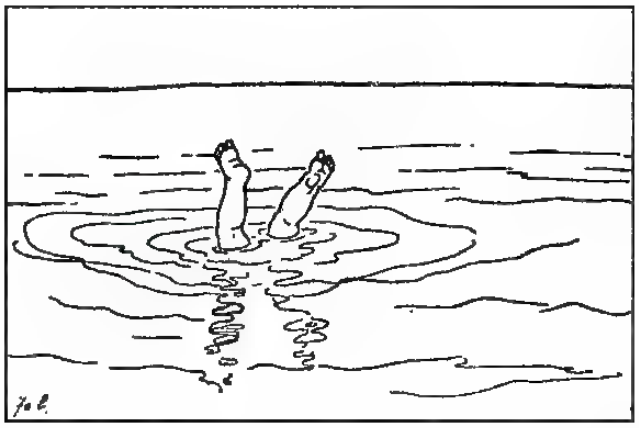

Wild greep Bulletje naar de snel wegschietende lijn... Te laat!... Onder zijn graaiende handen schoot het laatste eindje over boord. "Verroest jij!" schreeuwde hij boos naar de onzichtbare vis, die er met zijn tuig vandoor ging. En zonder verder nadenken sprong de woedende dikzak de verdwenen lijn achterna, in de hoop hem nog te pakken te krijgen. Maar hij had niet op zijn beestenvellenkleren gerekend, die te stijf waren om er in te kunnen zwemmen. Zij hielden de lucht vast, die allemaal in de broek ging zitten. En daardoor ging Bulletjes hoofd onverbiddelijk onder water. Zijn dikke beentjes spartelden wanhopig in de lucht. Ontsteld zag Boonestaak toe. Dinsdag bedacht zich niet lang. Hij sprong Bulletje achterna, greep hem bij zijn gordel en sleepte hem naar de boot. Met de hulp van Boonestaak sjorde hij de drenkeling omhoog en even later zat een ontsteld Bulletje op de achterbank te niezen en te hoesten en in zijn ogen te wrijven en lange stralen water uit te spuwen. "Bulletje speelt fonteintje," zei Boonestaak, die van de schrik bekomen was en een onfatsoenlijk plezier had in de benauwde kunsten van zijn vriendje.

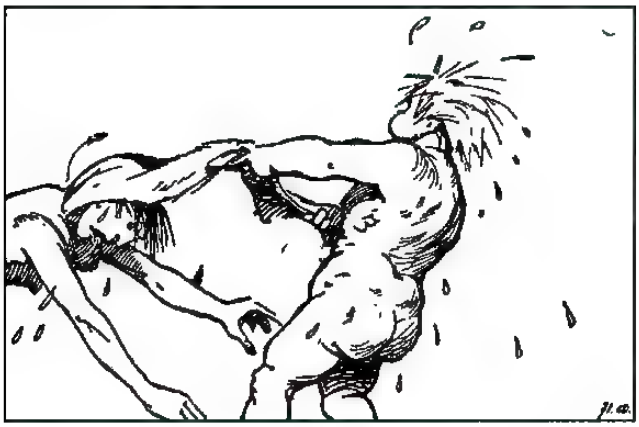

Bulletje sleurde met een ruk zijn kletsnatte mantel van zijn schouders en flapte die Boonestaak rond zijn oren. En omdat die daar niet op verdacht was, rolde hij van zijn bankje op de bodem van de boot, vlak voor Bulletjes voeten. Verheugd ging deze, om de wraak te voltooien, heel eventjes op Boonestaaks hoofd zitten met zijn natte, harige broek. Maar Boonestaak gaf hem een dameskneepje in zijn bolrond zitvlak, dat zo venijnig brandde, dat Bulletje met een gil en een sprong weer op zijn bankje terecht kwam. Boonestaak krabbelde overeind, diep verontwaardigd om de slechte behandeling.

Dinsdag lag schuin tegen het dolboord en bezweek haast van het lachen. De jongens keken hem ontevreden aan. Zij konden het niet goedkeuren, door hun zwarte slaaf te worden uitgelachen. Maar die stoorde zich niet aan hun gekrenkte trots en lachte, dat hij er de hik van kreeg. "O, o!" snikte hij, "baassies zo komiek... Dinsdag lacht dood... veel groot dood!"
"Klein weinig dood is al genoeg," bromde Boonestaak, en Bulletje zei ruzieachtig: "Ik dacht, dat we uitgegaan waren om te vissen en niet om als idioten te gaan zitten lachen." Dinsdag deed zijn best om ernstig te worden.

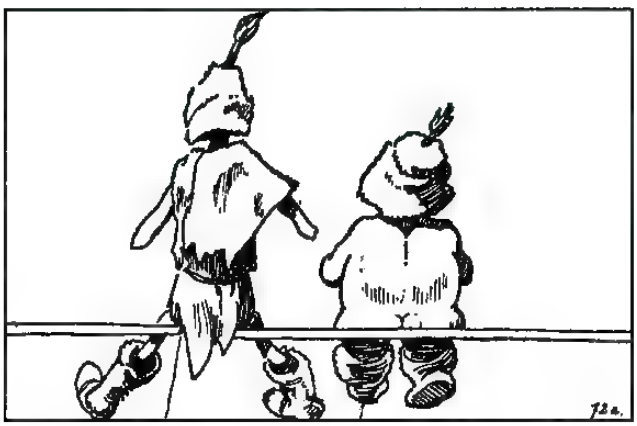

Na vele malen hevig slikken en hikken had Dinsdag zijn lachbui overwonnen. Hij maakte een nieuwe lijn voor Bulletje klaar en zei: "Beter vissen net als wilden: zonder kleren. Veel groot beter gaan!" Dat vonden de jongens een goede raad. Maar de muts hielden zij op en de harige laarzen aan. Die vonden ze zo mooi dat ze er geen afstand van konden doen. En zo zaten ze dan weer aandachtig naar hun lijn te kijken en lieten zich door de hete zon bruin branden. Ze hadden het best naar hun zin en probeerden heel erg woest te kijken om

zoveel mogelijk op echte wilden te lijken. Plotseling voelde Boonestaak een forse ruk aan zijn lijn.
Zijn arm schoot vooruit, maar hij hield stevig vast en klemde de tanden op mekaar. "'k Heb beet!" bromde hij. "'t Zal wat zijn," zei het jaloerse Bulletje minachtend. "Katvis natuurlijk." Dinsdag keek om en zag, hoe Boonestaaks arm heen en weer gerukt werd.
"Vieren! baassie!" riep hij. "Anders de lijn breken!" Gehoorzaam vierde Boonestaak de lijn, die snel uitliep, wel tien meter achtereen. "Halen!" riep Dinsdag toen.

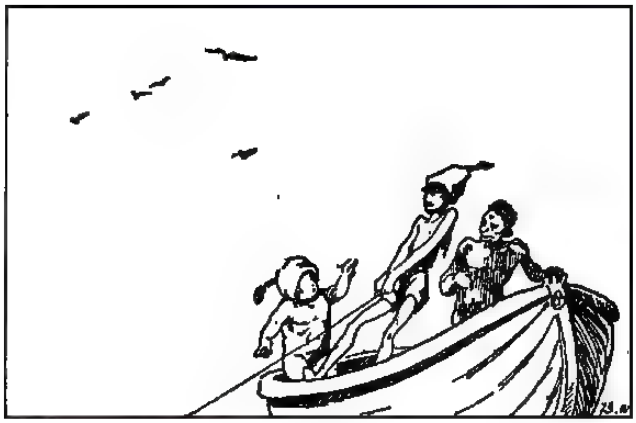

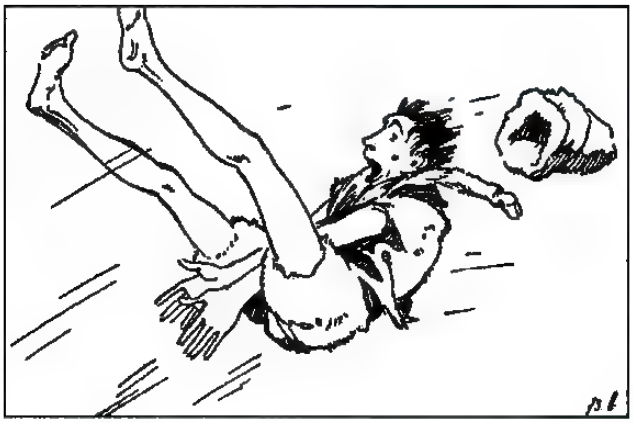

Dadelijk begon Boonestaak weer in te palmen. Hij voelde, dat er iets zwaars aan de lijn werd meegetrokken. Even later begon het geruk weer. "Vieren!" riep Bulletje deskundig. Maar Boonestaak was niet van plan, zich door Bulletje te laten commanderen en in plaats van te vieren, begon hij nog harder te trekken.
"Vieren!" riep nu ook Dinsdag. "Dat zei ik toch al!" triomfeerde Bulletje, maar dat was net goed om Boonestaak nog koppiger te doen trekken.
"Nee," zei hij nijdig, "nou moet ie er uit!" Hij rukte en trok, en de vis rukte en trok aan de andere kant en Bulletje grinnikte en Dinsdag schudde het hoofd en Boonestaak trok woedend. En toen gebeurde het onvermijdelijke: de vis schoot los en Boonestaak trok uit alle macht aan een lege lijn en rolde dus zo lang als hij was van zijn bankje achterover in de boot.
"Goed zo!" prees Bulletje. "Knap gedaan, reuzevisser! jongen, wat een knaap van een zeekakkelobbes!"
Boonestaak sprong op, wreef een buil aan zijn achterhoofd, schopte van woede tegen het boord, riep: "Au!" en greep naar z'n bezeerde teen. Bulletje keek meewarig.

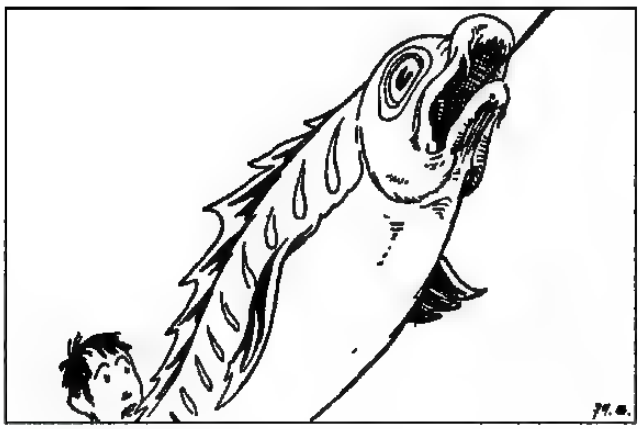

Boonestaak gromde boosaardig. "Een lekkere manier van vissen," smaalde hij. "Zo vang je nooit wat!"
Als antwoord sleurde Dinsdag een baas van een vis binnenboord, nog groter dan de eerste, een prachtig beest, helemaal rood en met hemelsblauwe vinnen. Boonestaak zweeg beschaamd. Maar Bulletje kon zich niet weerhouden op te merken: "As je eigenwijs bent, lukt 'et natuurlijk niet!"
"Zo," schimpte Boonestaak. "En jij dan? Jouw vis is d'r met je hele lijn vandoor gegaan. Da's nog veel belachelijker."
"Dat was toeval," zei Bulletje bedaard. "Wacht even, daar bijt er een... Nou zal je-n-es zien, hoe netjes die binnengehaald wordt. Let op!"
"Hè," zei Boonestaak met hartgrondige afkeer, "wat ben jij een eigenwijze aap!" Zwijgend palmde Bulletje in. Af en toe wachtte hij even of de vis niet rukken zou en hij de lijn moest vieren. Maar dat bleek deze keer niet nodig. Hij haalde, haalde... en daar kwam de vis boven water: een zilveren beestje, iets groter dan Bulletjes wijsvinger. Boonestaak kreeg een lachstuip en Bulletje keek verongelijkt.

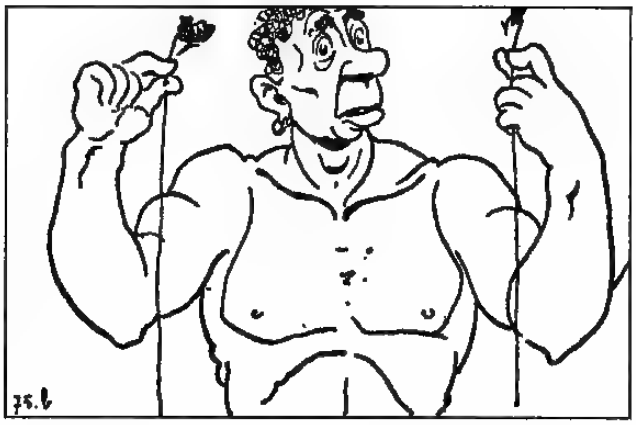

"Wat een snertding!" gierde Boonestaak. "Ik zou me schamen, as ik zo'n armzalig visje gevangen had." Bulletje gooide het visje in zee, zover het vliegen wou. Nijdig zei hij: "Lach toch zo niet, kwibus! Geen mens kan toch de vissen onder water uitkiezen!"
"Nee, maar iedereen kan oppassen voor opschepperij," grinnikte Boonestaak. "Ik had ten minste een reuzekanjer van een vis aan de haak."
"Ja, maar je hebt 'em niet gevangen," schimpte Bulletje, "en ik heb m'n vis gevangen, jongetje, dat is 'et verschil."
"Niet ruzie, baassies," suste Dinsdag. "Hier, allebei nieuw aas... Nou beter oppassen." Bulletje en Boonestaak gingen zo ver mogelijk van elkaar af zitten. Ze wouen niks meer met mekaar te maken hebben. Het duurde niet lang, of Bulletje had weer beet. En deze maal was het een stevige ruk, die hem waarschuwde. Maar hij zei niets en begon te vieren en in te palmen en weer te vieren, en opnieuw in te halen, al naar de buit hevig rukte of kalm was. Boonestaak loerde zijdelings naar zijn vriendje, hevig jaloers, dat die alweer beet had. Hij nam het de vissen kwalijk, dat ze Bulletje de voorkeur gaven boven hem.

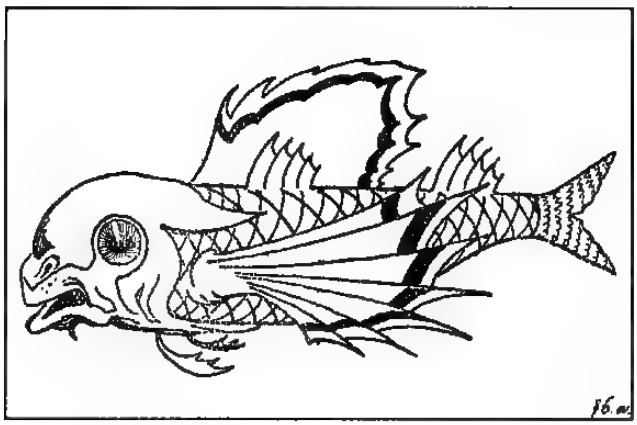

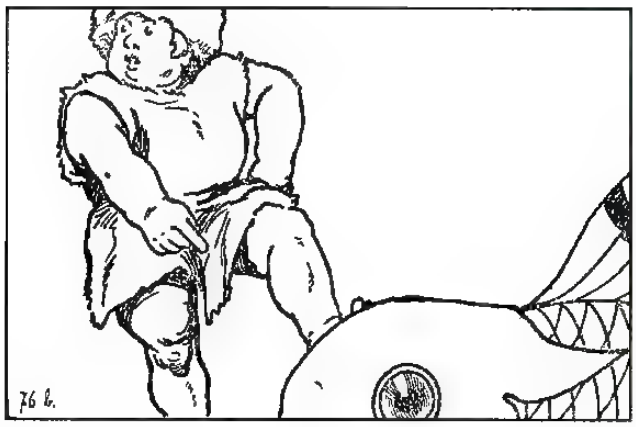

"Stel je niet zo an!" riep Boonestaak nijdig, toen Bulletje na een hevig geruk weer zijn lijn vierde. "'t Is immers toch maar weer een spiering!"
"Net as jij," bromde Bulletje, maar hij maakte zich niet boos en werkte kalm door om zijn prooi binnen te krijgen. En eindelijk ja hoor, daar kwam een grote vissenkop boven water. Maar het beest was zo zwaar, dat Dinsdag er aan te pas moest komen om het over het dolboord te slepen. 't Was een zeewolf met vervaarlijke tanden, een zwart-blauw monster van een meter lang en Bulletje was nog nooit zo trots geweest! Hij zette zijn voet op het zieltogende dier en zei met van vreugde en triomf glinsterende ogen: "Hè, Boonestaak! dat is nog es een spiering, wat?"
"Pfff!" kwam Boonestaak minachtend, "de mijne, die ik verloren ben, was veel groter."
"Heeft ie je dat langs de lijn overgetelefoneerd?" vroeg Bulletje plagend, maar Boonestaak gaf geen antwoord. Hij was boos en teleurgesteld en verwenste alle vissen, die aan andermans aas beten en het zijne maar stiekem lieten hangen. Maar als ie dan al niet beet kreeg, zou ie die twee gelukkiger vissers es even beetnemen!...

Net had Bulletje de lijn met een nieuwe haak en nieuw aas in het water gegooid, of Boonestaak schoot met beide armen en zijn halve bovenlijf buiten boord. "Goeie hemel!" schreeuwde hij. "Wat bijt er nou voor een beest!" en hij rukte en trok achteruit in hevig verzet tegen de geweldenarij van een of ander zeemonster.
Bulletje riep opgewonden: "Niet zo rukken, jò! Zo krijg je 'm nooit... Vieren dan! Vieren!" Boonestaak vierde, dat de lijn slap hing. "Niet te véél vieren!" waarschuwde Bulletje, die er verschrikkelijk veel verstand van had. Gehoorzaam palmde Boonestaak weer in. Even later was hij weer in hevige worsteling met het sterke beest onder water, dat echter alleen in zijn verbeelding bestond, want hij had helemaal niet beet en speelde maar wat komedie om de andere twee voor de gek te houden. En hij speelde het spelletje zo goed, dat Dinsdag en Bulletje een en al belangstelling waren en met popelend hart de grote vechtpartij aanzagen, benieuwd naar het ongure beest, dat nu gevangen zou worden. "Zal ik je komen helpen?" vroeg Bulletje, die aan zijn afkeer van Boonestaak al niet meer dacht. Maar die zei: "Nee... ik wil 'em alleen vangen!"

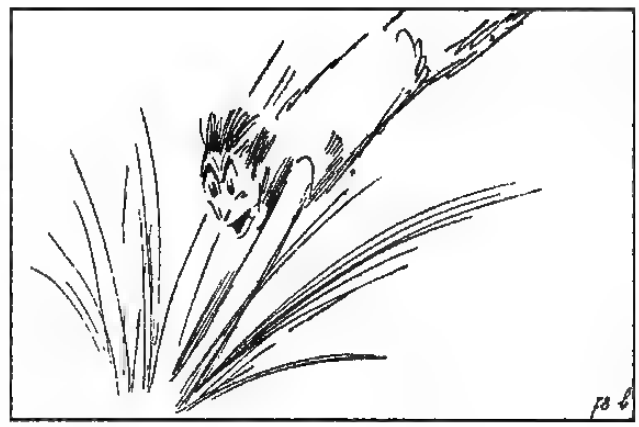

Inwendig vol plezier, omdat ie z'n makkers zo lekker te pakken had, speelde Boonestaak de komedie vol vuur verder. Eindelijk sprong hij op het bankje en stond te rukken en te vieren en weer te rukken met een inspanning, of er een honderdponder aan zijn haak hing. Het zweet liep met straaltjes van zijn gezicht en de spieren op zijn dunne armen waren gespannen. Beduusd keek Bulletje toe, een beetje jaloers in de verwachting, dat zijn zeewolf overtroffen zou worden. Boonestaak naderde nu het einde van zijn lijn. Dadelijk zou hij de lege haak boven water zwiepen. En dan zou hij lachen! Wat had hij die twee verbaasde goedgelovigen te pakken!...
"Let op!" riep hij met een stem, die benauwd klonk van het ingehouden lachen. "Let op! Daar komt ie!" Hij gaf een geweldige ruk, met allebei z'n handen.
"Hap!" zei de reuzenvis onder water en gaf ook een geweldige ruk aan het dansende aas. Daar had Boonestaak volstrekt niet op gerekend en met een mooie zwaai plompte hij voorover in het water, alsof hij een duikje nam. De anderen gaven een schreeuw en sprongen op. Een eind verder kwam Boonestaak boven, proestend, spuwend en zo kwaad als hij nog nooit geweest was.

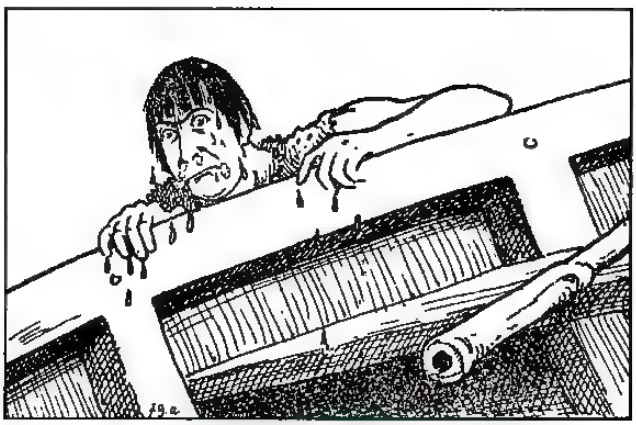

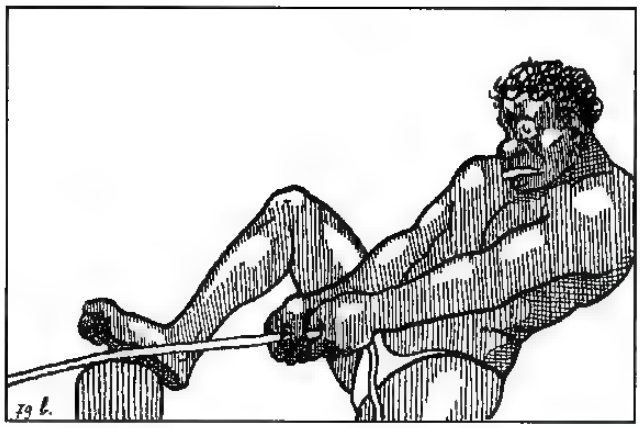

Boonestaak begon dadelijk te zwemmen en hij schreeuwde alvast tegen Bulletje: "Dat zal je bezuren, mannetje!... Gemene schooier om me-n-een duw te geven! Wacht maar, as ik je te pakken krijg!" Bulletje was stomverbaasd. Dinsdag had een sprong genomen en Boonestaaks lijn gegrepen, die met razende snelheid uitliep. En toen Boonestaak, schuimend van woede binnenboord klom en berekende hoe hij Bulletje, die met een onnozel gezicht naar hem keek, het snelst in het water zou werken, zag hij Dinsdag hard werken aan zijn strak gespannen lijn. Even stond Boonestaak paf. Toen doorzag hij de aardigheid en riep: "Hee, Dinsdag, schei nou uit met je lolletjes! Je kan mij niet voor de gek houen net als ik jullie, hoor! Ik weet best, dat er toch niks aan zit!"

"Niks?" hijgde Dinsdag. "Ik geloof, d'r zit haai aan... Reuzebeest!" Hij vierde weer en sissend sneed de lijn door het water weg. Nu moest Boonestaak het wel geloven en keek op zijn beurt of ie 't in Keulen hoorde onweren. En Bulletje begreep opeens, hoe de zaken gelopen waren.

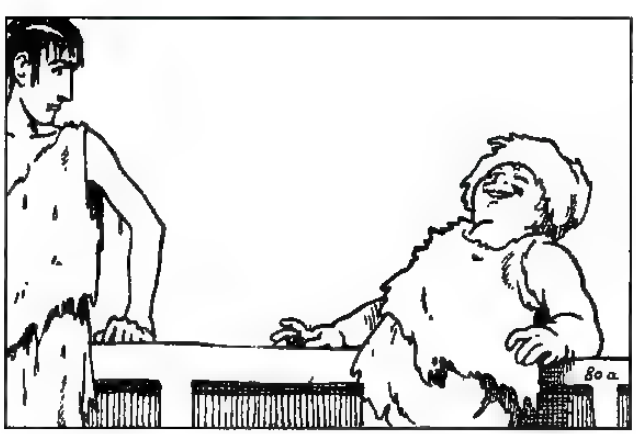

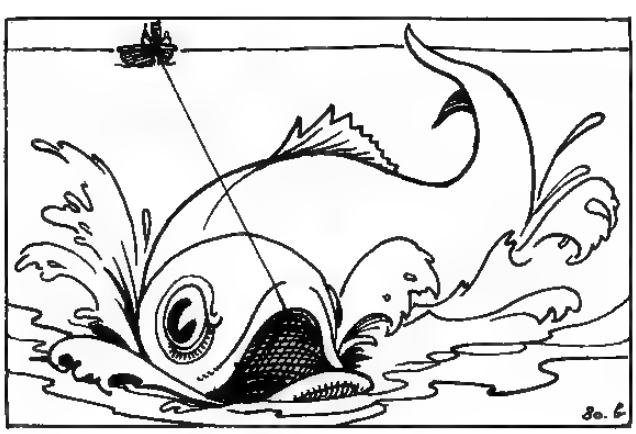

De kleine dikzak genoot volop van Boonestaaks nederlaag. "O! o!" gierde hij, scheef zittend tegen het boord van de lach. "Die Boonestaak speelde, dat ie beet had! Hij hield ons voor de gek en toen... hahahaha!... toen kwam de straf... Hahahaha! toen kwam de reuzevis en trok hem overboord... O! o! die Boonestaak! Zit je d'r in, Boonestakie?... Ben je even de sigaar, jongen?"

Hij schaterde in één adem door en Boonestaak dacht er over, hoe hij hem op de meest onverwachte manier tot zwijgen kon brengen. Maar daar kwam niets van, want Dinsdag riep: "Kom hier, baassies!... Helpen!... Vis te groot voor Dinsdag alleen!"

Hun geschil vergetend, sprongen de twee makkers toe en begonnen de wilde te helpen in zijn verwoede strijd met de vis, die maar bleef rukken en die zij nu toch de vrijheid niet meer gunden. Meer dan een half uur duurde de vechtpartij. Toen kwam de kanjer binnen boord: een zeebaars van meer dan vijftig pond. Buiten adem zaten de drie vissers naar de buit te kijken, trots en gelukkig, omdat ze zó'n geweldenaar overwonnen hadden...

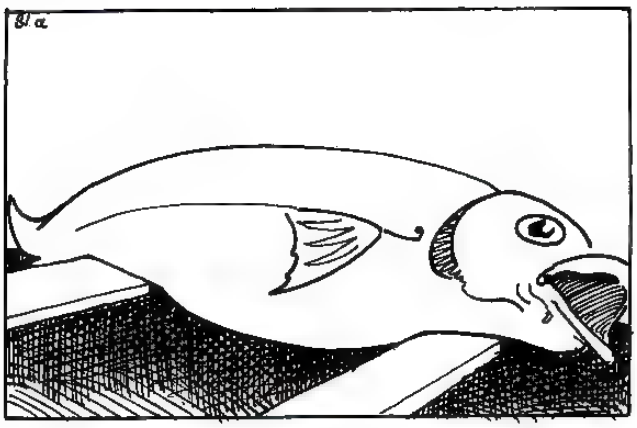

Toen ze wat bekomen waren van de vermoeienis, zette Boonestaak een hoge borst, stak de neus in de wind, en op de zeebaars wijzend, zei hij: "Hee, Bulletje?... dat is nog es een visje, he?... Ja, jongen, als Boonestaak iets doet, doet ie 't goed... Moet je daar dat pieterige zeewolfje van Bulletje bij zien liggen. Treurig... om bij te huilen..."
Bulletje keek hem ontsteld en verbaasd aan. Het duurde een hele tijd, eer hij genoeg adem verzameld had om lucht te kunnen geven aan zijn verontwaardiging.
"Jouw vis?" vroeg hij briesend. "Verbeeld jij je, dat jij die vis gevangen hebt?"

"Zat ie aan mijn lijn of zat ie niet aan mijn lijn?" vroeg Boonestaak tergend kalm. Bulletje hapte naar lucht. Zoiets brutaals had hij nog nooit bijgewoond."Je bent de grootste opschepper, die ik van m'n leven gezien heb," riep hij eindelijk.
"Dan heb je zeker nog nooit in de spiegel gekeken?" informeerde Boonestaak grijnzend.
"Ach jongen, ga weg," zei Bulletje minachtend. "Zijn vis! Als Dinsdag je lijn niet gepakt had, toen jij zo'n mooi duikje nam, zat jouw vis nou ik weet niet waar in de open zee!"

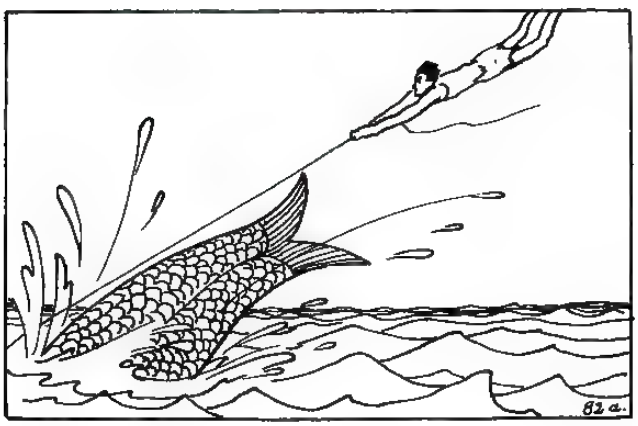

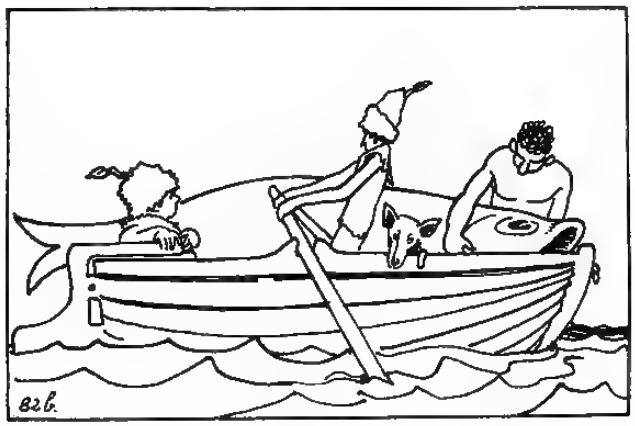

"Maar hij zat toch maar lekker aan mijn lijn!" hield Boonestaak sarrend vol. Toen begon Bulletje te lachen. "Stom van me om kwaad te worden," zei hij.
"Zo'n grappenmaker in een leeg huis! Wou ons belatafelen met z'n smoesjes!... Werd door een visje in het water getrokken. En nou wil ie nog opscheppen... Schei toch uit jò, of ik lach me een stuip!"
"Ga je gang," antwoordde Boonestaak onverstoorbaar. "Als je daar pret in hebt, mag je je voor mijn part zeven stuipen lachen."
Vóór Bulletje een nieuw antwoord gereed had, zei Dinsdag, die zich stilletjes zat te verkneuteren om de kibbelpartij: "Nou, baassies, naar de wal... Genoeg vis voor vandaag. Baassie Bulletje aan het roer."
Baassie Bulletje haastte zich de roerpen te grijpen. Dinsdag zette de riemen buiten boord en begon te roeien. Rustig gleed de boot over de blauwe baai, het witte strand tegemoet en de jongens genoten zo van het tochtje, dat ze hun stevige ruzie om de zeebaars helemaal vergaten en als de beste kameraden aan wal kwamen. Boonestaak had zelfs nog even mogen roeien!

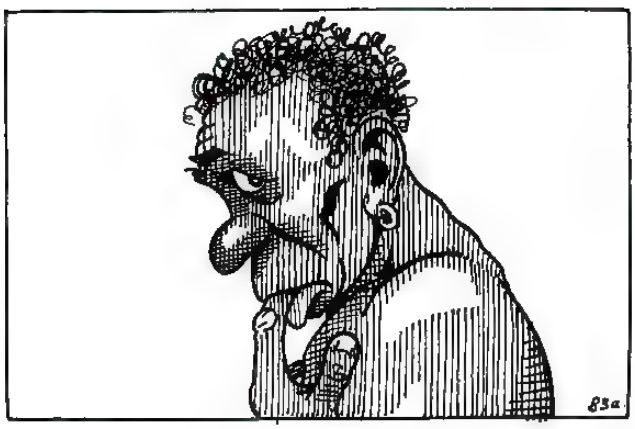

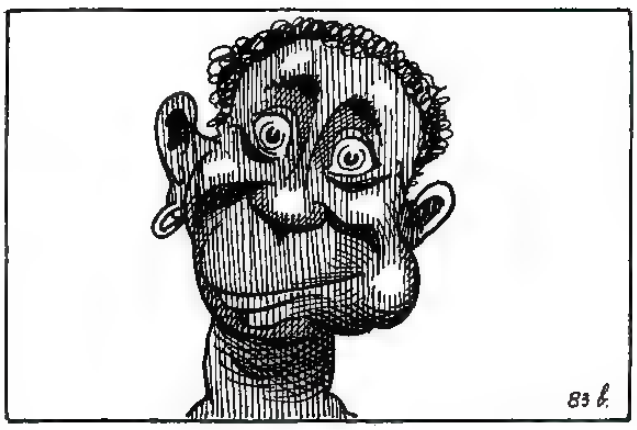

Toen de boot op het strand getrokken was, zei Dinsdag: "Koppie koffie, he baassies?"
"Nou!" zei Boonestaak met een hemels gezicht. "Dat zou smaken! Als we maar koffie hadden!"
"O, koffie in de kis!" riep de wilde. "Plenty veel koffie!"
"We hebben geen koffie gezien," hield Bulletje vol.
"Moet in zijn," antwoordde Dinsdag.
"Hoe weet jij dat eigenlijk?" vroeg Boonestaak wantrouwig. Het leek alsof die goeie menseneter even verlegen was. Maar dan antwoordde hij: "Dinsdag gezien. Dinsdag groot beste ogen!" Hij dook in de kist en haalde onderuit zowaar een zak gemalen koffie en hij diepte tegelijkertijd een paar pakjes pruimtabak op.
"Fijn," zei hij, "lekker tabakkie voor brave Dinsdag. Baassies ook een blaadje?" Maar de baassies bedankten en de wilde stak verrukt een grote pruim achter zijn kiezen en begon dadelijk smakelijk te kauwen.
"Mij water koken," zei hij. "Baassies droog hout zoeken langs strand. Dan koffie drink. Lekker. Goed voor 't buikie."
Bulletje en Boonestaak glimlachten om die lekkerbek van een Dinsdag en slenterden weg.

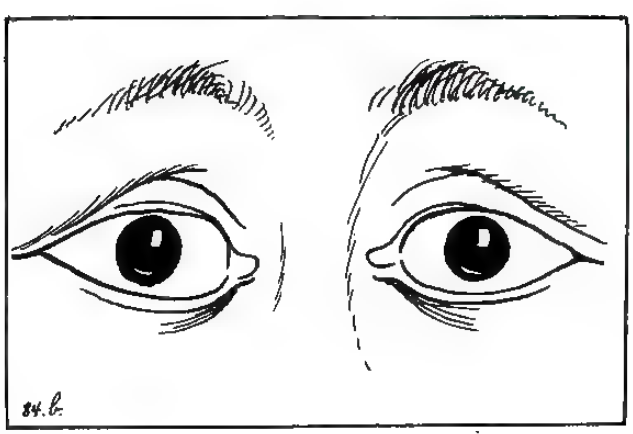

Onder het verzamelen van brandhout hield Boonestaak ineens op en zei: "Zeg Bulletje, vin je dat niet raar?"
"Wat?" vroeg Bulletje, rondkijkend.
"Die Dinsdag," ging Boonestaak voort, "die Dinsdag heeft lichtblauwe ogen. Ik dacht, dat bruine mensen zwarte ogen hadden."
Bulletje dacht na. "Ja," zei hij toen, "'k heb 'et ook gezien. Ja... 't is eigenlijk erg gek. We zullen 'et 'em es vragen... Ja, bruine wilden horen toch donkere ogen te hebben." En toen ze met hun vracht hout bij Dinsdag terugkwamen, vroeg Boonestaak dadelijk: "Zeg, Dinsdag, hebben alle mensen van jouw eiland lichte ogen?"
"Nee, baassie," zei Dinsdag, "allemaal zwarte, net als Dinsdag."
"Ga weg," zei Bulletje verwonderd, "jij heb toch lichtblauwe ogen!"
Dinsdag begon te lachen. En hij zei vrolijk: "Aardig!... Veel groot aardig!... Dinsdag ogen zo zwart als pek!"
"Je bent niet wijs," stelde Boonestaak vast.

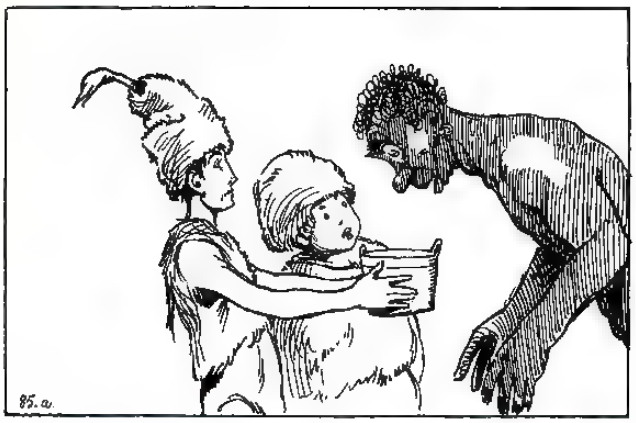

Dinsdag hield verbaasd op met lachen. Toen wees hij op zijn ogen en vroeg ongelovig: "Mij blauwe ogen?... Baassie maak grappies?"
Boonestaak liep naar de kist, haalde een pannetje, schepte daar water in en hield het Dinsdag onder z'n neus. Die keek er in, zag z'n gezicht en keek in eens erg beteuterd.
"Oowaaah!" zuchtte hij verbaasd. "Wonder!... Oooaaah! altijd zwart geweest!"
Bulletje en Boonstaak stonden versteld. Hield die wilde hen voor de mal of hoe zat dat? In eens sloeg Dinsdag zich tegen het voorhoofd.
"Wach!" riep hij. "Baassies wel gehoord: haar van de schrik wit geworden?"
Ja, daar hadden de jongens wel 'ns van gehoord.
"Wel", zei Dinsdag overtuigd. "Ogen van zwarte man wit geworden van schrik."
"Waar ben je dan van geschrokken?" vroeg Boonestaak ongelovig.
"Van baassies!" zei Dinsdag. "Gisteren... Mij veel groot geschrikken!.... Oaah! nou... mij haast stik dood van de schrikken! Eergister ogen nog zwart. As pek!"
Bulletje en Boonestaak vonden het razend interessant en ze waren er trots op, dat ze iemand zo bang hadden kunnen maken!"

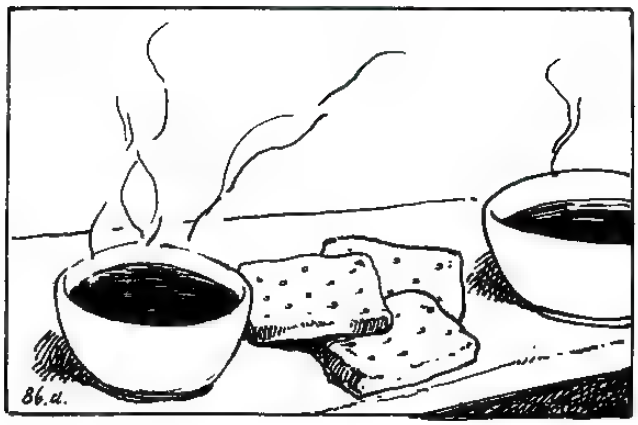

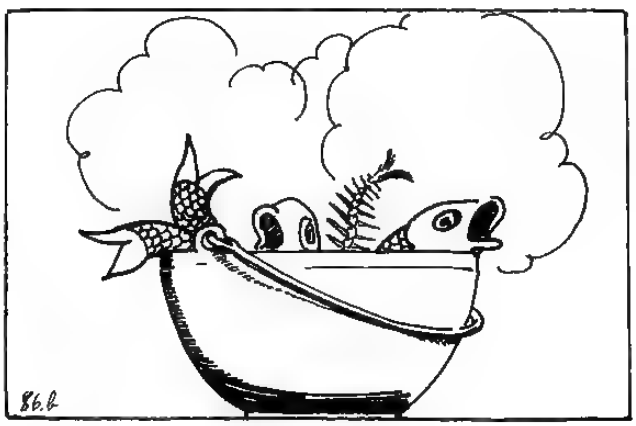

Dinsdag kon er maar niet over uit, dat hij nu blauwe ogen had. Telkens keek hij weer in de waterspiegel en zuchtte: "Gossie, gossie... mij veel groot raar uitzien!"
Maar er was nu eenmaal niks meer aan te doen en hij moest er wel in berusten. En daarom zei hij: "Kom, baassies, koffie klaar! Lekker."
En hij was lekker! De jongens dronken de grote kommen koffie of het godennectar was en ze knabbelden er gesuikerde scheepsbeschuit bij, en ze voelden zich helemaal thuis raken op hun onbewoond eiland. Het werd er al gezelliger. "En wat gaan we nou doen?" vroeg Bulletje.
"Nou," bedacht Dinsdag. "Nou baassies naar bos. Bananen en noten halen. Dinsdag maken soep van vis. En braaien vis. Wij veel groot lekker kaikai!"
"Nou zal het pas echt zijn!" riep Boonestaak. "Robinson Crusoë liep ook met een geitenvellenpak door de bossen. Anders haal je trouwens je huid open aan de doorns en de takken."
"Slim!" prees Dinsdag. "Baassies veel groot slim."
"Nou," zei Bulletje, "of die Boonestaak slim is! Dat heb je toch wel gezien met die reuzebaars!"
Boonestaak keek zwart en ging er niet op in.

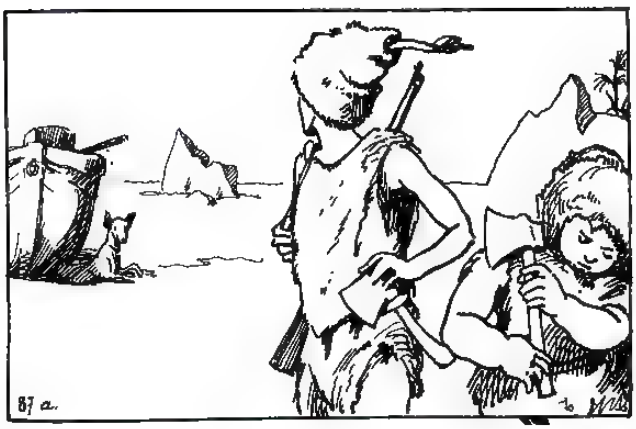

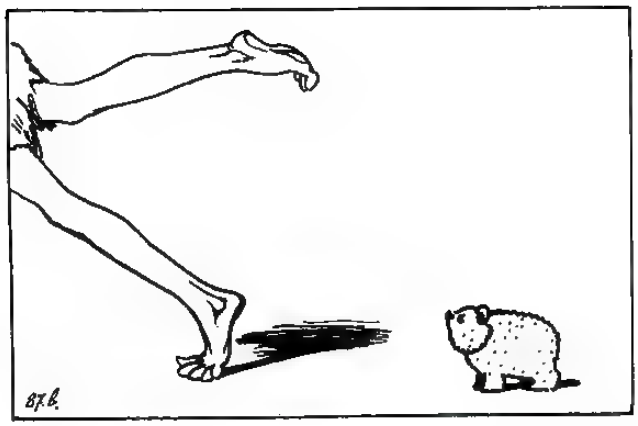

De jongens keken hun woeste kledij nog eens na, verzamelden al hun wapens, floten Nero, die in de schaduw van de boot lag te slapen en trokken het bos in.
"We gaan op jacht," zei Boonestaak.
"Ja, op de bananenjacht," spotte Bulletje. "Pas maar op, dat ze je niet bijten."
"Kwamen we maar es een beer tegen," hoopte Boonestaak. Bulletje rilde. Het leek hem niet aanlokkelijk.
"Wat zou je dan doen?" vroeg hij.
"Dat hangt ervan af," zei Boonestaak bedachtzaam.
"Waarvan af?" vroeg Bulletje, nieuwsgierig naar de heldhaftige plannen van zijn vriend.
"Nou, hoe groot ie was," bekende Boonestaak. "As-tie groter was dan een jachthond zou ik hard weglopen. Maar anders zou je-n-es wat zien, man! Dan ging ik op leven en dood met 'em vechten."
"Poeh! wat een held!" smaalde Bulletje.
"Nou, en wat zou jij doen, als je een grote beer tegenkwam?" vroeg Boonestaak geërgerd.
"Heel eenvoudig," antwoordde Bulletje vastbesloten. "Ik zou 'em doden!"
"Anders niks?" vroeg Boonestaak hatelijk.

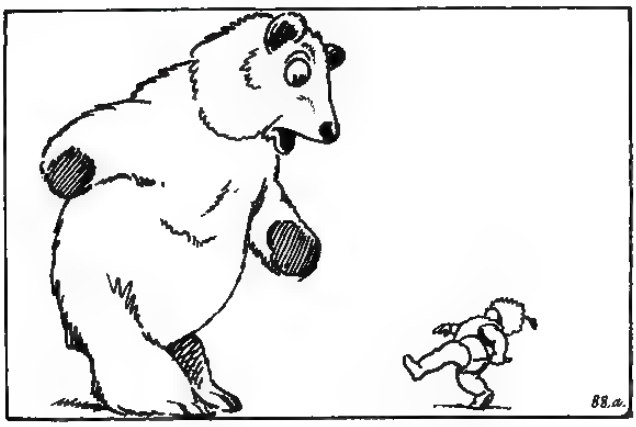

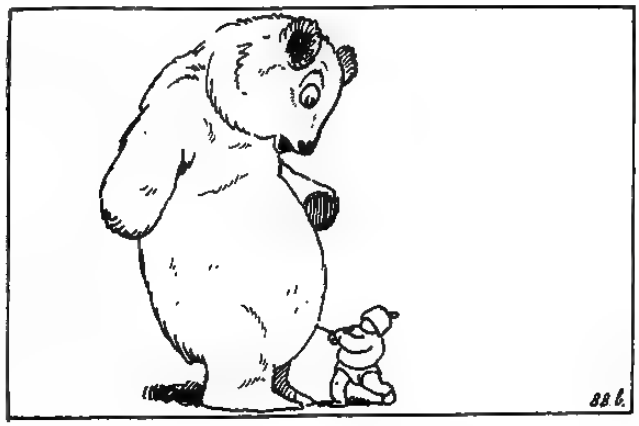

Daar antwoordde Bulletje niet op en Boonestaak vroeg verder: "En hoe zou je dat aanleggen om die grote beer te doden, Bulletje?"
"O, heel eenvoudig," onderwees Bulletje zijn vriend. "Kijk es, je gaat heel kalm op de beer af. Die blijft verwonderd staan, begrijp je, omdat ie niet snapt, hoe je zoiets durft. Als je vlak bij hem bent, gaat ie op z'n achterste poten staan, met zijn voorpoten klaar om je te omhelzen. Nou, en dan laat je je omhelzen, maar je houdt stiekem je jachtmes voor je borst, met de punt naar de beer en die drukt dan het mes zelf in zijn hart."
"En dan?"
"Dan? Nou, dan is ie dood, zou ik zo zeggen."
"En as-tie nou zo hard drukt, dat ie je zelf ook fijn knijpt!" "Dat doet ie natuurlijk niet, want als dat mes in z'n hart glijdt, krijgt ie een veel te raar gevoel en dan laat ie los en dan spring je achteruit en dan waggelt ie nog even en dan valt ie dood tegen de grond."
"Maar as jij het mes voor de borst houdt, prik je 'm hoogstens in z'n buik."
"Zo, nou, dan snij ik 'em z'n hele buik open. Da's toch zeker ook voldoende!"
"Je bent een wreed Bulletje," oordeelde Boonestaak.

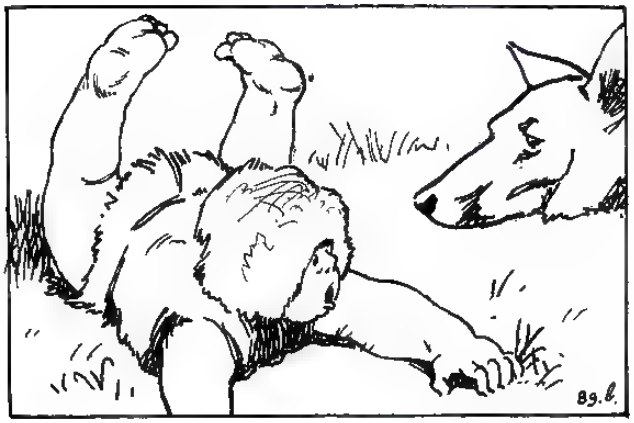

Bulletje wond zich op. "Nee, die is goed!" riep hij. "Je zal zo'n bloeddorstige beer zeker met zijden handschoentjes aan moeten pakken. Nog al lekkere dieren! Dan vreten ze je levend op!"
"Je kan ook maken, dat je uit de buurt blijft," vond Boonestaak.
"Da's laf," zei Bulletje minachtend. "Een jager in de wildernis gaat voor geen een beest op zij."
Een heftig geritsel in de struiken deed de vrienden plotseling stilstaan. Bulletje greep zijn vriend bij de arm en vroeg verschrikt: "Wat is dat...?"
" 'k Weet niet," fluisterde Boonestaak. "Misschien wel een beer of een leeuw of zo."
Bulletje werd bleek en ging een stapje achteruit. Het geritsel in de struiken werd sterker en kwam snel naderbij. De jongens hoorden snuiven..., de takken bewogen en kraakten... Bulletje gooide zijn geweer weg en ging er schreeuwend vandoor. Tien passen verder struikelde hij en viel gillend op zijn neus. De takken gingen uiteen en... Nero kwam snuffelend te voorschijn. Boonestaak stierf haast van het lachen en Bulletje hief aarzelend het hoofd op. Toen hij de hond zag, stond hij op en wist niet precies, wat hij zeggen moest.

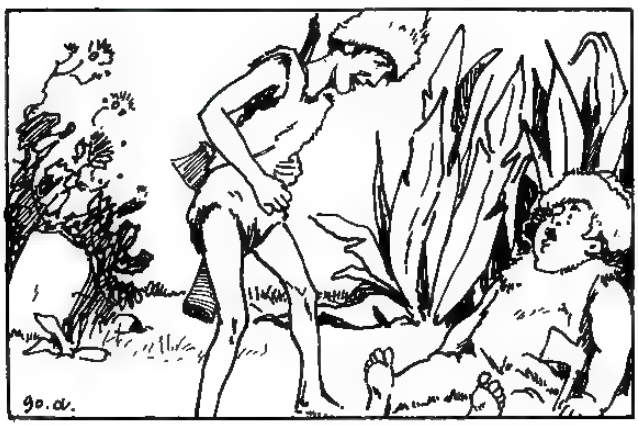

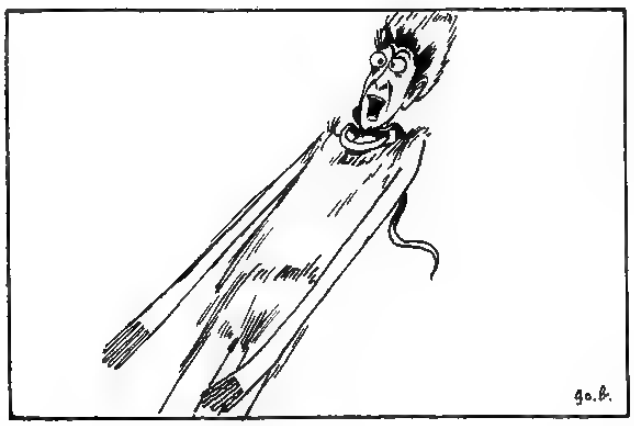

"Wat een held!" gilde Boonestaak. "Wat een dappere jager! Een jager gaat voor geen een beest opzij en Bulletje loopt hard weg voor zijn eigen hond! O! o! Ik lach me ziek!"
"Dat moet je vooral doen," riep Bulletje slim. "Jij wou me zeker wijs maken, dat je helemaal niet bang geweest bent?"
"Ja, want ik had Nero net even van tevoren de struiken in zien gaan."
"O, dan kon jij gemakkelijk dapper zijn," vond Bulletje. "Maar ik wist 'et niet; voor mij kon het evengoed een beer geweest zijn."
"Dan had je nog niet bang moeten zijn," meende Boonestaak. "Ik zou nog niet bang geweest zijn, al..."
Zijn dappere woorden eindigden in een akelige gil en hij stond stokstijf van schrik. Zijn ogen puilden uit hun kassen, zo angstig was hij.
"Wat is 't?" vroeg Bulletje. "O," zei Boonestaak zacht. "Een slang... een slang om m'n nek! Hij is van de bomen op me gevallen."
"Niet jammeren," zei Bulletje bedaard. "Ik zal 'em z'n kop afsnijden."
"Durf je dat?" bibberde Boonestaak.
"Dacht je van niet?" blufte Bulletje. "Wacht es even!"

Bulletje kwam naderbij, trok zijn mes, deed een greep naar Boonestaaks nek en slingerde een lang, groen ding in het gras.
"Heeft ie je gebeten?" vroeg hij daarop.
" 'k Geloof 'et niet," klappertandde Boonestaak. " 'k Heb tenminste niks gevoeld. Was 't een adder, Bulletje."
"Kijk zelf maar," antwoordde de bolronde held en wees naar het gras.
"Is-t-ie dood?" informeerde Boonestaak, die opeens alle respect had voor de jongen, die hij pas voor een bangerd had uitgemaakt.

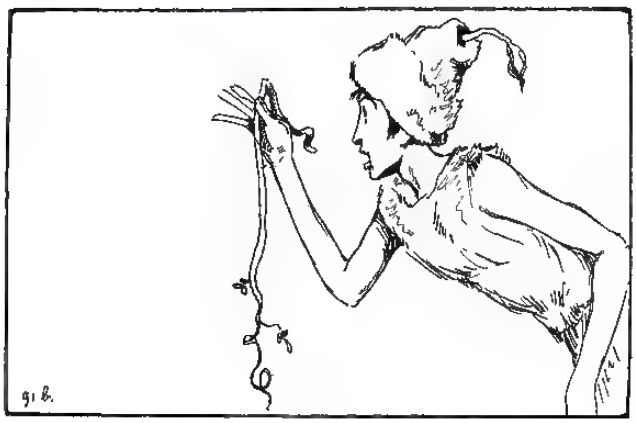

"Als een pier!" verzekerde Bulletje. Aarzelend ging Boonestaak erop af, bukte zich, aarzelde weer, en trok toen het groene ding omhoog. Verbaasd keek hij er naar.
"Is dat 'em?" vroeg hij.
"Ja," zei Bulletje en een brede lach kwam over zijn vollemaansgezicht, "dat is 'em."
"Maar dat is helemaal geen slang!" riep de onthutste Boonestaak.
"Nee," lachte Bulletje. " 't Is enkel maar een stuk stengel van een slingerplant. Maar jij was immers *nergens* bang voor? Dat zei je toch, as ik 'et goed onthouen heb?"
Boonestaak kreeg een kleur. Hij schaamde zich dood.

"Da's vals," zei hij nijdig. "Jij kon makkelijk dapper zijn, toen je zag, dat 't helemaal geen slang was."
"Net zo makkelijk as jij, toen je wist, dat 'et Nero was en geen beer," lachte Bulletje. "We zijn kiet, man, je hebt me niks meer te verwijten."
Boonestaak zuchtte. Achteraf bekeken zou het veel avontuurlijker geweest zijn, als het een echte beer en een echte slang waren geweest. Maar in zijn hart was hij blij, dat het toch maar een hond en een slingerplant gebleken waren.
"En toch," zei hij overtuigd, "toch kan je zien, dat je in de wildernis bent."
"Ja, dat geloof ik ook," antwoordde Bulletje, zonder er

veel van te begrijpen.
"Natuurlijk," verklaarde Boonestaak, "want in het bos bij ons zou je nooit bang zijn, dat het een beer of een slang kon zijn."
"Nee," zuchtte Bulletje, "die heb je bij ons in 't bos niet meer."
"Ik geloof, dat je daar blij om bent!" riep Boonestaak wiens moed alweer teruggekomen was, verontwaardigd uit. Bulletje keek hem eens aan en antwoordde: "O, nee, Boonestaak, dat vind ik geweldig jammer. Want ik ben net zo dol op beren as jij op slangen!"
"Jij bent een sufferd," was Boonestaaks vonnis.

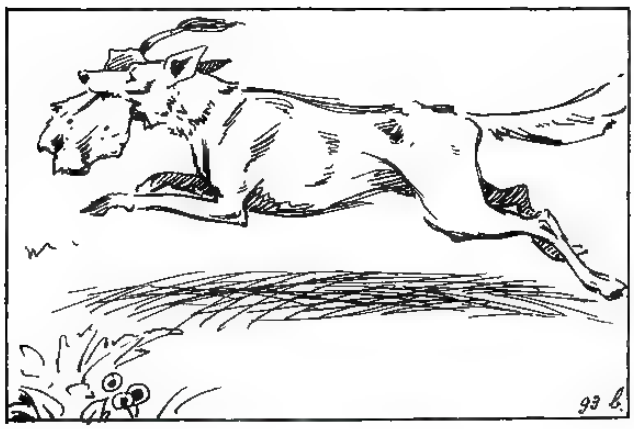

"Een sufferd?" informeerde Bulletje strijdlustig. "Ik weet niet wie een groter sufferd is, ik of iemand die een plantenstengel voor een adder aanziet."
Hiermede was de maat vol. Boonestaak drukte zijn vervaarlijke bontmuts dieper in zijn ogen, balde de vuisten en zette zijn armspieren, voor zover aanwezig, op.
Bulletje keek hem achterdochtig aan, balde eveneens de vuisten, week langzaam achteruit en probeerde dat te doen in onberispelijke bokshouding. En toen... Toen struikelde Bulletje over Nero, die achter hem doorliep en de dikke bokser tuimelde boven op de gillende hond en samen rolden ze in een modderige kuil op zij van de weg. Boonestaak trok eerst zijn wenkbrauwen hoog op en brak toen uit in een helse schaterlach, die de woede van Bulletje gaande maakte. De lange zwaaide zo uitbundig heen en weer van het lachen, dat zijn muts afviel. Nero, die ook wraakzuchtig bleek, zei "hap!" en was er met de muts vandoor! Boonestaaks pret was ineens over.

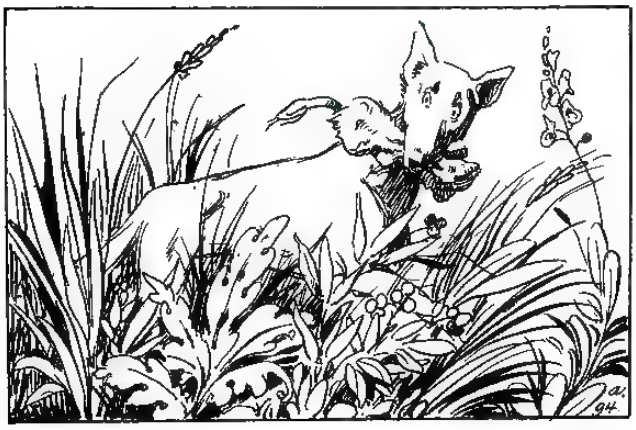

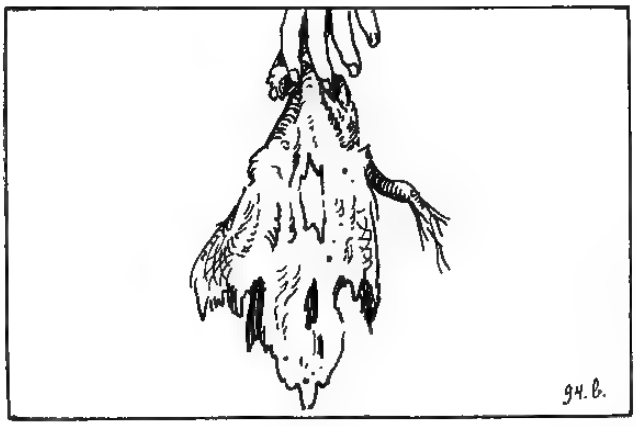

"Goed zo, Nero!" prees Bulletje. "Hier Nero!... Leg neer, Nero!" commandeerde Boonestaak, bevreesd voor zijn kostbare Robinsonuniform. Maar Nero moest zich ook wreken over Boonestaaks beledigende lachbui. Of misschien bracht de geur van het geitenvel hem tot woede. In ieder geval schudde hij de muts, of het een pas veroverde buit was en telkens als Boonestaak vlak bij hem was om hem zijn prooi te ontnemen, liep de speelse hond er weer een eind verder mee weg. En Bulletje hitste hem lustig op: "Toe maar, Nero! Beesje! Pak ze, Nero!"
En toen Boonestaak eindelijk en ten langen leste de muts te pakken kreeg, en haar uit Nero's bek scheurde, was er niet veel meer van te herkennen. De hond had het fraaie hoofddeksel, waar Boonestaak zo trots op geweest was, totaal vernield. Er was niets van over dan wat flodderige vellen en lappen, waaraan je niet eens meer zien kon, dat het ooit zoiets als een muts geweest was. Met een treurig gezicht stond hij zijn vergane grootheid te bekijken.
Bulletje vroeg meewarig: "Helemaal kapot, Boonestaak? Nou, troost je maar: je geruite pet ligt in de kist; die zal wat mooi staan bij je Robinsonpak!"

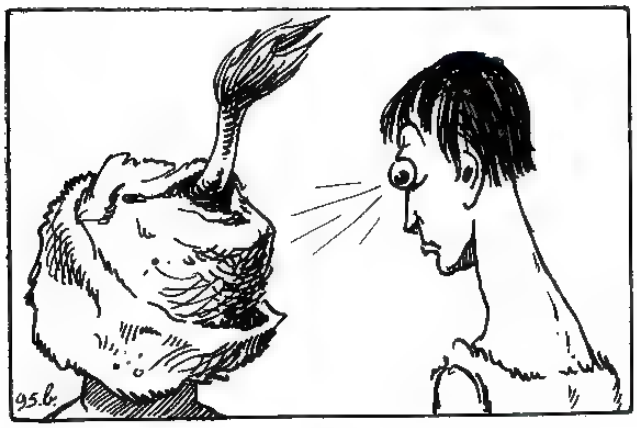

Boonestaak keek zijn vriendje nors aan. Maar die haalde de schouders op en zei: "Ja, wat zal ik je zeggen, Boonestaak? As jij wat minder plezier had as andere mensen in een modderkuil liggen, zouen die andere mensen misschien wat meer meelij met jou hebben, as jij 'et minder plezierig hebt in de wereld."
"Waf!" zei Nero goedkeurend na deze toespraak.
"Zie je," zei Bulletje verheugd. "Nero is 'et er mee eens!"
"Loop naar de pomp!" wenste Boonestaak, "met je Nero d'r bij!"

"We hebben 'et wel nodig," zuchtte Bulletje, een klodder modder van z'n voorhoofd strijkend, "maar ik ben bang, dat er geen pomp in de buurt is... Maar ik hoor wel zo'n lekker watertje bruisen! Dat is hier niet ver uit de buurt." IJverig baande hij zich een weg door het bos in de richting van het watergeruis. Nero volgde hem op de voet. Boonestaak slenterde lusteloos een eind achter hem aan. Hij voelde zich op alle manieren te kort gedaan en zijn blootshoofdse staat kwetste zijn eergevoel op zeer pijnlijke wijze. Vooral als hij keek naar Bulletjes fantastische muts!

Spoedig stonden zij aan de oever van een snelstromende bergbeek, die zijn kristalhelder water schuimend over en tussen de rotsen doorjoeg. Bulletje zocht een plek op, waar het in een kleine waterval van een hoog steenblok schoot. Daar ontdeed hij zich van zijn besmeurde kostuum en ging onder het koele stortbad staan, dat hem in een oogwenk schoonspoelde. Nero was een eindje verder in het water gesprongen en leverde onder luid geblaf een heldhaftige strijd tegen schuimvlokken, sissende waterstraaltjes en spattende druppels. Bulletje liet ook zijn modderige kleren schoonspoelen en lachte om de woede van Nero, die maar niet begrijpen kon, waarom de straaltjes rustig doorspoten als hij ze toch telkens doormidden beet! En Boonestaak stond daarbij met een doodbiddersgezicht. 't Was net of-ie nog nooit gelachen had en nooit meer lachen zou.
"Hee, Boonestaak!" riep Bulletje. "Kijk es naar die malle Nero! Hij is aan 't vechten met het water. Je lacht je dubbel as je 't ziet."
Maar zelfs het aanlokkelijke vooruitzicht, zich dubbel te zullen lachen, bracht Boonestaak niet uit de plooi.

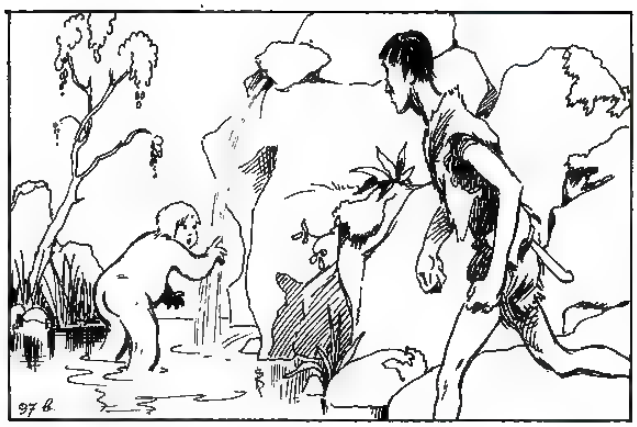

Bulletje keek hem eens aan.
"Halloh! Boonestaak! Slaap je?" vroeg hij. Boonestaak schudde het hoofd. Hij vond, dat de wereld hem slecht behandelde, maar dat kon hij toch zo'n onnozel en spotziek Bulletje niet aan z'n neus gaan hangen!
"Ho! Malle brasem!" riep Bulletje aanmoedigend, en om hem aan de gang te krijgen, gooide hij hem een paar handjes koud water in z'n gezicht. Dat hielp een beetje, zei hij tenminste: "As 't niet uit is, zal ik even bij je komen!"
Toen gooide Bulletje hem nog veel meer water in zijn gezicht.

Het scheen, dat Boonestaak tot nieuw leven ontwaakte. De overvloedige, natte en koude beledigingen van Bulletje verdreven het verdriet om zijn vernielde muts en haastig gooide hij zijn dierenvellen van zich af en kwam met grote stappen op Bulletje en zijn waterval toe. Om hem te ontwijken, stapte Bulletje achteruit, ging dicht tegen het rotsblok staan, en... riep verbaasd uit: "O! Boonestaak, kom es gauw hier! O, jò, wat prachtig."
"Ja, ik kom al!" riep Boonestaak wraakzuchtig, "en daar zal je weinig plezier van beleven, kleine druktemaker!"

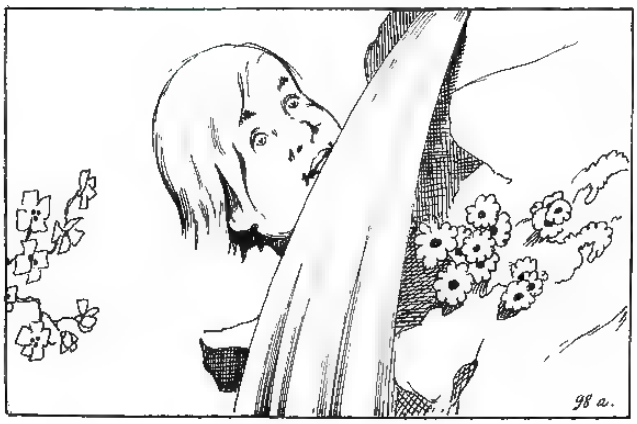

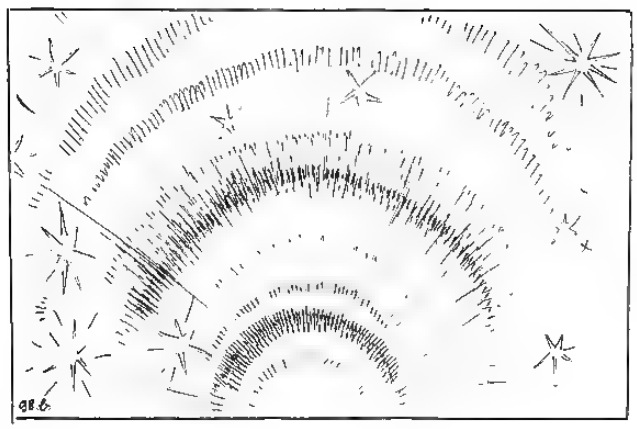

Boonestaak stapte de beek in, onder de verkoelende stroom van het watervalletje door, recht op Bulletje af met de bedoeling hem eens behoorlijk door mekaar te rammelen. Maar die stond zwijgend tegen de rots en keek met grote ogen recht naar het neerstortende water omhoog en zijn gezicht stond zo verrukt, dat Boonestaak zich onwillekeurig omkeerde om te zien, wat zozeer de bewondering van Bulletje gaande maakte. En toen bleef hij naast zijn vriendje staan en glimlachte net als deze en zei zachtjes: "Wat prachtig...!" Het was ook prachtig! De zon scheen door het neerruisende water en in de spattende druppels en nu zag je daar allemaal regenbogen in. Niet een, maar wel drie, vier, vijf boven elkaar en onophoudelijk bewogen die, leken weg te smelten en leefden in nieuwe pracht van kleurenfonkeling weer op. En daar tussendoor dansten druppels, glinsterend als diamant en daar schoten ook weer gekleurde stralen uit. Het was net een vuurwerk van ineenvloeiende en wegspattende kleuren. Een watervuurwerk, zó verrassend en zó prachtig, dat Bulletje en Boonestaak er alles bij vergaten en ademloos toekeken.

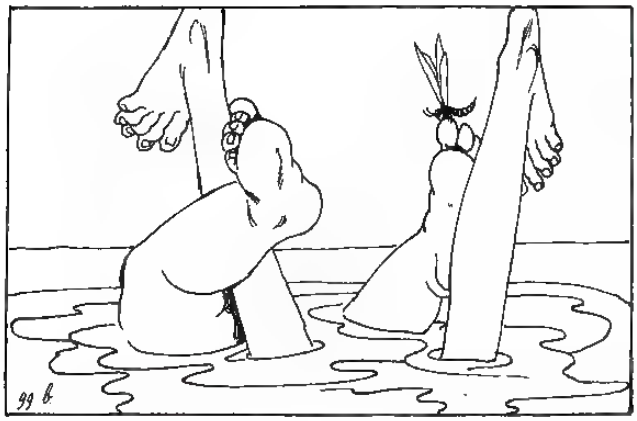

Een hele tijd stonden de vrienden van het zeldzame schouwspel te genieten, zwijgend, met verheerlijkte gezichten. Toen bedacht Boonestaak opeens, dat hij eigenlijk in de beek gekomen was om zich te wreken. En met een onverwachte beweging pakte hij Bulletje om zijn nek, drukte zijn hoofd stevig tegen zich aan en zei: "Nou mannetje, daar ben ik. Wat mot je nou?"
"Laat me bbobbdbbobberdebobbbob..."
Die zonderlinge geluidenreeks bracht hij voort, omdat Boonestaak zijn hoofd achterover onder het watervalletje hield. Bulletje gorgelde en spuwde en Boonestaak lachte.

"Is dat onbewoonde-eilandtaal?" vroeg hij belangstellend. "Jammer, ik versta d'r geen woord van, maar 't klinkt heel aardig..."
Bulletje spartelde en worstelde om los te komen, en door een onverwachte beweging van zijn hoofd stompte hij Boonestaak net tegen zijn kin. Die z'n lust om grappen te verkopen was ineens over. Zijn tanden rammelden tegen mekaar en van schrik en pijn liet hij zijn vriendje los, die omrolde en in dieper water terecht kwam. In de val greep hij zich aan Boonestaaks benen vast en met een plomp ging deze mee de kuil in.

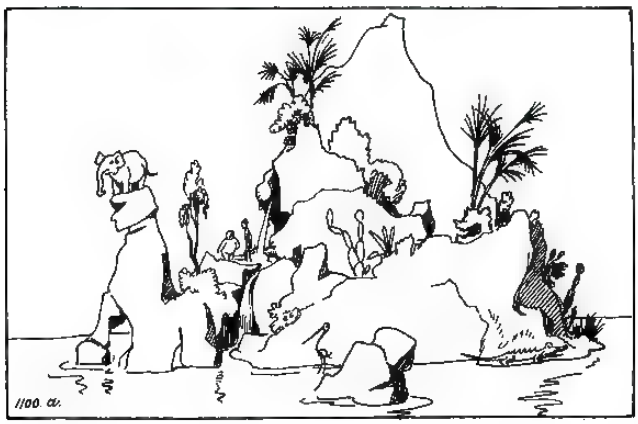

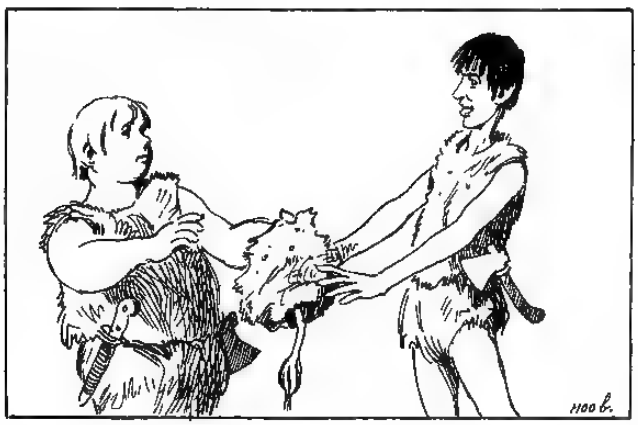

Het was er niet diep, maar de straal van de waterval kwam er precies in en aan de worsteling kwam spoedig een eind, want beide kampioenen hadden verwonderlijke haast om droog terrein te bereiken. En toen ze proestend en blazend op de kant stonden en elkaars rode en beduusde gezichten zagen, moesten ze allebei even hard lachen en al lachende vergaten ze voor de zoveelste maal hun boosheid en waren opnieuw de beste vrienden, die ooit samen op een onbewoond eiland waren aangespoeld. Nero, die zijn strijd tegen het water opgegeven had, zat hen verbaasd aan te kijken.

Toen ze hun sierlijke gewaden weer hadden aangetrokken, zei Bulletje edelmoedig: "Hier, Boonestaak, jij mag mijn muts wel hebben. Eigenlijk heb ik Nero toch opgehitst om de jouwe te verscheuren."
Maar Boonestaak, niet minder edelmoedig, antwoordde: "Wel nee, jò, hou jij 'em maar. Zo erg is 't niet."
Bulletje duwde de muts naar Boonestaak en deze duwde de muts terug. Nero dacht, dat dit een nieuw spelletje was en: hap! daar had ie de muts al te pakken, rende er mee weg en had 'em in flarden gescheurd eer de verbaasde vrienden wisten, wat er gebeurde.

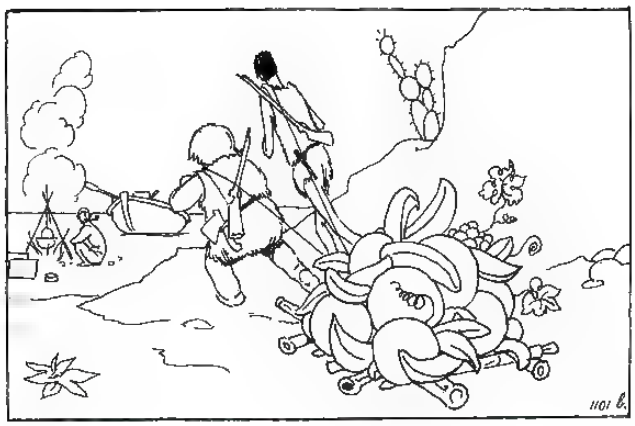

Bulletje en Boonestaak schoten allebei in de lach.
"Nou hoeven we d'r geen ruzie meer om te maken," zei de eerste.
"Nee," lachte de ander. "Nou zijn we allebei weer even rijk," en uit de volheid van zijn hart voegde hij er bij: "Wat kunnen wij 'et toch altijd goed met mekaar vinden, niet Bulletje?"
"Nou," riep deze geestdriftig. "Enfin, dat is ook nodig as je samen een reis om de wereld maakt... Anders had je immers ieder ogenblik ruzie!"
Toen keken ze mekaar aan en schaterden het opnieuw uit. Ze vonden mekaar de aardigste jongens van heel de wereld en het scheelde geen haar of ze waren aan het vechten geraakt, omdat Bulletje beweerde, dat Boonestaak, en deze hardnekkig volhield, dat Bulletje de aardigste van hun tweeën was. En toen ze op die manier hun overkropt gemoed gelucht hadden, togen ze vlijtig aan de arbeid. Ze verzamelden bananen en kokosnoten en sleepten hun vracht moeizaam naar het strand terug, waar ze Dinsdag met een stenen pijp in z'n mond deftig bij de soeppot vonden zitten. Die pruttelde heftig en er steeg een zalige geur uit op!

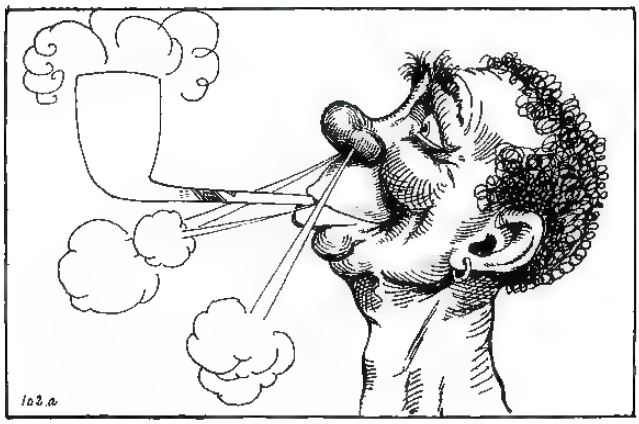

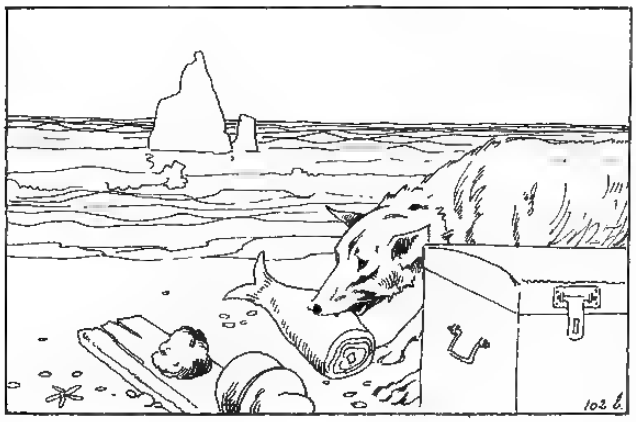

"Hoe kom je nou weer aan een stenen pijp en aan rooktabak?" vroeg Boonestaak verwonderd.
"In kis," vertelde Dinsdag grijnzend, "allemaal in kis! Veel hoog fijn ding, die kis."
"Gek, he?" zei Bulletje. "Waarom hebben ze tabak en een pijp in die kist gedaan?"
"Hebben vast bruine man gezien," veronderstelde Dinsdag.
"Jij bent niet goed wijs," zei Boonestaak, en Dinsdag zei prompt: "Dank je, baassie."
Toen lachten ze alle drie. Een verdacht gekraak deed hem omkijken en Dinsdag vloog overeind met de grote soeplepel in z'n hand: Nero lag rustig een grote moot vis op te eten, die met andere, gebraden en wel op een plank achter de rug van de menseneter lag. Nero maakte benen, maar de moot vis nam hij mee.
"Loeder, dat hond!" schold Dinsdag. "Echt kreng!"
"Hee! hee!" wees het brave Bulletje hem terecht, "je mag niet zulke lelijke woorden gebruiken!"
"Dat hond smeerlap!" verbeterde de wilde nederig en toen moesten de jongens hun buik vasthouden van het lachen.

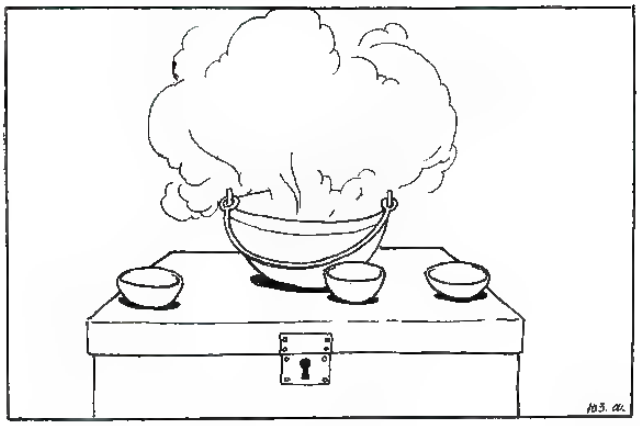

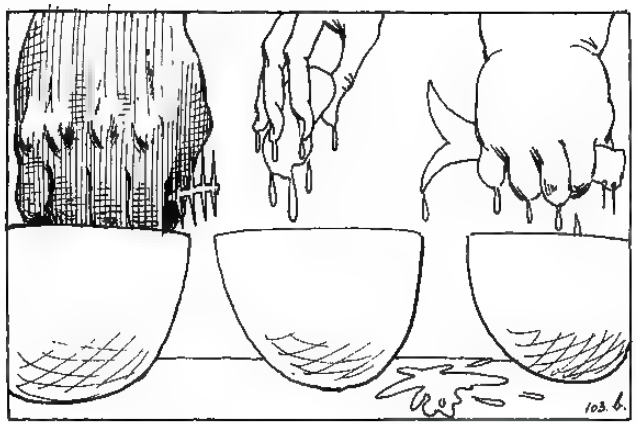

Maar Bulletje en Boonestaak lachten niet lang. De geur van de soep herinnerde hun er aan, dat ze haast flauw vielen van de honger.
"Kunnen we gaan eten, Dinsdag?" vroeg Bulletje.
"O yes, baassie," zei Dinsdag. "Borden halen en beginnen."
"Borden?" vroeg Boonestaak. "Ik heb geen borden in de kist gezien."
"Mij maken borden," zei de menseneter trots en hij kwam aandragen met keurig afgeschaafde doppen van grote kokosnoten. Daar kregen ze soep in. Lepels waren er niet, dus moesten ze de soep drinken en de stukken vis er met hun vingers uithalen. Dat was nog es een echt maal voor een onbewoond eiland! Trots als pauwen zaten Bulletje en Boonestaak in hun Robinson-uniform tegenover hun bruine menseneter en voelden zich zo gelukkig als nooit tevoren. Na de soep kregen ze scheepsbeschuit met gebakken zeewolf en ze aten alsof ze zelf wolven geweest waren. De menseneter keek met zijn goedige, blauwverschoten ogen op hen neer, alsof ze zijn eigen kinderen geweest waren.

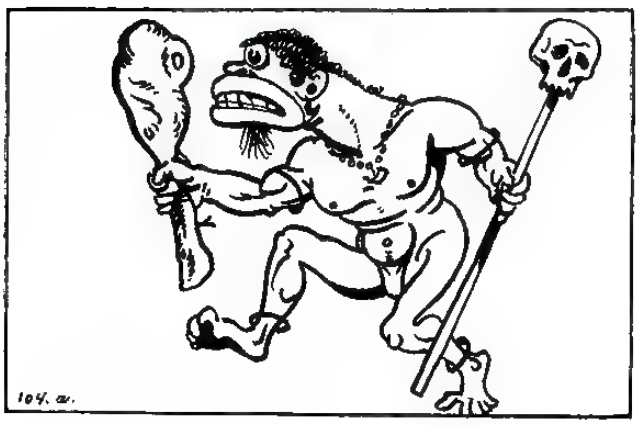

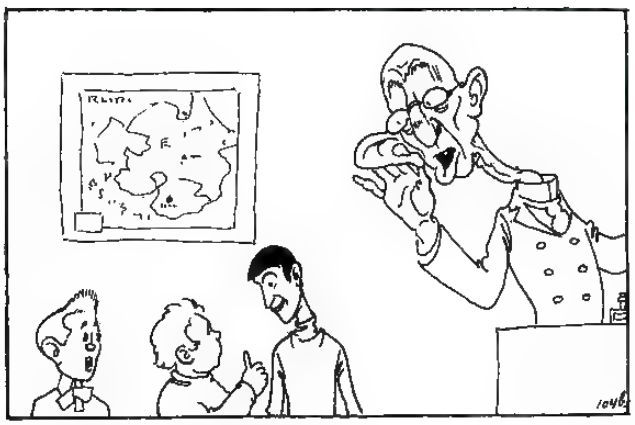

Toen Dinsdag even weg was om zijn pijp te stoppen, zei Bulletje: "Zeg, Boonestaak, we hebben 'et eigenlijk wel bar getroffen met onze menseneter, wat?"
"Nou!" gaf Boonestaak toe. "Dat hebben we net. 't Had net zo goed een woesteling kunnen zijn of een stomkop. Dinsdag is een pracht van een menseneter. We hadden zelf geen betere kunnen uitzoeken."
" 't Is wel een beetje mal, dat ie zo goed Hollands verstaat," zei Bulletje wat spijtig. "Maar makkelijk is het ook. Hoeven wij 'et 'em niet te leren."
"Ik zou de menseneterstaal wel van 'em willen leren," zei Boonestaak peinzend. "Dat zou fijn zijn voor later, as we weer op school zitten. Konden we samen in die gekke taal klessen en geen mens zou ons verstaan."
"Reuze!" riep Bulletje geestdriftig. "Dat moeten we 'm vragen, Boonestaak! Zal je die jongens en meiden gezichten zien opzetten!"
"En de meester dan!" zei Boonestaak verrukt. "Die verstaat er ook geen laars van! Kan die bij ons taalles komen nemen!"
"Wat een bak!" gierde Bulletje. "Ik ga het Dinsdag dadelijk vragen!"

Dinsdag kwam terug, zware rookwolken uitpuffend en liet zich met een zucht van voldoening op het zand zakken. De zon was bijna onder. Spoedig zou het weer avond zijn en hij had zich voorgenomen na de vermoeiende dag eens lekker te luieren. Maar daar kwam niets van in, want Bulletje begon dadelijk: "Zeg, Dinsdag, kun je ons de taal van jouw eiland niet es leren?"
Dinsdag kwam half overeind en keek hen met van verbazing uitpuilende ogen aan. "Wat zegt baassie?" vroeg hij, blijkbaar ontsteld. "We wouwen jouw taal leren," vertelde Boonestaak, "net as jij de onze geleerd hebt."
"O jee!" riep Dinsdag en krabde zijn kroeskop. "Dat veel te groot moeilijk voor kleine baassies."
"Welnee," ontkende Bulletje. "Dat kunnen we best, hoor. Laten we maar dadelijk beginnen."
"Nee, nee!" riep Dinsdag en strekte de armen afwerend uit. "Mij maar arme, veel domme wilde!... Kan nie leren taal aan witte baassies."
"Jawel!" zei Boonestaak bars. "Het moet, Dinsdag."
Dinsdag zuchtte en haalde de schouders op.

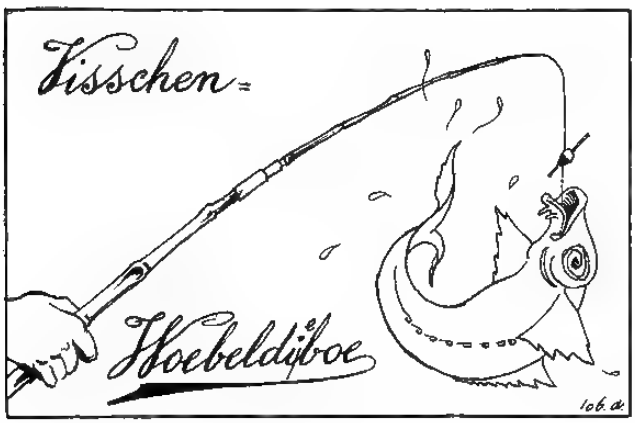

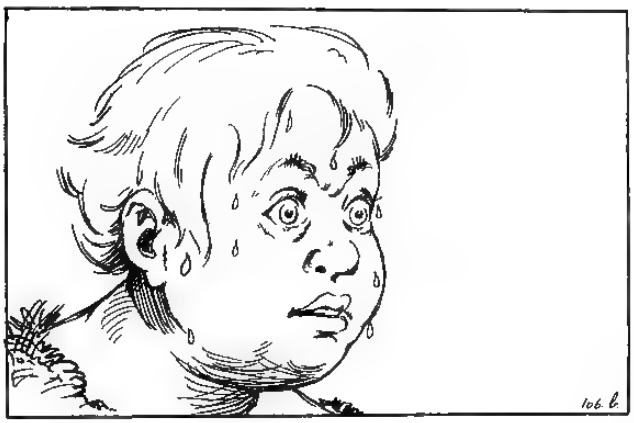

"Beginnen," zei Bulletje. "Wat is vissen?" "Vissen?" herhaalde Dinsdag. "Twee, heleboel vissen?"
"Nee, het werkwoord vissen!"
"Mij niet kennen die beesten," zei Dinsdag ernstig.
"Man, ik heb 'et helemaal niet over beesten," viel Bulletje driftig uit. "Ik bedoel hengelen, vis vangen!"
"O, dat?" riep Dinsdag, wie eindelijk een licht opging.
"In mijn taal: woebeldieboe."
"Woebeldieboe," herhaalde Bulletje. "Wat gek! En wat is dan: ik vis?"
"Nee, ik mens!" verbeterde Dinsdag. Het zweet brak Bulletje uit. En Boonestaak riep: "Nee, jò, wat is: ik vang vis?" en hij maakte een beweging van een vis ophalen.
"Ah!" zei Dinsdag berouwvol. "Dat is: biedeldabo."
"Goeie hemel, dat lijkt er niks meer op," zei Bulletje.
"Biebeldabo. En wat was vissen ook weer?"
"Boebelewoe," zei Boonestaak.
"Nee, boebeldabie-doe," verbeterde Dinsdag.
"Nee," riep Bulletje, "nou weet ik 'et weer: woebeldieboe."
"Vast niet," zei Dinsdag, "boedelbiedaboe."
"Nou zegt ie 'et weer anders!" zuchtte Bulletje wanhopig.

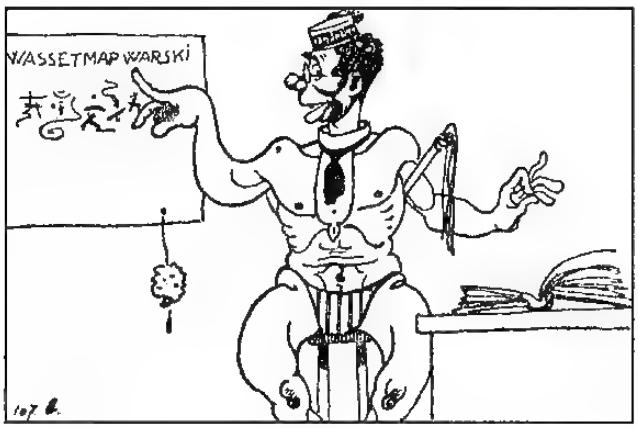

"O," zei Dinsdag, en hij sloeg zijn ogen zuchtend ten hemel, "ons taal zo vreselijk groot lastig. Verandert aldoor."
"Maar hoe kan dat nou!" vroeg Bulletje verwonderd. "De dingen heten toch altijd net eender."
"O nee," vertelde Dinsdag. "Iedere keer anders. Zo: vissen, biecheldabiedoe; ik vis, woebelbiedo; hij vis, sakerboebee; wij vis, sabbelmarako; zullie vis, vallimmekassie. O zo moeilijk. Kleine baassies nooit leren."
Boonestaak begon er ook bang voor te worden. Hij zei: "Ja, maar as we 't opschrijven, dan kunnen we 't wel leren."
"Kun je schrijven?" vroeg Bulletje.
"Nou!" riep Dinsdag. "Natuurlijk."
"Mooi!" riep Boonestaak opgelucht. "Schrijf dan es in het zand wat je daarnet zei van dat vissen."
"Ja," zei Dinsdag. "Ikke doen. Goed. Kijk... zo."
Hij nam een houtspaander en terwijl de jongens vol belangstelling toekeken, tekende hij een reeks vreemde krabbeltjes, slangetjes en figuurtjes in het zand. Met een zelfvoldaan gezicht keek hij de vrienden aan. "Mooi, hè?" zei hij bewonderend. "O, Dinsdag knappe menseneter. Schoolmeester op z'n eiland. Nou!"

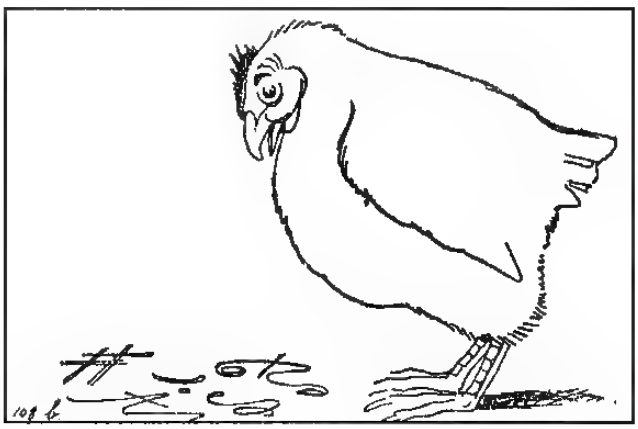

Bulletje en Boonestaak keken eerst hem en toen mekaar en toen het rare gekriebel in het zand aan. "Daar staat niks," zei Bulletje ontevreden. "Da's onzin. Je houdt ons voor de gek, Dinsdag?"
Dinsdag protesteerde. "Nee, heus!" riep hij. "Dit echt menseneterssschrift. Kijk, dit hier: biebeldodadoe, dat is: vissen; dit hier: wassetmarwarski, dat is: ik vis..."
"Wel alle mensen!" schreeuwde Bulletje verwoed. "Ik weet zeker, dat ie 'et nou weer heel anders zegt dan daarstraks. Niet Boonestaak?"
"Heel anders!" gaf Boonestaak toe. "Ik geloof vast, dat ie ons zit te beduvelen."
"O nee, baassies," verzekerde Dinsdag nederig. "Ikke dat nooit durven...! Maar Dinsdag zei toch: aldoor anders... aldoor maar weer anders... Vreselijk veel moeilijk... O zo moeilijk!"
Bulletje zuchtte. Hij dacht na en zei toen: "'t Beste zal zijn, dat we Dinsdag eerst onze letters leren. Want uit dat malle gekriebel kan geen kip wijs worden."
"Juist," stemde Boonestaak in. "Laten we dadelijk beginnen. We zullen je Hollandse letters leren, Dinsdag."
"As mot, dan mot maar," zei de wilde gelaten.

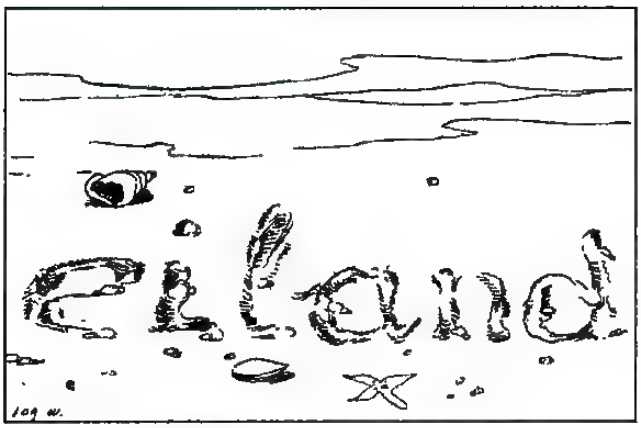

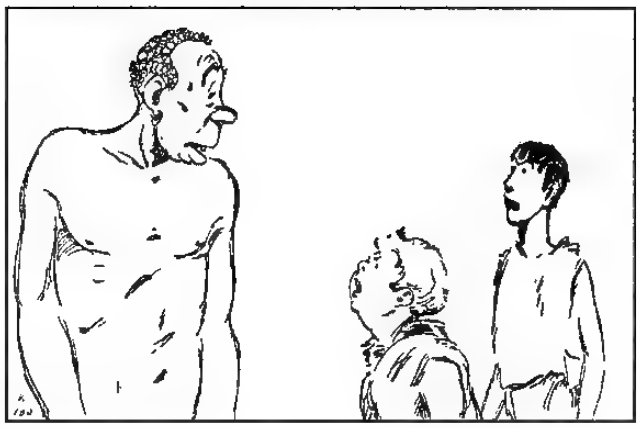

"Nou, kijk," zei Bulletje, en hij schreef de letters, die hij opnoemde in 't zand. "Hier staat een e, een i, een l, een a, een n, een d. Zeg 'et nou es na."
Dinsdag deed erg zijn best. Hij vergiste zich wel een keer of tien, twintig, maar eindelijk kon hij de letters zonder fout nazeggen. En toen zei Bulletje triomfantelijk: "En zeg nou et woord es, dat die letters samen maken."
Dinsdag rimpelde zijn voorhoofd, dacht lang en diep na, prevelde een tijdje stil voor zich heen en zei toen langzaam: "Eieëlaanëndee..." Hij keek de verbaasde jongens aan, schudde het hoofd en zei: "Mij niet kennen dat Oolandse ding."
"Maar dat staat er helemaal niet!" schreeuwde Bulletje ten einde raad. "D'r staat immers toch: eiland!"
"Natuurlijk," riep Boonestaak. "Nog al wiedes!"
Dinsdag trok een geheimzinnig gezicht. "Zien baassies nou?" vroeg hij. "Oolands net as menseneters. Aldoor anders, veel groot moeilijk... Arme domme Dinsdag pijn in hoofd. Au! au! zo erg...! Wil niet meer leren. Kan nie meer leren!"

Eerlijk gezegd, waren Bulletje en Boonestaak ook moe. Ze hadden nooit gedacht, dat het leren van vreemde talen zo moeilijk en vermoeiend kon zijn voor leerling en leermeester allebei. "We moesten 'et er voor vandaag dan maar bij laten," vond Bulletje. "Maar we geven het niet op. Zodra we papier en potlood hebben, schrijven we de menseneterse woorden op en leren ze van buiten."
"Afgesproken," zei Boonestaak,"... en nou gaat Dinsdag ons vertellen van die Hollandse zeerover, waar ie mee gevaren heeft."
"Ja! ja!" riep Bulletje. "Gauw, Dinsdag, beginnen. Je hebt het beloofd." Dinsdag begreep, dat hij er niet aan kon ontkomen. Hij stopte bedachtzaam een verse pijp, begon te roken en keek naar de lucht, waar de eerste sterren begonnen te flonkeren. Bulletje en Boonestaak schoven naderbij en knipoogden tegen mekaar: fijn... d'r kwam weer een mooie interessante vertelling...! En Dinsdag begon. We zullen maar weer net doen of hij gewoon Hollands sprak. Anders zou er te veel van het belangwekkende verhaal verloren gaan.

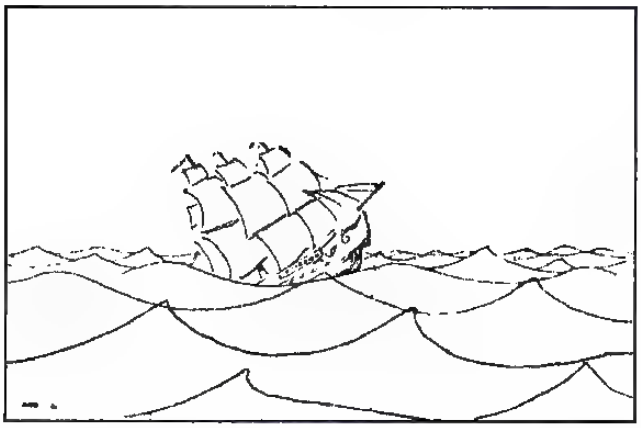

"Nou, ik heb jullie verteld, dat ik aan boord gehesen werd van een raar schip, dat erg snel voer, hè? Dat was de Hollandse zeerover. Het schip heette 'De Vliegende Hollander'. Heb jullie daar wel es van gehoord?"
"De Vliegende Hollander?" vroeg Bulletje verbaasd. "Ben jij op 'De Vliegende Hollander' geweest?"
"Ja, kennen jullie dat schip?"
"Dat schip bestaat niet," zei Boonestaak.
"Bestaat niet?" herhaalde Dinsdag verwonderd. "Hoe kan dat nou, as ik er toch zelf op gevaren heb? Die is warempel goed!"

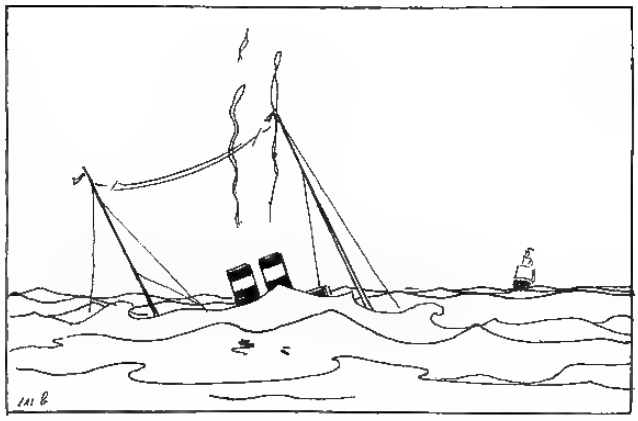

"Nee," verklaarde Bulletje, "je kan zeggen wat je wilt, Dinsdag, maar 'De Vliegende Hollander' bestaat niet. Dat is maar bijgeloof, een verzinseltje, een sprookje."
"Nou nog mooier!" riep Dinsdag. "Bijgeloof? Een verzinseltje? Wat menen de baassies toch?"
"Wel," verklaarde Boonestaak, "vroeger geloofden de zeelui aan 'De Vliegende Hollander'. Dat was een spookschip en als je het op zee zag, was je ongelukkig, want dan verging je eigen schip. Maar d'r zijn geen spoken en dus zijn d'r ook geen spookschepen en dus is d'r ook geen 'Vliegende Hollander'. Begrijp je 't nou?"

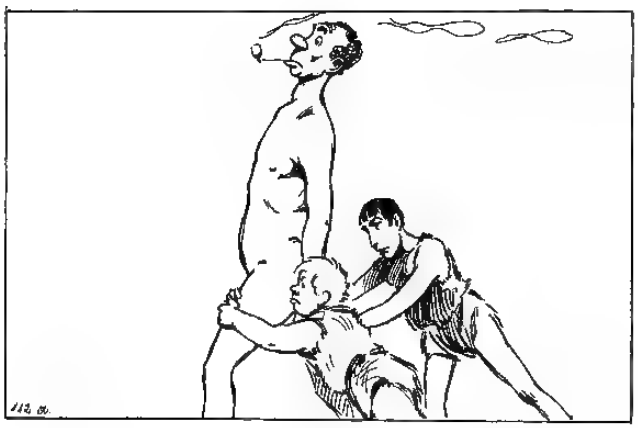

Dinsdag dacht na. Eindelijk knikte hij met het hoofd, en zei: "Ja, ik begrijp 'et. D'r is geen 'Vliegende Hollander', dus kan ik niet aan boord geweest zijn van 'De Vliegende Hollander', dus is alles wat ik daar beleefd heb, niet gebeurd, dus heb ik jullie niks meer te vertellen, baassies." En hij stond op om weg te gaan. Maar zo hadden Bulletje en Boonestaak het niet bedoeld. Zij grepen hem ieder bij een been en riepen: "Nee! nee! Dinsdag! Vertellen, dóórvertellen!"

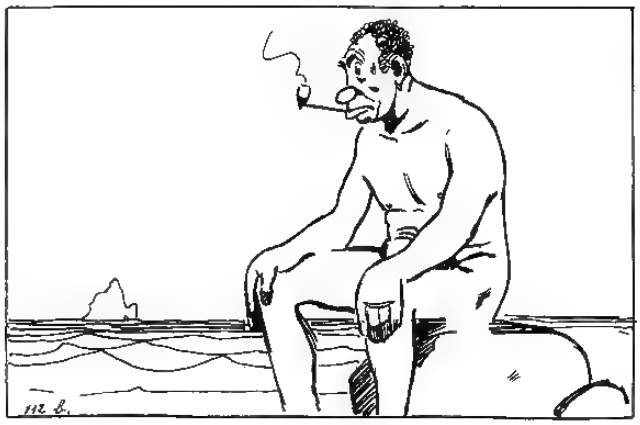

"Ja, maar baassies," zei Dinsdag onthutst, "as-t-er nou toch geen 'Vliegende Hollander' bestaat!"
Boonestaak dacht even na en zei toen: "Ja, d'r kan wel een schip zijn, dat 'De Vliegende Hollander' heet. Maar wij bedoelden de echte, ouderwetse, zie je, dat spookschip uit het vertelseltje van de bijgelovige zeelui."
Dinsdag trok een beetje een bang gezicht en ging weer zitten. Toen vroeg hij: "Vertel es even, baassies... Wat was dat vertelseltje over een spookschip?"

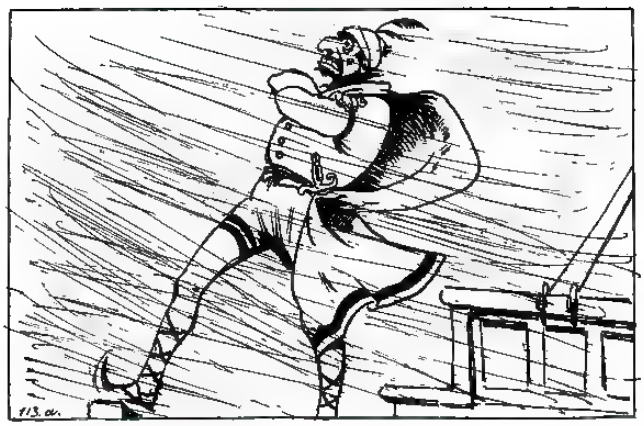

"O," vertelde Boonestaak, "ze vertelden, dat er zowat drie-, vierhonderd jaar geleden een Hollandse zeekapitein was, die verschrikkelijk ruw en onverschillig leefde. En eindelijk maakte hij het zo bont, dat ie in een storm Onze-Lieve-Heer zelf uitdaagde. En toen moest ie voor straf altijd en altijd op zee blijven, met z'n schip en z'n hele bemanning. Ze konden nooit het land meer vinden en doodgaan konden ze ook niet. En in de straf was ook opgenomen, dat alle zeelui een afschuw van hem zouen hebben, want hij zou ze telkens plotseling verschijnen als het ogenblik nabij was, waarop ze moesten vergaan. En als je nou de bijgelovige zeelui geloven wou, dan zwerft 'De Vliegende Hollander' met zijn spookschip nog altijd rond."

"Nou," zei Bulletje erachter, "nou zie je toch wel, Dinsdag, dat 'et maar een smoesje is, en dat die 'Vliegende Hollander' niet bestaat. Maar de jouwe zal wel een echte geweest zijn, hè, een andere, een gewoon schip."

Dinsdag keek peinzend in het vuur. "Ik ben bang, baassies," zei hij toen, "dat ik toch op de echte 'Vliegende Hollander' geweest ben... op het spookschip van de vervloekte kapitein."

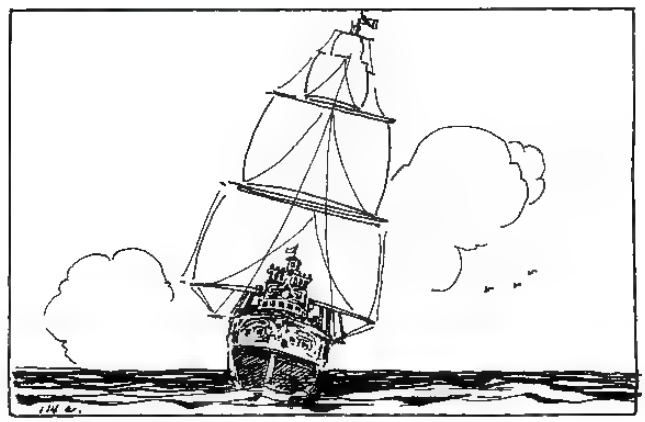

Verbaasd keken de jongens hem aan. Zeggen, dat het niet waar kon zijn, durfden ze niet meer, uit vrees, dat Dinsdag dan niet meer vertellen zou. Maar geloven aan dat bakersprookje van 'De Vliegende Hollander'... dat konden ze toch ook niet.

"Was 'et een stoomboot?" vroeg Bulletje listig.

"Nee baassie," antwoordde Dinsdag ernstig, "het was een zeilschip met vier masten, veel raas, een lange kluiverboom met vier fokkezeilen en van achteren erg hoog."

"Een schip van zestienhonderd!" zei Boonestaak zacht. "Dat zou net uit kunnen komen. Wat denk je, Bulletje, zullen we 't maar geloven?"

"We zullen 'et geloven," antwoordde Bulletje. "Dan kunnen we later altijd nog zien. Vertel maar, Dinsdag, van je 'Vliegende Hollander'."

"Goed," zei Dinsdag. "Ik dreef uitgehongerd en half dood van dorst op m'n omgekeerde kano rond. Toen kwam er een zeilschip aan, vreselijk vlug. Het gleed als een schaduw over de golven. Ik schreeuwde uit alle macht en zwaaide met m'n armen. En toen bleef dat rare schip met volle zeilen, ineens pal stilliggen, vlak bij me, en over de verschansing keken ernstige gezichten met baarden en er werd een touwladder neergelaten."

"Met moeite klom ik aan boord. Het waren rare mensen. In de beschaving had ik ze nog nooit zo gezien. Ze droegen kleren, die ik nog nooit had zien dragen. Brede pofbroeken tot de knie, en schoenen met gespen erop. De kapitein en stuurman hadden een hoed met een brede rand op, met veren versierd. Ze droegen rode en blauwe jassen met gouden knopen en met goudborduursel. En prachtige sjerpen, waar hun degen aan hing. En in hun gordel pistolen, die helemaal niet op die schietdingen leken van de beschaafden van ons eiland. En ze waren allemaal erg bleek."

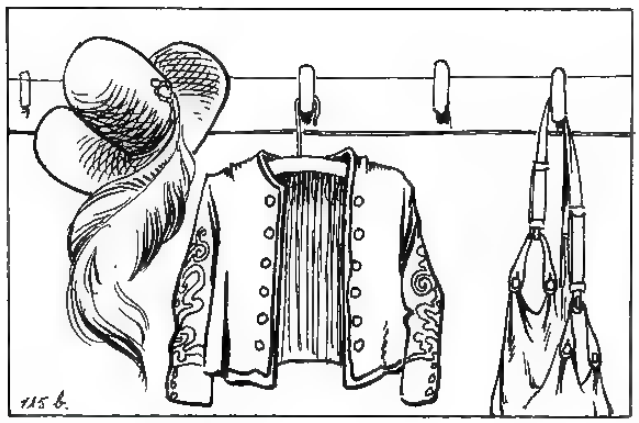

"Voor een wilde heeft ie dat erg goed bekeken, vin je ook niet, Boonestaak?" vroeg Bulletje. "Dat heeft ie zeker," antwoordde Boonestaak... "En het gekste is, dat die kleren en zo precies die van de Hollanders zijn uit de tijd van 'De Vliegende Hollander!' Zeg, Bulletje... as 'et toch es waar was... dat van dat spookschip?"
Bulletje rilde even. Hij was niet bijgelovig, maar hij hoorde liever maar niet praten over spoken en zo. Als je erover doordacht, begon het er gevaarlijk op te lijken, dat het spookschip er heus was. En dus zei hij gauw: "Doorgaan, Dinsdag!"

"Wel," vervolgde Dinsdag, "ze gaven me eten en drinken en legden me in de kooi van een matroos op een strozak te slapen. Ik sliep twee dagen en nachten achter mekaar. Toen werd ik wakker van de grote honger, en toen ik gegeten had en gedronken, was ik weer net zo lekker as een vis in het water."
"Werd er aan boord gegeten en gedronken?" vroeg Bulletje.
"Nou, en hoe!" antwoordde Dinsdag. "Ze hadden wijn en bier, brood en vlees en vruchten en van alles. En ze namen 'et er goed van, dat verzeker ik je."
Bulletje knikte goedkeurend. Het stelde hem gerust.

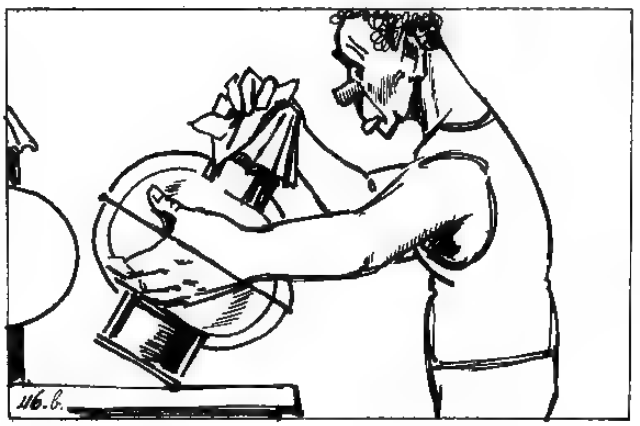

Want volgens zijn berekening konden spoken niet eten en drinken, en zo kon deze 'Vliegende Hollander' dus vast geen spookschip geweest zijn.
"Wat dee je daar eigenlijk aan boord?" vroeg Boonestaak.
"O van alles. Ik leerde de zeilen brassen en reven, touw splitsen en aan het roer staan. Ik hielp de kok in de kombuis met groente en vis schoonmaken en poetsen. Ik hield de lampen schoon en ik zorgde voor de kajuit van de kapitein. Dat was een man, die kapitein! O, baassies, wat een man was dat!"

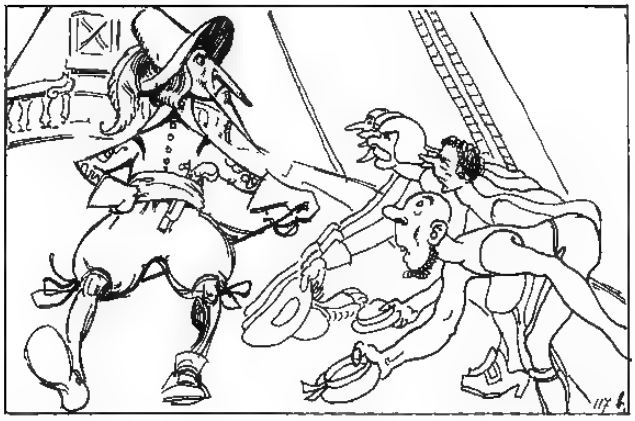

"Hij was zeker zes en een halve voet lang, en breed naar verhouding. Hij had een blonde, spitse, lange baard en sterk dat ie was! De eerste keer, dat ik iets niet goed deed, pakte hij me bij m'n haar, lichtte me van de grond, schudde me heen en weer, net of ik een jonge hond was en toen gooide-n-ie me als een bal naar de andere zij van de kajuit. En ik was nog blij, dat ik niks gebroken had. Maar dan was zijn woede ook meteen weer voorbij en een paar minuten later gaf ie me een pruimpje tabak. Zo gaat 'et meer met driftige mensen. Ze slaan je half lam, maar ze menen d'r niks van. De bemanning had een geweldig respect voor de kapitein, van de stuurman af tot de scheepsjongen toe."
"Was er een scheepsjongen?" vroeg Boonestaak.
"Natuurlijk," antwoordde Dinsdag.
"Aardig," zei Boonestaak, knipogend tegen Bulletje, "een scheepsjongen van zowat driehonderd jaar. Had-ie ook een baard, Dinsdag?"
"Welnee," ging Dinsdag onverstoorbaar verder, "want 't was een jongen van een jaar of veertien. Jan heette die, Jan van Gooyen."
"Een echte Hollandse naam," prees Bulletje.

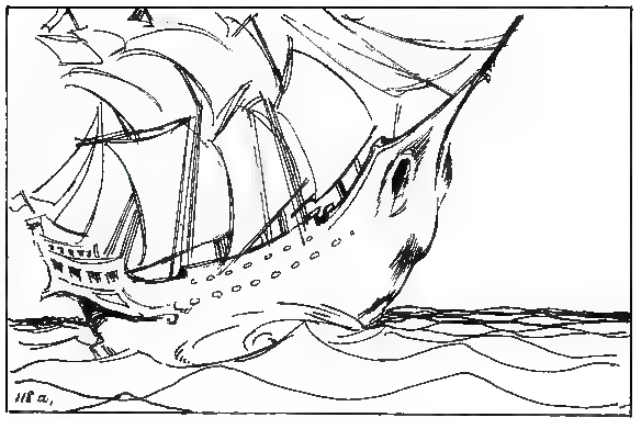

"En waar voer je met het schip heen?" vroeg Boonestaak.
"Ja," zei Dinsdag peinzend, "dat is nou juist het vreemde. Ik heb daar nooit wat van begrepen, omdat ik natuurlijk niet wist, wat jullie me daar straks pas verteld hebt: dat 'De Vliegende Hollander' een spookschip was. We gingen namelijk nooit ergens heen. Ik ben zeker twee of drie jaar op dat schip geweest en al die tijd hebben we geen enkele haven aangedaan."
"Zo," zei Boonestaak. "Dat kan niet. Hoe kwamen jullie dan aan proviand? Die moest je toch ergens vandaan halen?"
"Die haalden we uit gestrande schepen," zei Dinsdag en daarom noemde ik de kapitein ook een zeerover. Want ik dacht altijd, dat hij die schepen op de kust of op een klip joeg. Maar nou jullie me verteld hebben, wat 'De Vliegende Hollander' eigenlijk is, krijg ik daar een andere kijk op... Ik dacht vroeger ook wel, dat de kapitein toveren kon, maar dat kon de medicijnman op ons eiland ook, dus dat vond ik niet zo bar veel bijzonders. Maar dat ik op een spookschip leefde... nou, baassies, ik ben maar blij, dat ik dat niet geweten heb. Ik bibber nou al van angst bij de gedachte eraan."

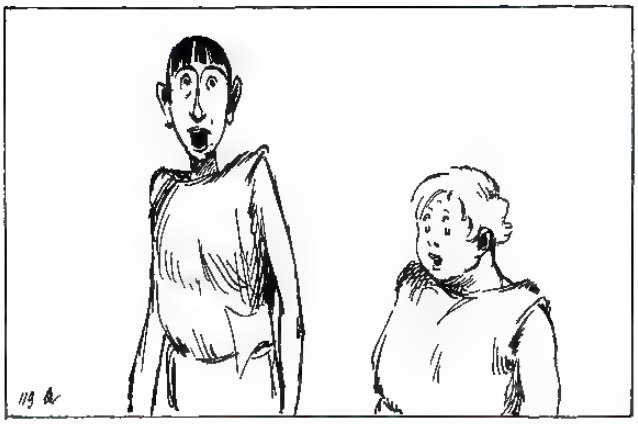

"En waarom dacht je dan, dat ie toveren kon?" vroeg Bulletje nieuwsgierig.
"Dat zal ik zeggen," verklaarde Dinsdag. "Dat zonderlinge ouwerwetse zeilschip voer sneller dan elk stoomschip, dat we ooit tegengekomen zijn. En het akeligste was, dat we ons helemaal niet aan de wind stoorden. Tegen de wind in zeilden we net zo razend hard als met de wind mee en dat hield ik voor tovenarij, zie je. Ik weet niet of de baassies er misschien een andere verklaring voor weten."
De baassies echter wisten er geen verklaring voor.

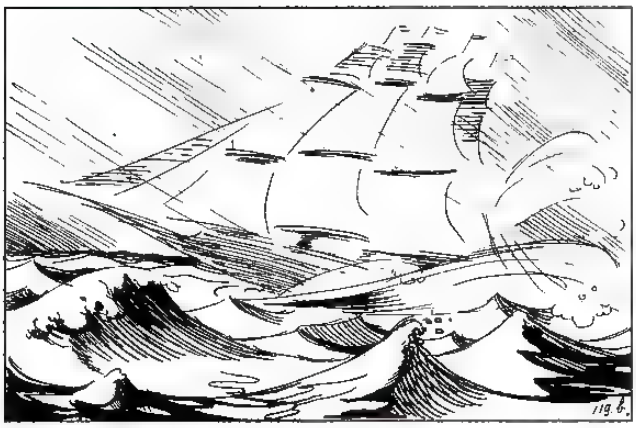

Ze keken de vertellende menseneter verwonderd aan, die zelf nog verbaasd het hoofd schudde, nu hij weer dacht aan die reizen aan boord van 'De Vliegende Hollander'. Na een poosje ging hij voort: "Als de kapitein ergens heen wou, ging hij gewoon met zijn gezicht die kant op staan en dan vloog het schip die richting uit, al stond er een storm vlak op de kop. Het water vloog schuimend over dek en masten en zeilen en bij zo'n tochtje bleef ik maar binnen, want ik was er vast afgewaaid of afgespoeld. Maar de bemanning liep net zo vast en rustig aan dek of er niks aan de hand was."

"Niet te geloven!" zuchtte Bulletje.
"Maar toch waar," verzekerde Dinsdag. "En dan vlogen we vooruit. Rondom was het één massa schuim en spattende waterhozen, en dan kwam er op 't laatst een of ander schip in zicht en dan begon ineens 'De Vliegende Hollander' kalm en gewoon te doen als elk ander schip. Alleen werd er dan gezwegen. Niemand mocht een kik geven. De zeilen werden bij de wind gebrast en 'De Vliegende Hollander' zeilde statig en langzaam schuin op het andere schip af. Dan stond de kapitein op het hoge achterdek, de armen over de borst

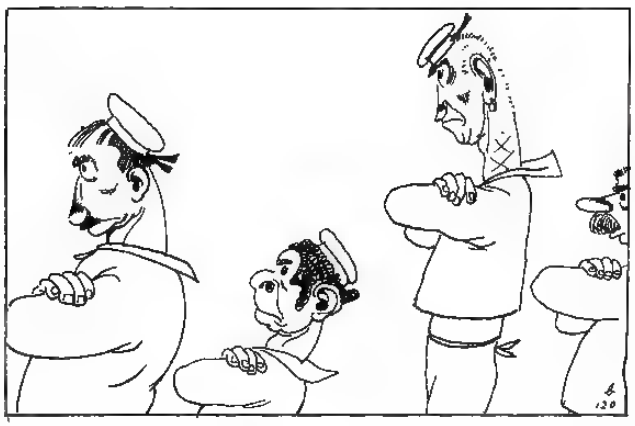

gekruist. Hij keek somber naar het vreemde schip. Soms praaiden ze ons, riepen en schreeuwen, bliezen met de stoomfluit. Maar ons schip antwoordde niet. Onbeweeglijk stonden de matrozen op hun post bij het want en bij het roer. En allemaal keken ze met sombere, koele ogen naar de vreemde zeevaarders, maar ze gaven geen kik. En dan gleden we zo stil en zwijgend voorbij en plotseling hernam 'De Vliegende Hollander' zijn spookachtige vaart en het schip verdween uit het gezicht. Dat was altijd precies hetzelfde sombere, angstaanjagende toneel."

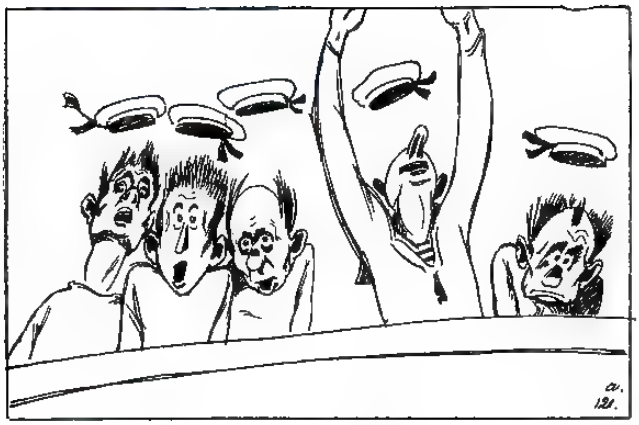

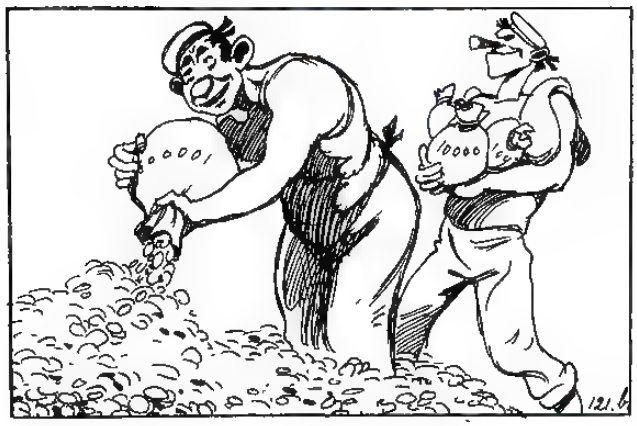

"Soms voeren we zo dicht langs de schepen, dat je de verwonderde en ontstelde gezichten van de matrozen zien kon. Dan hoorde je ze roepen: "De Vliegende Hollander" of "The flying Dutch" of "Le corsaire noir", dat zijn allemaal namen voor hetzelfde ding en je zag ze angstig en verschrikt heen en weer lopen, net of ze wisten wat hun te wachten stond... En dat was altijd hetzelfde. Na een paar dagen wendde 'De Vliegende Hollander' plotseling de steven en dan vlogen we weer over de wateren, net zo lang tot we bij een wrak kwamen, dat hier of daar op de klippen zat.
En dat was dan vast en zeker zo'n schip, dat we pas tevoren hadden gezien en waar we onder zo'n onheilspellend zwijgen waren langs geboegseerd. Dan werden de boten uitgezet en de matrozen haalden alles uit het gestrande schip wat ze gebruiken konden: proviand, dranken en goudgeld. Enkel goudgeld, de rest lieten ze kalm liggen. In het ruim van 'De Vliegende Hollander' lagen stapels, bergen goudgeld, genoeg om heel de wereld van de beschaafde blanken mee te kopen, want je weet, dat die erg op die gele schijfjes gesteld zijn. Ik voor mij geef er niks om, want je kan ze niet eens kai-kai."

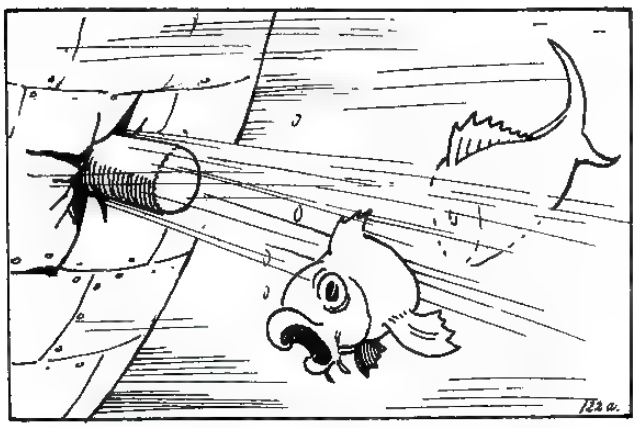

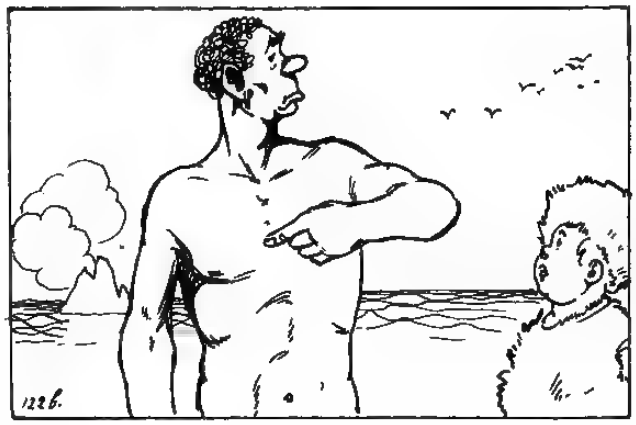

"Maar hoe wist nou die 'Vliegende Hollander', dat zo'n schip vergaan zou?" vroeg Bulletje beduusd.
"Ja, dat weet ik niet," zei Dinsdag bedrukt.
"Nogal eenvoudig," vond Boonestaak. "Daar was het toch zeker een spookschip voor."
"Ik heb altijd gedacht," bekende Dinsdag, "dat 'De Vliegende Hollander' van die toverdingen aan boord had, net als die ijzeren oorlogsschepen en dat-ie ze daar onder water stilletjes mee kapot maakte. Maar 't kan ook best, dat baassie Boonestaak gelijk heeft en dat 't andere tovenarij was. Ik ben te dom om dat uit te maken."
"Helemaal geen tovenarij," legde Boonestaak duidelijk uit. "Als een schip vergaan zal, vertoont 'De Vliegende Hollander' z'n eigen. Met het vergaan zelf heeft dat spookschip niks te maken. Het verschijnt. Dat is alles. Doodeenvoudig."
"Reuze-eenvoudig," zei Bulletje. "Ik had alleen altijd gehoord, dat het hele verhaal van die 'Vliegende Hollander' maar een bijgelovig verzinseltje was."
"Dat weet je nou dan beter," stelde Dinsdag vast, "want je hebt iemand ontmoet, die erop gevaren heeft."
"Ik zal 'et goed onthouden," beloofde Bulletje.

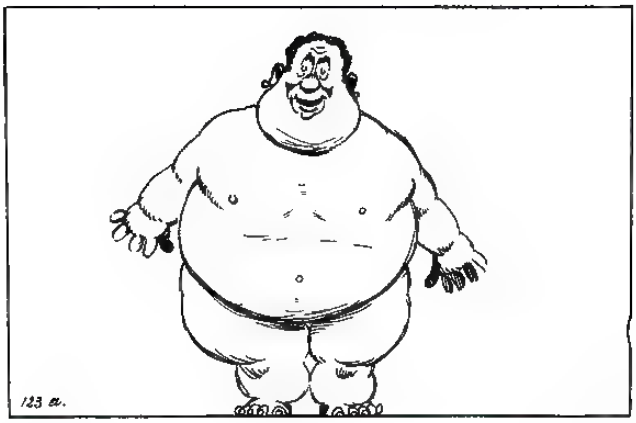

"En had je 'et goed aan boord van 'De Vliegende Hollander'?" vroeg Boonestaak.
"O! heerlijk!" zei Dinsdag en rolde verrukt met zijn ogen. "Rustig werk als de kapitein niet driftig was, en zoveel lekker eten als ik maar op kon! Nou! Dinsdag is nog nooit zo vet geweest als in die tijd."
"En hoe ben je d'r afgeraakt?" vroeg Bulletje nieuwsgierig. Dinsdags gezicht nam een bedroefde plooi aan. "Dat is een treurige geschiedenis, baassies," zei hij op trieste toon. "Een heel treurige geschiedenis."

Hij zweeg en keek voor zich uit.
"Nou? Hoe ging het dan?" vroeg Boonestaak ongeduldig.
"O, het ging erg onverwachts," vertelde Dinsdag. "Ik had niet eens tijd om afscheid te nemen van al die vriendelijke mensen, die me zo mooi Hollands hadden leren praten."
Weer zweeg hij. Even wachtten de jongens, maar toen riepen ze allebei tegelijk: "Maar *hoe* dan?"
Dinsdag slikte en pinkte een traan weg. "Dat zal ik je vertellen," zei hij toen.

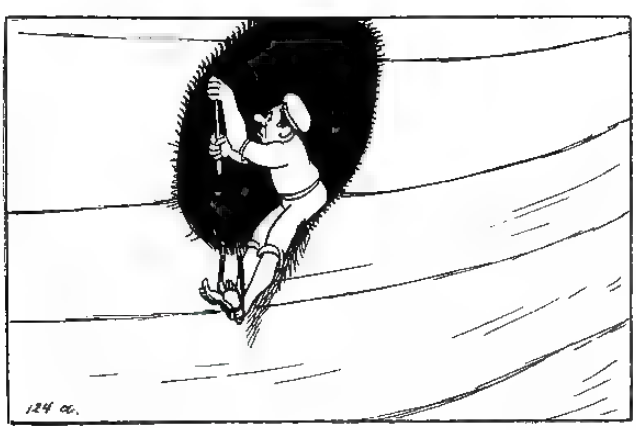

"Op een dag had ik bevel gekregen van de bootsman om de kluisgaten schoon te krabben. Jullie weten toch wat de kluisgaten zijn?"
"Dat zijn die schuine gaten aan de kop, waar de ankerkettingen doorlopen," zei Bulletje gauw.
"Precies," zei Dinsdag goedkeurend. "Nou, ik hing in zo'n kluisgat en krabde het roest weg. M'n voet had ik tegen een touw, dat ik er buiten voor gespannen had. We zeilden heel kalmpjes met een labberkoeltje en ik floot het liedje van 'Piet Hein, z'n naam is klein,' dat ik van de matrozen geleerd had."

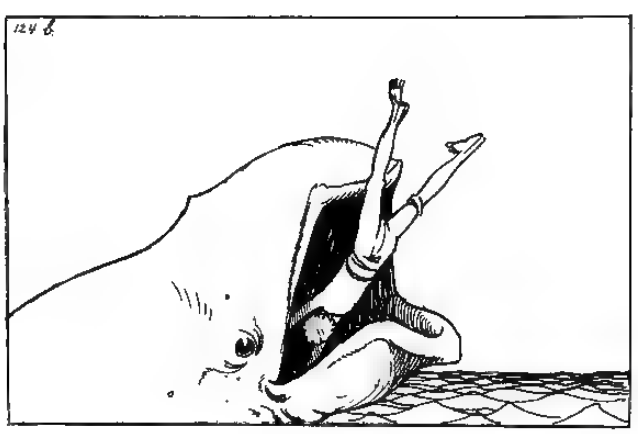

"Kenden die dat toen al?" riep Boonestaak verbaasd.
"Dat merk je," antwoordde Dinsdag droog. "Nou, en toen op eens, daar neemt me 'De Vliegende Hollander' een schuiver...! De kapitein had zeker weer in een of andere richting gekeken... Door de schok schiet het touw weg en ik vlieg naar buiten. Onder het vallen zag ik 'De Vliegende Hollander' met een vaartje van nul komma zevenentwintig verdwijnen, en of de duvel d'r mee speelde, ik val pardoes met m'n hoofd vooruit net in de open bek van een reuzenhaai. 't Was net of het ongure beest op me had liggen wachten."

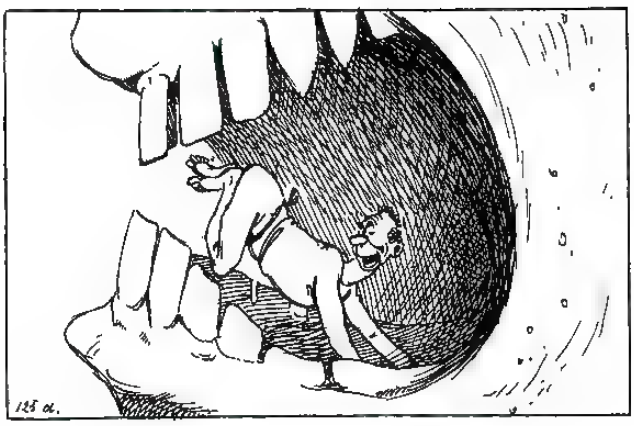

"Ai!" zei Bulletje, "dat zal een schrik geweest zijn!"
"Dat kan je begrijpen!" zei de menseneter. "Nou, je weet, haaien hebben de onbehoorlijke gewoonte om je door midden te bijten. Dat wou deze ook doen, maar hij greep ernaast, want ik trok gauw m'n benen achter me aan, en toen hij z'n onhebbelijke grote bek dichtklapte, zat ik er veilig helemaal in. 'k Had enkel m'n knie geschaafd aan de tanden in z'n onderkaak!"
"Jemich! dat was slim bedacht!" juichte Bulletje, "dat zal ik ook doen, als 't mij ooit overkomt."

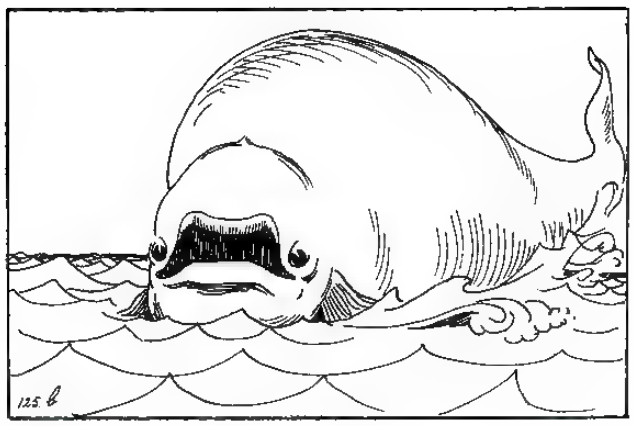

"Ik kan 'et je gerust aanraden," zei Dinsdag, " 't is de enige manier om je uit de lastige toestand te redden."
"En toen verder?" vroeg Boonestaak heerszuchtig: al die tussenpraatjes verveelden hem. "Wat deed de haai toen?"
"Die keek op z'n neus, denk ik," opperde de wilde. "Maar zeker weet ik dat niet, want ik zat daar in die donkere kooi van z'n bek en ik had 'et nogal benauwd. Het duurde een poosje, eer de haai van z'n verbazing bekomen was en dus had ik de tijd om even na te denken, wat me verder te doen stond."

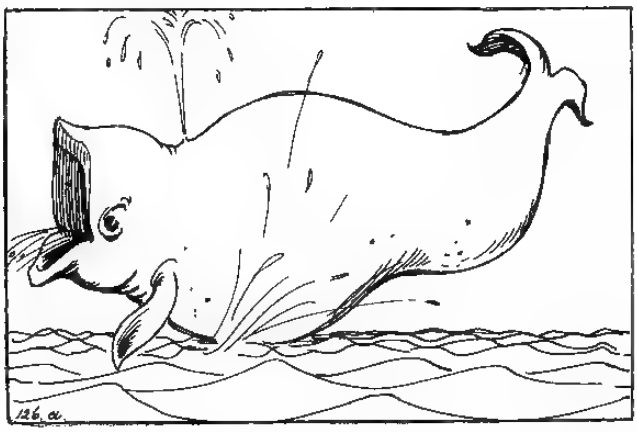

"Een tijdje later deed de haai zijn bek open om me uit te spugen en me dan secuurder te pakken te nemen. Maar ik had m'n plan al klaar en niet zodra kwam er een beetje licht of ik zag z'n keelgat en ik nam een duikje, baassies, regelrecht door z'n slokdarm z'n maag in! Daar had de haai niet op gerekend en hij scheen het nogal een onplezierige operatie te vinden, want hij sprong en draaide en kokhalsde, dat ik er compleet zeeziek van werd. Maar ik zat veilig en wel binnen in z'n maag en hij kon me niks meer maken."
Verstomd keken Bulletje en Boonestaak hem aan. Toen

begonnen ze hard te lachen. Die Dinsdag was een leukerd! Die liet zich niet gemakkelijk vangen. En hij gebruikte zulke eenvoudige, voor de hand liggende middelen! Ze verkneuterden zich van pret om die bedrogen haai.
Boonestaak vroeg: "Was 'et niet erg donker daarbinnen!"
"Nee," antwoordde Dinsdag. " 't Was er licht. Dat verbaasde me, maar ik zag al gauw hoe dat kwam: hij had een hele troep lichtgevende kwallen ingeslikt en die verlichtten z'n maag met een soort groen Bengaals vuur. Prachtig was het!"

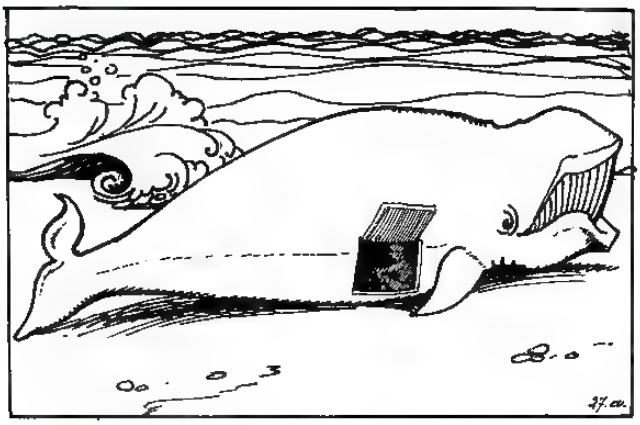

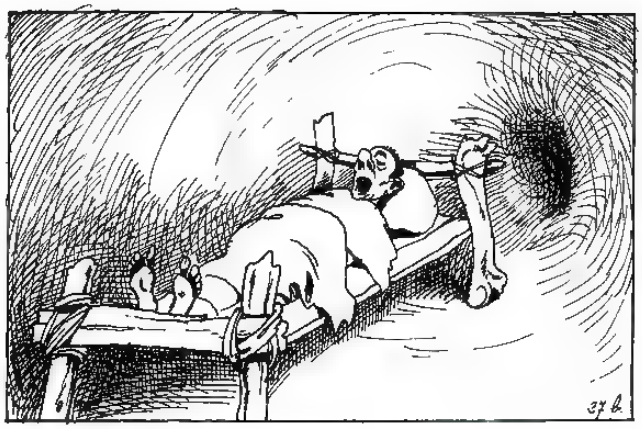

"Ik was er overigens helemaal alleen in die gastvrije haaienmaag en dat was nogal vervelend voor een man, die het gezellige leven aan boord van 'De Vliegende Hollander' gewend was. Maar daar was niks aan te doen. Je moet je weten te schikken."
"En hoe lang ben je in de maag van die haai geweest!" vroeg Boonestaak.
"Nou, precies weet ik 'et natuurlijk niet, maar ik denk zo een goeie drie weken."
"Zolang?" riep Bulletje verwonderd. "En ben je dan niet van honger doodgegaan?"

Dinsdag lachte minachtend. "Van honger doodgaan?" zei hij. "In een haaienmaag? Nou wou ik je toch wijzer hebben, baassie! Die slokop slobberde alles naar binnen, wat 'em in de weg kwam. Nou en zodra het binnen was, zocht ik eruit wat er van mijn gading was en peuzelde dat kalmpjes op. Nee, kans om honger te lijden was er helemaal niet. En ik had me geriefelijk genoeg ingericht. Van plankjes en lappen zeildoek, die het gulzige monster inslikte had ik al gauw een soort ledikant gemaakt en dat stond in een hoek van de maag dicht bij de ingang en ik sliep er heel genoeglijk."

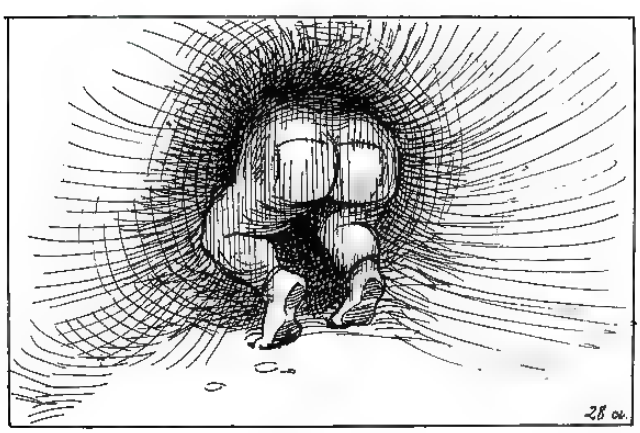

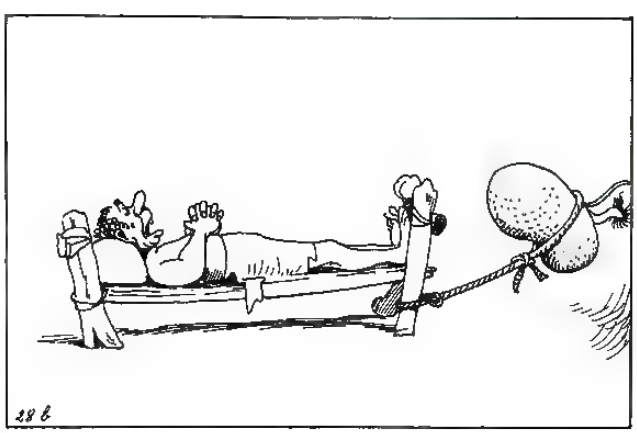

"Maar de haai vond het minder genoeglijk. Ik denk dat ie nog nooit in zijn leven zoveel last van buikpijn gehad heeft en van misselijkheid. En hij was ook kwaad natuurlijk, omdat ie 't zo lelijk tegen me had afgelegd. Minstens driemaal op een dag begon hij braakbewegingen te maken om me naar buiten te werken, maar dan zette ik m'n armen en benen schrap achter zijn maagklep en dan gaf ie 'et maar weer op: 't hielp 'em toch geen sikkepitje.
Alleen 's nachts was het lastiger. En gevaarlijk. In m'n slaap kon ik me natuurlijk niet schrap zetten. Maar daar had ik ook al gauw iets op verzonnen."
"Wat dan?" vroeg Bulletje, toen Dinsdag even zweeg.
"Kun je 't niet raden?"
"Nee, helemaal niet."
"Wel, doodgewoon: ik had een touw aan de poot van m'n ledikant gebonden en het andere eind met een zeemansknoop met een steek erop om z'n linkernier onwrikbaar vastgesjord. Dus 's nachts maakte hij me ook niks. Nee, ik had me voorgenomen om niet uit die haaienmaag te komen eer ik dat zelf wou."

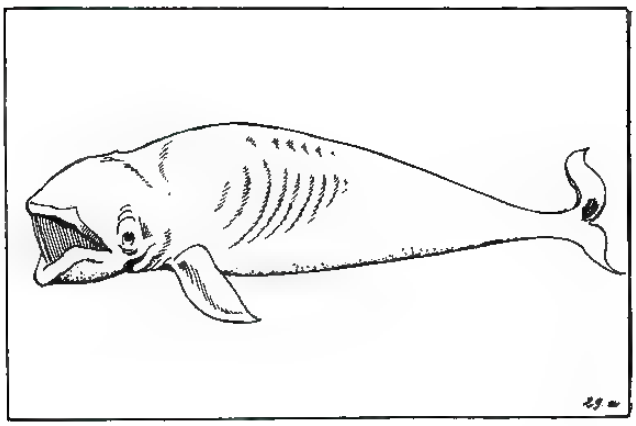

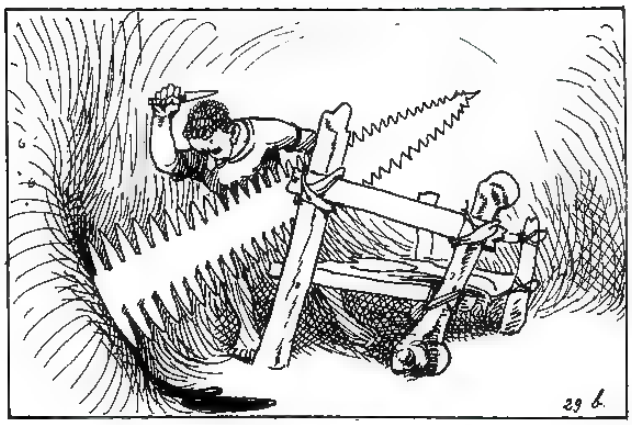

"De haai werd mager van nijd, omdat ie die ongenode gast overal mee naar toe moest slepen. Ik zag al de vetplooien van z'n maagwanden verdwijnen. Hij wist zeker niet hoe hij het had, want hij haalde de gekste grimassen uit om me kwijt te raken. Hij dacht zeker: als ie maar raar deed, zou ik wel verdwijnen. Maar het hielp hem allemaal niks. Hij sprong boven water uit, duikelde als een idioot, hij zwom met razende vaart naar het hoge noorden, zodat ik binnen in zijn maag zat te bibberen en te klappertanden van de kou, maar ik bleef rustig waar ik was. Op een nacht heb ik hem nog een grote dienst bewezen. Ik kon niet in slaap komen, zo schudde en wendde en keerde het beest zich. En ineens hoor ik een verdacht gekraak aan 't voeteneind van m'n bed. Wat denk je? Hij was aan 't vechten met een zaagvis en die had 'em de getande punt van z'n lange bek dwars door z'n lichaam gestoken, tot in z'n maag en porde nou net tegen m'n ledikant aan. Ik gaf 'em een vinnige hak met m'n mes en toen trok ie dadelijk z'n beschadigde snuit weg. Had ik dat niet gedaan, dan had ie de haai kalm doormidden gezaagd. Nou kwam ie d'r af met een luchtgaatje in z'n bast, dat weer dichtgroeide."

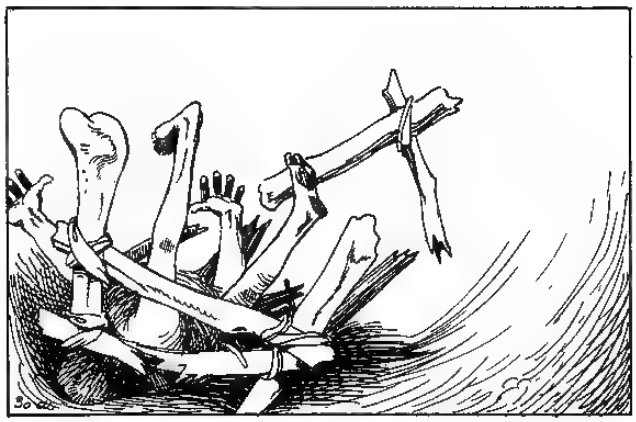

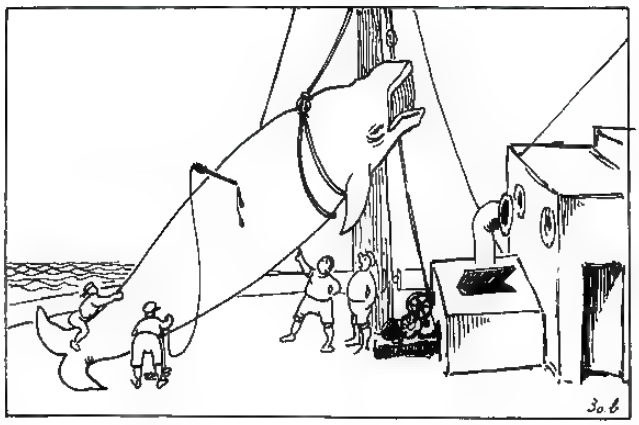

"Die haai zal je wel dankbaar geweest zijn!" riep Bulletje, verrukt om Dinsdags tegenwoordigheid van geest.
" 'k Weet niet," antwoordde de wilde, "maar gemerkt heb ik er niet veel van. Haaien hebben weinig gevoel voor hoe het hoort. Hij ging nog net zo hard te keer als voor die tijd... En toen op een dag maakte dat beest een allergekste luchtsprong. Hij ging hoe langer hoe hoger, rechtstandig omhoog en ik rolde met m'n ledikant en heel m'n hebben en houen ondersteboven achter in z'n maag. Hij zwaaide heen en weer en bleef toen ineens stil... Maar hij bleef rechtop staan, net of ie op z'n staart stond. Ik krabbelde overeind. Ik begreep er niks van. Toen kreeg ie de hik en alles schokte en hobbelde ervan. En toen meende ik, dat ik vaag, net of 'et van verre kwam, vreemde geluiden hoorde. Net of ik hoorde lopen. Of ik hoorde praten... Mensenstemmen...! En toen begreep ik ineens alles! We waren in de buurt gekomen van een schip en de matrozen hadden mijn zwemmend hotel gevangen! Ze hadden 'em uit het water gesjord en nou hing ie aan de mast, op het dek. Ik voelde het al koud om me heen worden: de haai was dood..."

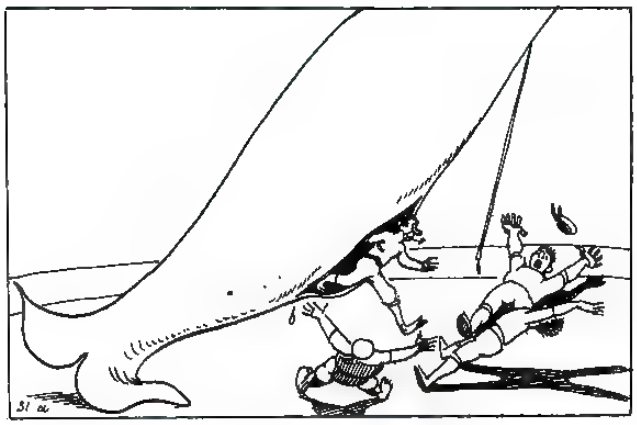

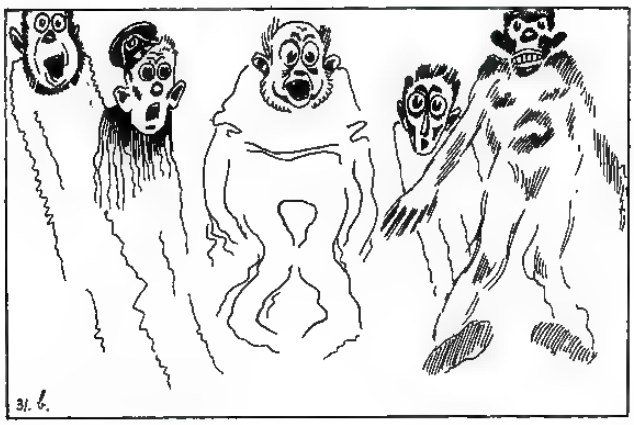

"Dat was een griezelig ogenblik!" zei Boonestaak.
"Bah!... binnen in een lijk te zitten!" huiverde Bulletje.
"Ja, baassies," ging Dinsdag voort, "het was een rare, een akelige geschiedenis. Ik had geen zin om in die kouwe haai te blijven. Daarom nam ik m'n mes en sneed met één flinke jaap z'n hele buik open. En toen stapte ik eruit, aan dek. En toen had je de gezichten van die matrozen moeten zien, die het beest aan 't afslachten waren! Ze lieten hun messen en bijlen vallen en sprongen minstens een meter achteruit en ze schreeuwden om het hardst. Hun ogen leken wel uitpuilende knikkers en ze zakten door hun knieën van schrik en verbazing. Iedereen snelde toe, de kapitein, de stuurman, de machinisten, de scheepskat, en allemaal keken ze even ongelovig. Ik rekte m'n eigen es uit en zei toen: 'Goeie dag samen.' Ze gingen nog een eindje verder terug en toen kwamen ze naderbij en betastten me en begonnen allemaal door mekaar te praten en te vragen in een taal, die ik niet verstond. En toen begonnen ze te lachen! Ze sloegen me op m'n schouders en wezen op de haai en op mij."

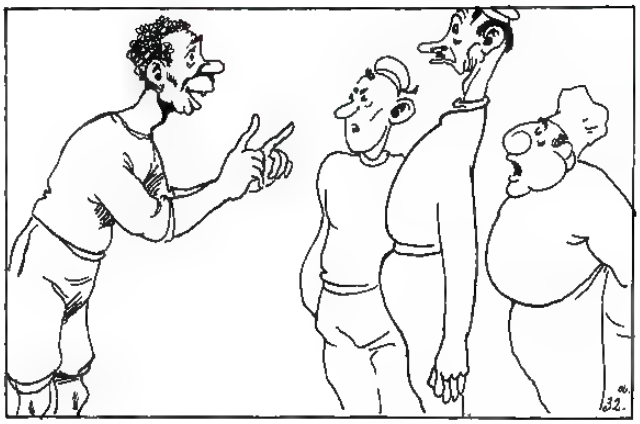

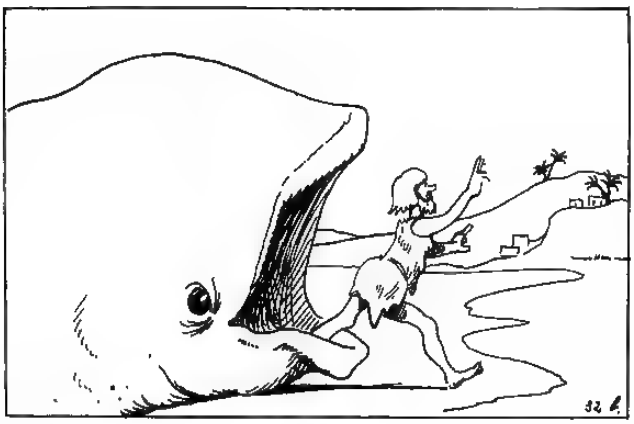

"Ik heb ze toen met gebaren proberen te vertellen wat er gebeurd was en al keken ze nog zo stom verbaasd, ze moesten me wel geloven, want ik was voor hun ogen uit de haai z'n buik gekropen. Ze waren erg vriendelijk, gaven me eten en drinken en ik mocht aan boord blijven. Ze noemden me 'Black Jona'. Wat dat betekent, weet ik niet, maar ze vonden het aardig, want ze moesten er altijd weer om lachen."
"Dat betekent Zwarte Jonas," verklaarde Boonestaak gauw. "Jonas is een man uit de bijbel, die ook door een zeemonster werd vergezwolgen en een tijd in z'n maag bleef."

"Oaah!" zei Dinsdag verbaasd. "En ik dacht nogal, dat ik de eerste man was, die zo'n akkevietje was overkomen. Was die Jonas ook een menseneter?"
"Nee, dat was een man uit het volk van Israël," zei Bulletje plechtig.
"Heeft ie 'et verteld?" vroeg Dinsdag nieuwsgierig.
"Wel nee, malle," antwoordde Bulletje. "Hij is al lang dood. 't Staat in een boek. We hebben 'et gelezen."
"Als 't maar geen opschepperij van 'em is?" opperde Dinsdag, die zichtbaar teleurgesteld was, dat een ander hem was vóór geweest met zo'n vissenmaag-avontuur.

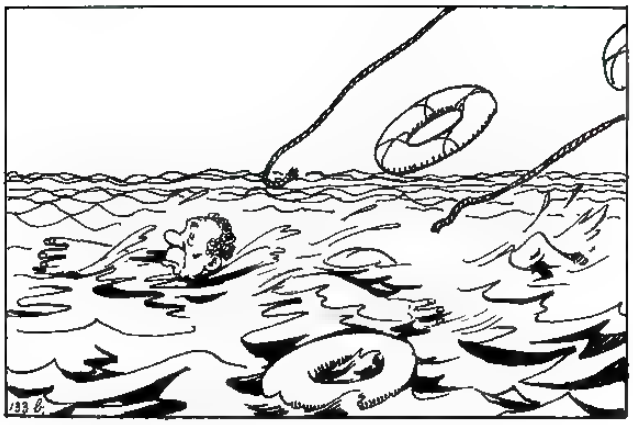

Toen vroeg Boonestaak: "En ben je lang op dat schip gebleven?"
"Nee, baassie," vertelde Dinsdag met een geheimzinnig gezicht. "Want toen ik er een dag of wat op was, zag ik op een avond in de maneschijn ineens 'De Vliegende Hollander' op ons af komen schuiven. Ik zag duidelijk de kapitein op het hoge achterdek naar ons staan kijken. Onze bemanning was geschrokken, maar ik nog veel harder! Want ik wist precies wat er nou gebeuren zou en ik had geen zin om dat mee te maken. De volgende morgen zag ik een eilandje en ik ben pardoes overboord gesprongen en naar de kust gezwommen.
De bemanning wou me redden, maar ik bedankte daar hartelijk voor en liet alle lijnen en zwemgordels drijven. Ik denk niet, dat het schip nog twee dagen gevaren heeft... En ik kwam na een uur of zes zwemmen en drijven veilig en wel aan land. En zo kwam ik hier."
"Was het dit eiland?" vroeg Bulletje verwonderd.
"Ja," antwoordde Dinsdag, "dat was het net."

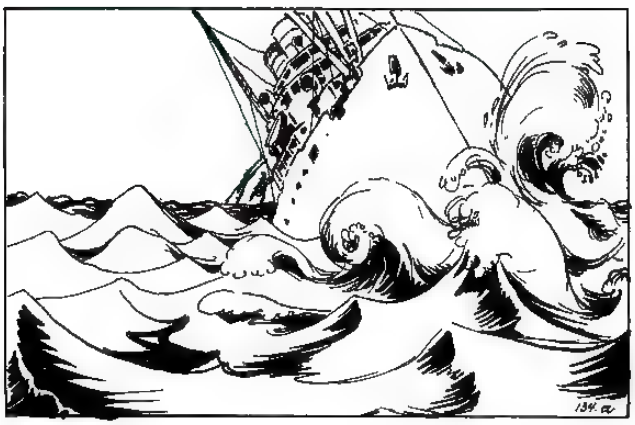

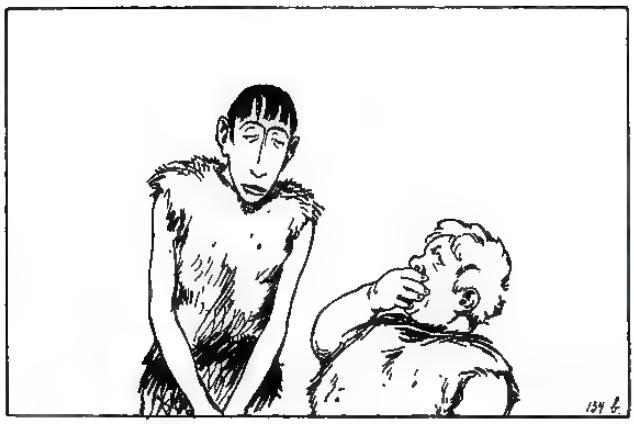

"En ben je hier al lang?" vroeg Boonestaak.
"Nee," zei de wilde, "zowat een dag of acht, denk ik."
"O," zei Bulletje, "dan is dat schip vast vergaan in die verschrikkelijke storm, die wij ook meegemaakt hebben."
"Dat kan best," bedacht Dinsdag. "En is jullie schip ook vergaan?"
"Nee, gelukkig niet," zei Boonestaak. "Maar wij zijn overboord geslagen en hier aangespoeld."
"Wij hebben 'De Vliegende Hollander' niet gezien," zuchtte Bulletje.
"Gelukkig maar," vond Dinsdag. "Je mag hopen, dat je dat vreselijke schip nooit onder je ogen krijgt."
Het werd stil. Na een poosje zei de wilde: "Zouen de baassies nou maar niet gaan slapen? 't Is al erg laat."
Bulletje en Boonestaak voelden daar alles voor. Ze waren moe en slaperig. En erg tevreden over het spannende verhaal, dat ze gehoord hadden. En dus pruttelden ze maar niet tegen, bedankten hun zwarte vriend voor zijn vertelling en wensten hem wel te rusten. Dinsdag bleef nog zitten om nieuwe mutsen voor hen te maken.

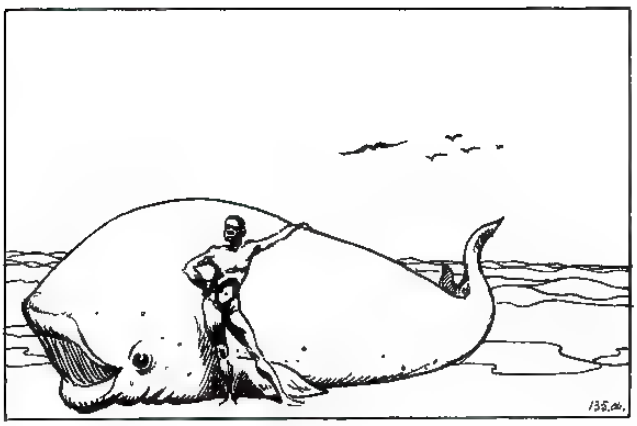

Onder hun dekens lagen Bulletje en Boonestaak stilletjes te stikken van het lachen.
"Hoe vin je 'em?" vroeg Boonestaak.
"Reuze!" proestte Bulletje. "De Zwarte Jonas...! Verschrikkelijk, wat kan die menseneter... vertellen!"
"O," grinnikte Boonestaak, "ik dacht dat je zou gaan zeggen: liegen!"
"Ik zal wel wijzer zijn," ginnegapte Bulletje. "Je mag nooit twijfelen aan de waarheid van de verhalen, die ze je vertellen... Als het ten minste mooie verhalen zijn. Vin jij wel?"

"Nee," lachte Boonestaak, "natuurlijk niet. Maar ik moet Dinsdag morgen toch es wat vragen."
"Wat dan?" vroeg Bulletje. "Of-ie soms een broertje is van Ouwe Hein," zei Boonestaak. Bulletje stopte de punt van de deken in zijn mond om het niet uit te schreeuwen. Maar vijf minuten naderhand sliepen ze allebei als rozen en droomden van spookschepen en haaienmagen als schuren, waar ze met heel de bemanning van de Herkules in ronddansten. En bij het vuur zat de menseneter en aan zijn schokkende schouders zou je gezegd hebben dat hij ook lachte.

Bulletje en Boonestaak ontwaakten al heel vroeg. De zon stond nog achter de bomen van het oerwoud, maar de lucht straalde van het gouden licht en een heerlijk koel windje bewoog zachtjes de gevederde hoofden van de palmen. De jongens wreven de slaap uit hun ogen, keken rond en zuchtten van verrukking.
"Wat is het hier toch een fijn land," zei Bulletje. " 't Lijkt het paradijs wel."
"Ja," antwoordde Boonestaak geeuwend, "en jij zal de zonde wel begaan, waar we d'r voor uitgejaagd worden."

"Je bent al vroeg wakker voor zo'n min kereltje," zei Bulletje vinnig en Boonestaak schoot in een lach.
"Kom," suste hij opstaand, "laten we maar es gaan zien wat Dinsdag voor ons ontbijt gekokstoofd heeft."
Maar Bulletje keek hem vol weerzin aan en zei: "Wou jij aan 't onbijt gaan, zonder je eerst fatsoenlijk te wassen? Je bent helemaal aan 't verwilderen."
Boonestaak keek bedrukt. Bulletje rees vol waardigheid overeind, zo statig, dat zijn lange kameraad omviel van verbazing. Toevallig viel hij net tegen Bulletje aan en zo rolden ze samen overboord.

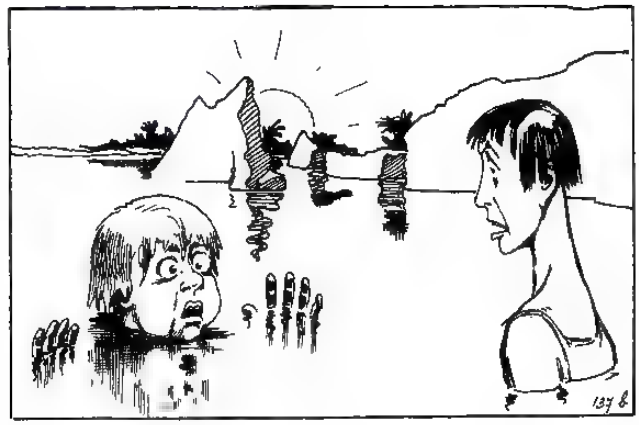

Snuivend en proestend als dolfijnen kwamen de vrienden boven en gaven elkaar ijverig de schuld van het ongeval.
"Schoffie!" gilde de dikke. "Je hebt me weer in 't water gegooid!"
"Nee, deftigheid," weerlegde Boonestaak. "Je was zó hevig voornaam, dat ik er steil van achterover sloeg. Kan ik het helpen, dat ik net tegen je aankwam en dat jij niet vaster op je dikke benen staat, en... rgrgrg"...
Bulletje had een straal water naar hem toe geketst en die was net in Boonestaaks open mond terechtgekomen. De lange gorgelde. Bulletje keek hem nieuwsgierig en verheugd aan.
"Praat je menseneterstaal, Boonestaak?" vroeg hij vriendelijk.
"Doe maar geen moeite, hoor, ik versta d'r toch niks van." Boonestaak spuwde en slikte en maakte zich gereed vele onvriendelijke dingen tegen zijn vriendje te zeggen, toen hij zag, dat Bulletjes gezicht eensklaps verstrakte en bleek werd. De ogen puilden van schrik naar voren en de mond ging half open. Verwonderd keek Boonestaak hem aan: hij had niet verwacht, dat zijn woedend gezicht zó'n uitwerking hebben zou.

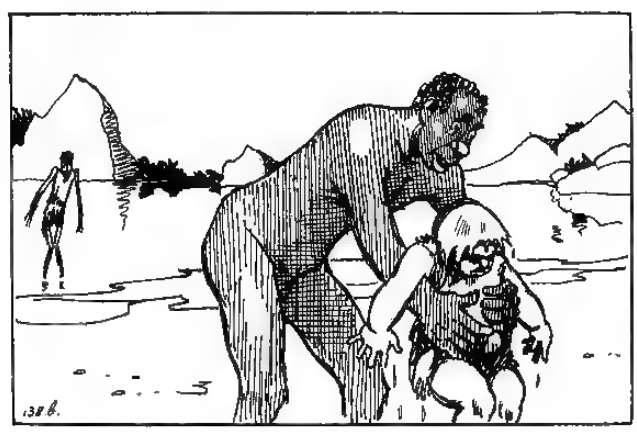

"Wat is er, Bulletje?" vroeg hij, half plagend, half ongerust. "Hou je me soms voor de gek?"
Maar toen drong een snerpende kreet door Bulletjes bleekblauwe lippen, zó doordringend, dat Boonestaak bijna weer omviel, maar nu werkelijk van schrik. En toen riep de ongelukkige kleine dikzak:
"Een haai! Boonestaak, d'r sjort een haai an me! Hellep! Hellep! Helléééép! O! au-aai!" En hij sprong op een been hulpeloos heen en weer, zwaaide met z'n armen en gilde. Boonestaak, dodelijk verschrikt, greep hem bij zijn handen en gilde mee: "Helléééép! Dinsdag! Een haai! Bulletje wordt opgegeten! Helléééép!!!" Op het razende gegil van de twee jongens kwam Dinsdag achter de boot vandaan geschoten. Met twee sprongen was hij bij de wanhopige vrienden, greep Bulletje onder z'n armen, trok hem uit het water en zette hem drie seconden later over al zijn leden bevend, maar heelhuids op het strand. En Boonestaak beefde en klappertandde even hard als de geredde.

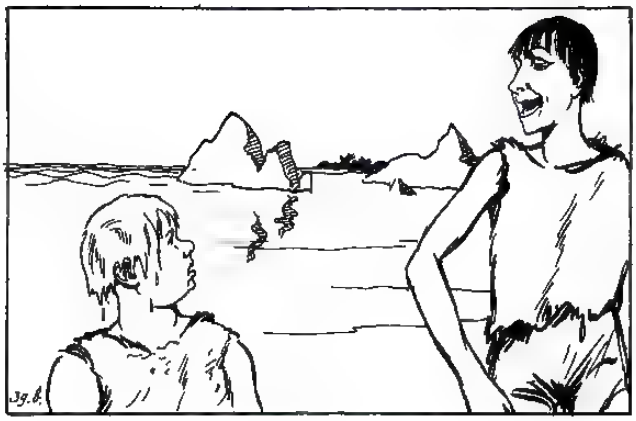

Dinsdag bekeek het arme slachtoffer van de haaienaanval van boven tot onder. Toen vertrok een brede grijns zijn goedig bruin gezicht. Hij bukte zich, er knapte iets en de menseneter hield een kleine kreeft op zijn hand, niet groter dan een decimeter.
"Baassies kijken!" grinnikte hij. "Dit groot vreselijke haai, die baassie Bulletje wou kai-kai!" Boonestaak keek stomverbaasd en Bulletje wreef met een pijnlijk gezicht een rood-blauwe plek op zijn kuit, waar het kreeftje hem te pakken had gehad.

Boonestaak brieste van kwaadheid. "Heb ik me daar zo druk voor gemaakt?" gilde hij. "Heb ik daar zo voor in angst gezeten? Een haai...! Ik word door een haai weggesjord...! Mot je zo'n onnozel krabbetje zien!"
" 't Is geen krabbetje, 't is een kreeft," verdedigde Bulletje zich zwakjes.
Boonestaak, die toch ook geweldig opgelucht was, schoot in een lach en riep: "Die Bulletje! Hahahaha! Als-ie door een krabbetje geknepen wordt, gilt ie dat er een haai aan 'em sjort! Hahaha!"

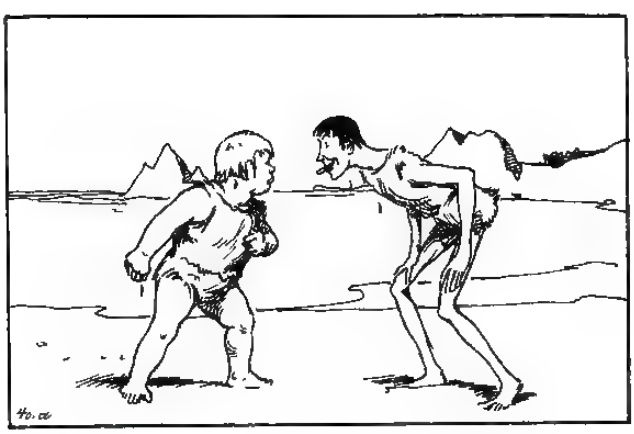

Boonestaak danste om Bulletje rond en die stond er met een sip gezicht bij en wist niet wat ie zeggen zou. Hij had zich lelijk belachelijk gemaakt en hij begreep, dat hij dat nog wel es een keer zou moeten horen. Woedend greep hij het kreeftje van Dinsdags hand en slingerde het in zee zover het vliegen wou. Toen viel hij uit: "Sta toch niet te lachen als een idioot! Als jij onverwachts gebeten werd onder water, zou je ook best kunnen denken, dat 'et een haai was!"
"As ik gek was!" zei Boonestaak en stak zijn tong uit.
Dinsdag kalmeerde de twee. "Baassies niet bang zijn," zei hij. "Hier geen haaien. Ook geen slangen op eiland. Veilig hier, veel groot veilig. Geen verscheurende beesten, helegaar niks geen een nie."
Bulletje keek wantrouwig naar de zee. Boonestaak haalde zijn magere schouders op en zei op spijtige toon: "Jammer! 'k Had zo graag een paar leeuwenhuiden en krokodillenvellen meegenomen voor m'n moeder d'r voorkamer."
"Had dan die slang gestroopt, die om je hals viel en waar je zo dapper mee gevochten hebt," zei Bulletje gauw.

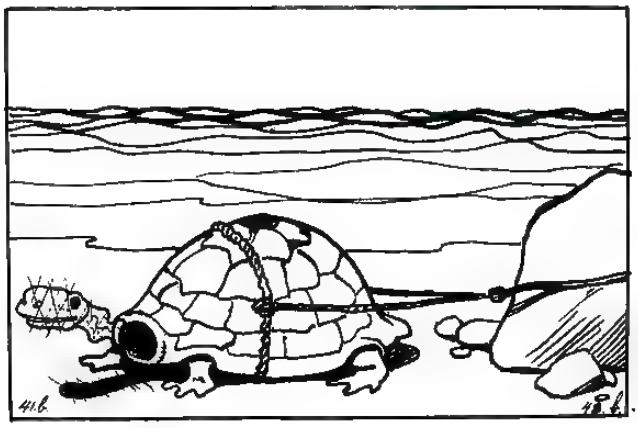

Boonestaak vond het onaardig van Bulletje om daarover te smalen. Hij voelde zich ineens veel minder heldhaftig en tot plagen gerechtigd. Dat werkte slecht op zijn humeur en hij wou uitvaren, maar daar kwam deze keer niks van, want Dinsdag zei: "Baassies meekomen. Koffie zegt al prut-prut-prut... En baassies zien wat knappe Dinsdag gevangen heb. O! groot mooie vangst... Baassies zullen paffen!"
Nieuwsgierig liepen de jongens achter hem aan: waar zouen ze nou weer paf van moeten staan? Op het vuurtje achter de boot stond werkelijk de koffie te pruttelen. Maar daar hadden de jongens geen aandacht voor. Ze riepen allebei: "Oooooo!" en stonden verbaasd te kijken naar een schildpad, zó groot als ze nog nooit gezien hadden. Zijn prachtig gevlekt schild was meer dan een halve meter lang en de vinpoten staken een heel eind uit de gaten. Om hem heen was een touw gebonden: daar lag de schilpad mee vast aan een grote steen. Bulletje en Boonestaak stonden al maar kreten van verbazing uit te stoten en Dinsdag grijnsde van tevredenheid.

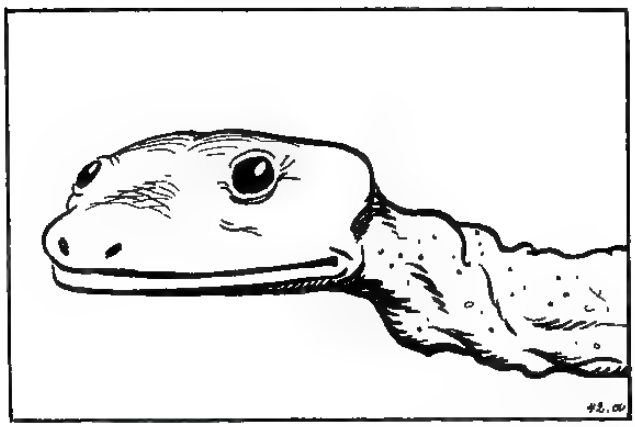

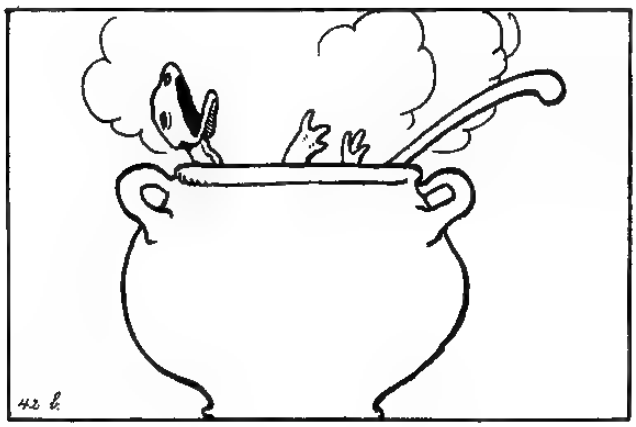

"Maar," riep Bulletje ineens, "d'r zit geen kop aan dat beest!"
"Wel kop," legde Dinsdag uit. "Maar padschild bang. Tjoep! kop naar binnen. Baassies heel stil zijn en goed kijken."
Nu hielden de jongens zich stil. Ze durfden amper adem te halen. En het duurde niet lang of de schildpad stak langzaam en voorzichtig aan een rimpelige hals zijn dikke, vierkante kop naar buiten en gluurde met zijn glimmende zwarte oogjes nieuwsgierig en bang in het rond. Zodra hij de toeschouwers zag, schoof de kop weer snel naar binnen.

"Ach!" zei Bulletje vertederd. "Wat aardig! Wat een lief kopje."
"En lekker!" riep Dinsdag geestdriftig. "Wij vanavond veel lekker kai-kai! Soep van de padschild! Fijn!"
Hij sprong rond en klapte in zijn grote handen en zijn blauwe ogen glinsterden in het vooruitzicht van de aanstaande smulpartij. Maar Bulletje riep verontwaardigd: "Je wil dat lieve dier toch zeker niet doodmaken?"
"Natuurlijk wel!" zei Dinsdag verwonderd. "Padschilden lekker. Zijn door Onze-Lieve-Heer zo lekker gemaakt voor onze mondjes... nou! Fijn!"

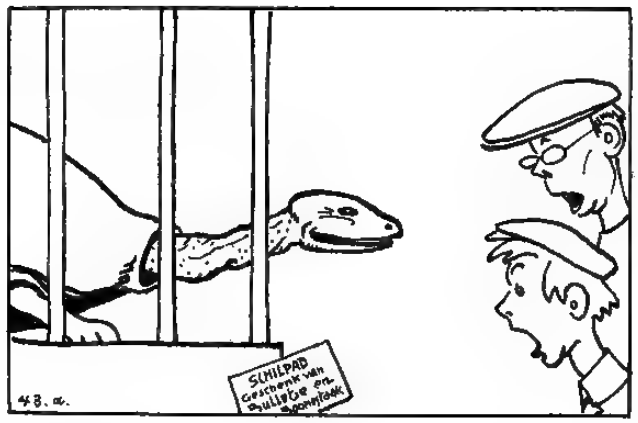

Doch Bulletje protesteerde: "Jij, akelige lekkerbek van een wilde! Jij wil alles maar opeten. Die schildpad is veel te mooi en veel te aardig om opgegeten te worden. We zullen 'em laten leven, wat jij Boonestaak?"
Boonestaak keek peinzend. "Ik heb dikwijls gelezen," overwoog hij, "dat schildpadsoep reuze lekker smaakt."
"Verstandig woord!" prees Dinsdag. "Heel verstandig woord. Meeste stemmen gelden. De padschild wordt soep van gemaakt. Uit! Afgelopen! Klaar!"
Hij klakte met zijn tong. Boonestaak knikte en keek smulziek naar de arme schildpad. Maar ineens zei Bulletje listig: "Je moet 'et zelf weten, Boonestaak. Maar as we terugkomen in Amsterdam, en we hadden dan de schildpad nog dan, konden we 'm cadeau geven aan Artis. En dan kwam d'r een bordje bij te staan: *Geschenk van Bulletje en Boonestaak. Gevangen op hun onbewoond eiland...* En as we dan met de klas naar Artis gaan..."
Boonestaak zag het schitterende geval duidelijk voor ogen. "De schildpad blijft leven," verklaarde hij.

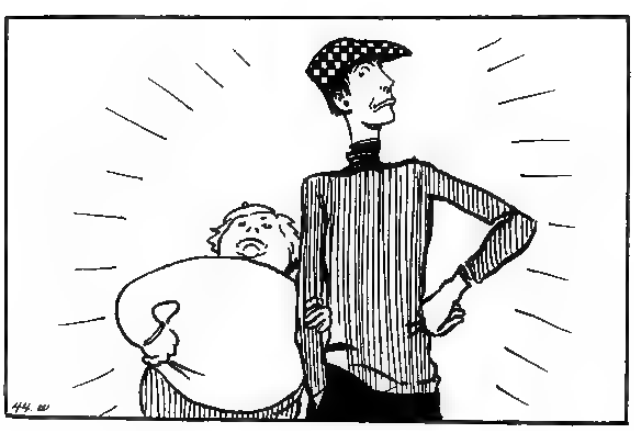

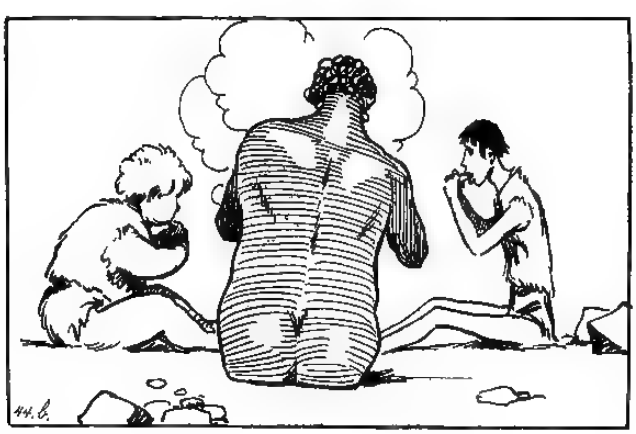

Dinsdag keek geweldig verdrietig en verontwaardigd. "Gemeen!" riep hij. "Stom! Veel groot stom. Ai! Ai! zo heerlijke schildpad...! Dinsdag huilen! Veel bedroefd!" En hij sloeg zijn handen om zijn hoofd en huilde erbarmelijk. Maar Bulletje en Boonestaak lieten zich niet vermurwen. Ze dachten aan Artis en hun toekomstige glorie en wilden er niet meer van horen, dat het dier in de soeppot komen zou.
"Toe, vooruit!" zei Bulletje, "doe niet zo misselijk! Schaam je toch! Zo'n grote vent en dan staat ie te grienen as een kleine jongen!"
"Mij snakt naar padschild!" jammerde Dinsdag.
"De meeste stemmen gelden," vertelde Boonestaak. "Je moet dus maar blijven snakken. Niks an te doen!"
"Niks?" vroeg Dinsdag ontzet.
"Niks!" antwoordden de twee jongens somber. "Nou, dan niks," zei Dinsdag getroost, veegde de tranen uit zijn ogen en lachte alweer. Toen gingen ze met z'n drieën rond het vuur zitten om te ontbijten. De jongens hadden honger als wolven en aten scheepsbeschuit met gebakken vis of ze in geen dagen voedsel geproefd hadden.

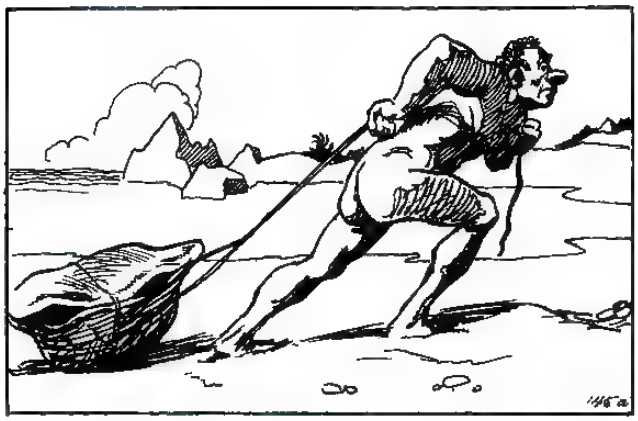

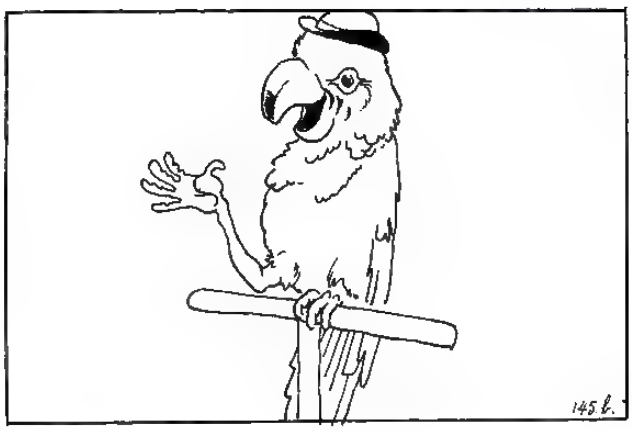

"Hoe heb je die schildpad gevangen, Dinsdag?" vroeg Boonestaak, toen z'n eerste honger over was.
"Hij op strand," vertelde Dinsdag. "Wou naar water. Ik hem klap op z'n neus. Foetssj! kop weg, padschild stop. Ik hem omkeer met lang hout. Hij vreeslijk groot zwaar, meer as honderd pond! Ik touw om vin en sleep naar boot. Zwaar werk, baassies, veel groot zwaar werk. En nou: Dinsdag mag 'em niet kai-kai! Droevig! Dinsdag huilen!"
"Nou, huil nou maar niet," zei Bulletje, die zag, dat de menseneter z'n gezicht weer in jammerplooien trok. "We gaan vandaag in 't bos."

"Goed!" riep Dinsdag. "Mij ook van plan. Mij zoeken de varkens en dan pan! pan! pan! mij skiet ze boem omver!"
"We moeten ook een paar papegaaien zien te vangen," vond Boonestaak. "Da's gezellig. Dan kan je ze leren praten. Daar heb je nog aanspraak aan."
"Net as Ouwe Hein aan z'n beren," giechelde Bulletje.
"Beren?" vroeg Dinsdag. "Kunnen praten die dikke smakkers?"
"Ouwe Hein heeft 'et ze geleerd," vertelde Boonestaak.
"En niet alleen praten: ze konden ook zingen," voegde Bulletje er geestdriftig bij.

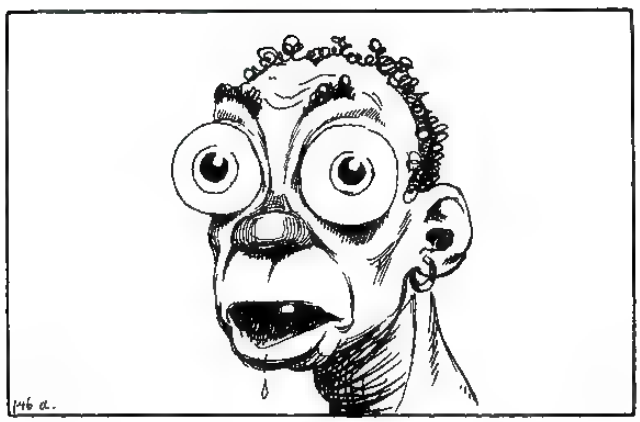

Dinsdag kauwde nadenkend zijn scheepsbeschuit. "Vertel es?" verzocht hij. Toen vertelden Bulletje en Boonestaak hem in 't kort Ouwe Heins wonderbare avonturen onder de ijsberen. De ogen van de menseneter werden hoe langer hoe groter en hij rukte ál driftiger de onschuldige vis van de graat. En toen het verhaal eindelijk uit was, zuchtte hij diep en vroeg: "En kleine baassies dat allemaal geloven?"
"Ouwe Hein wil niet dat we d'r aan twijfelen."
Daarop zei Dinsdag vol waardigheid: "Ouwe Hein veel groot erg leugenpietje. Oah! As Dinsdag hem ooit ziet, hij preken tegen ouwe jokkebrok. Vreselijke zonde, liegen. Bah!"
Maar de jongens riepen: "Nee, dat mag je Ouwe Hein nooit zeggen, want dan vertelt-ie niet meer!"
Dinsdag verbaasde zich over die slechte ouwe man. "Liegen niet nodig," zei hij beslist. "Dinsdag vertelt ook mooie avonturen, maar allemaal echt waar gebeurd."
Bulletje en Boonestaak prezen hem om zijn waarheidsliefde, maar ze moesten toch een beetje lachen.

Vrijdag 21 januari 1938 verscheen in ***WIJ - ons werk - ons leven***
van Nederland's beroemdste verteller een oorspronkelijk
vervolgverhaal: ***De waard van Carlecas,*** of
De geschiedenis van een moderne Uilenspiegel. Hij woonde in een
klein en deftig stadje.... zijn familie was deftig, notabel en welgesteld.
Maar de jongen was geboren met een hevige afkeer van deftigheid.
Hij ging naar zee.... de familie herademde. Hij kwam terug....
de familie voelde zich rampzalig. Toen begon hij een hotel en
zette jaren lang de stad op stelten.

Van deze schelm vertelt ***A.M. de Jong*** in het vervolgverhaal, dat hij op
verzoek onzer redactie voor de "Wij"-lezers schreef.
De waard van Hotel Carlecas toont ons het verteltalent van de
schrijver van "Frank van Wezel's roemruchte jaren", van de
Merijntje-cyclus en zoveel andere romans op zijn best.
De vertelling, die vele weken tot de meest gelezen lectuur van "Wij"
zal gaan behoren, is rijk geïllustreerd door ***George van Raemdonck.***

DE WAARD VAN HOTEL CARLECAS

HOTEL CARLECAZ
GEBAKKE VIZCH
WILDT EN GEVOGELTE
GELEGENHEITS. SLAGERY.
HANDEL MS ANDERSINS
PIET VANASSELT
POELIER

De wonderlijke waard van Hotel Carlecas

HOOFDSTUK 3

Waarin de lezer ervaart, dat de held een goed hart heeft, geen tranen kan zien, en onder dit alles toch niet vergeet, dat een koopman, geen goed geld naar kwaad geld mag gooien Een postambtenaar ontsteekt in gerechte woede.

Mie van Duin, bijgenaamd de "Mosterd", was een oude weduwvrouw met een boerenmuts op, wijde, niet al te goed onderhouden en heftig schommelende rokken, een grote neus met een druppel er aan en in alle volksbuurten van het stadje welbekend. Ze had een karretje met een ezeltje er voor, haalde schillen en oud brood op, verkocht een beetje groente en Vrijdags (en daaraan dankte zij haar bijnaam) eigengemaakte mosterd voor bij de vis een cent een kwak in een kopje. Op die Vrijdagen vormde zij een publieke vermakelijkheld voor de schoolgaande jeugd. Ze riep met nauwkeurig afgepaste tussenpozen en een doordringende, snerpende stem: „Mosterd!" De straatbengels, die uit school kwamen, drentelden achter haar aan; met een opvallend gevoel voor rhythme schreeuwden ze in koor, juist even voor de negotie-roep komen moest: „Mie, wat heb je in je broek?" En prompt volgde het aanstotelijke antwoord: "Mosterd!" Tot altijd weer nieuwe en juichende vreugde van haar achtervolgers, die ze blik noch woord waardig keurde. Een en ander zij uitsluitend hoezeer ook aarzelend, vermeld om aan te tonen, dat het met de fatsoensbegrippen, waar u en ik zo onweerstaanbaar op gecharmeerd zijn, te dien tijde in dat stadje maar treurig gesteld was.

Mie's ezeltje Pepi was oud en versleten. Het liep met stijve poten en licht schuddende kop, gehoorzaam en onverstoorbaar, kende op een prik het kunstje om de hooggewelfde bruggetjes over de smalle grachten in een sukkeldrafje te nemen en zich dan schrap te zetten op zijn uitgezakte hoefjes. Mie hield van haar ezeltje met een aandoenlijke tederheid, en die liefde was wederkerig. Als zij hem achter de lange, ruige oren krabde, keek hij haar met zijn zachte, troebele ogen dankbaar aan en knabbelde met zijn beweeglijke lippen aan haar bonte schort. Zij waren samen oud en stram geworden, en samen aten zij het harde brood der armoede, wijsgerig, zonder klagen vol geduldig begrip van de onafwendbare noodzakelijkheden in deze beste aller werelden.

En toen kwam op een mistige herfstmorgen Mie Mosterd door het Mariastraatje en duwde hijgend zelf haar karretje. Tranen liepen over haar verweerd gezicht, dat plots ineengeschrompeld leek. Haar scherpe stem klonk schor en krachteloos. Piet van Asselt stond aan de deur van „Hotel Carlecas" en zag haar zwoegen.

„Hallo, Mie!" riep hij. „Waar is Pepi?"

De oude vrouw bleef staan, haar knokige handen trilden om de burries van het karretje. De tranen vloeiden rijkelijker door de groeven harer wangen, haar lippen beefden zo, dat ze niet antwoorden kon. Resoluut nam Piet haar onder de arm en bracht haar binnen in zijn etablissement, waar hij haar neerduwde op een stoel bij de toonbank.

„Mens, wat is-t-er?"

"Zo'n ongeluk", snotterde het vrouwtje ,"Pepl is dood... hij lag van morgen stokstijf in z'n stalletje.... Wat mot ik beginne? ....Ik ben pas in de stad, en ik kan nou al haast niet meer.....ik ben doodop"

Amechtig zakte zij tot een voddig hoopje ellende tegen de toonbank. Piet keek op haar neer en kuchte benauwd. Hij had een mond als een hooischuur maar een hart als een hazelnoot.

"Dat ken je ook niet, mens, ben je dol? Je mot een andere ezel hebbe...."

„Ik weet er een te staan", zuchtte ie „maar hij mot vijf en twintig gulde koste..... Waar haal ik die cente vandaan?"

Piet floot zachtjes tussen de tanden en dacht na.

"Waar is Pepi?"

"In z'n stalletje.... Vanavond zal ik 'em begrave "

"Niks begrave.... Je gaat naar huis, ik haal Pepi bij je weg en jij houdt je waffel dicht, begrijp je?.... Ik betaal je vijf en twintig gulde voor Pepi.... Hij is toch gezond gestorreve?"

„Hij mekeerde niks. Hij was alleen maar oud en op, net as ik.... Wou jij....."

„Jij krijgt een geel briefie, en je koopt die andere ezel.... afgelope.... en kop dicht!"

Ouwe Mie keek hem met grote, ongelovige ogen aan. Zij bewoog haar lippen, maar kon niets zeggen en greep naar zijn hand.
„Zanik niet, mens!" grauwde Piet. „Hier, vreet een Harderwijkster-bokkum ik zal je een kop koffie inschenken..... Dat wijvegesnotter..... Zake benne toch zeker zake! ....."

De volgende morgen ging de omroeper rond door de straatjes en over het hofje „Vrede en Rust" achter het Mariastraatje, en maakte bij bekkenslag bekend, dat in „Hotel Carlecas" van tien uur af te koop zou zijn het vlees van een mals jong kalf tegen prijzen van vijftien tot veertig cent het pond.
"Profiteert ervan, mensen, en zegt het voort!"
Kwart voor tien stond er al een groepje vrouwen samengedromd voor de deur van „Hotel Carlecas", met borden en schaaltjes onder hun schort, vrolijk kakelend, al bij voorbaat genietend van de ongewone smulpartij en de verrassing van hun mannen, als die voor het middageten thuiskwamen, en de feestelijke geur van het gebraden kalfsvlees dreef hun aangewende neus binnen. Zij prezen Piet de Kippenschilder, die af en toe de buurtgenoten zulke buitenkansjes bezorgde. Zij wisselden al recepten uit voor de smakelijkste manieren om het zachte kalfsvlees toe te bereiden; een kluitje reuzel zus, wat gesnipperde uitjes zo, een laurierblaadje, een zacht vuurtje, en dan maar laten sudderen.... Nou, zeg, maar niet effe fijn ook, dat kalfsvlees kon ie gewoon op zuigen. Het Water liep ze al door de mond bij het enkele denken er aan.... hun ogen glinsterden van voorpret, en ongeduldig klopten ze op de nog gesloten deur. Het was een opgewekt troepje; de zorgelijke trekken der vroeg verwelkte gezichten vergleden in de zeldzame lach van mensen in wier leven niet zo heel veel vreugde is..... Het werd bepaald gezellig.
Piet en Blauwe Janus zijn gewone helper bij gevallen, waarin hij optrad als "gelegentheit slager", kwamen handen te kort om te voldoen aan de bestellingen van de vrouwen, die elkaar driftig snaterend voor de toonbank verdrongen en elkaar de beste brokken betwistten. De biefstuk van veertig cent was spoedig uitverkocht, want Piet verzette zich luidkeels tegen de snode plannen van Blauwe Janus, die desnoods biefstuk van de poten gesneden zou hebben. Niks hoor, in zijn slagerij werd niet gezwendeld, eerlijk duurt het langst en ieder 'et zijne!
„Asjeblieft, vrouw Bruins, een fijn stukkie van de borst voor je zeven stuivers.... niet te lang braaie, mens, anders gaat de geur d'r af en 'et wordt taai.... En u juffrouw?.... Nee, de zwezerik is naar de dominee.... ben u effen een fijnproefster!..... Ach, is u pas op het hofje komen wonen? Je mot maar boffe! Amper een voet in de buurt of Hotel Carlecas geeft al een kalf weg... hier, wat soepbeentjes op de koop toe op de kennismaking.... Heb u een hondje?..... daar, nog een stuk long, 'et beest mot ook meeprofitere.... Blauwe, hoe ver zijn we d'rmee?"

Piet zong compleet van geestdrift over zijn eigen rechtschapenheid en het buitenkansje, dat hij zijn dierbare buurtgenoten bezorgde. Hij liet de vrouwen blozen of schreeuwen van het lachen om zijn gepeperde grappen. De uitverkoop van het kalf werd een luidruchtig feest en al voor half twaalf was het afgelopen schoon uitverkocht! Terwijl Blauwe Janus de boel schoonmaakte, bracht Piet even de tong naar meneer van Beveren, een bejaarden postambtenaar, een smulziek vrijgezel, die dol was op kalfstong. Piet had beloofd hem voor een nakende gulden de delicatesse te brengen die je nergens beneden de rijksdaal-

der vastkreeg. En hij hield woord.....
Het werd een catastrofe.
Het malse kalfsvlees misdroeg zich op uiterst laakbare wijze. Het vergrauwde in de pan, het wou niet zacht worden, het werd onhandelbaarder naarmate het langer te vuur stond. De vrouwen zweetten van zenuwachtigheid. De aanvankelijk verrukt glunderende gezichten van de thuis gekomen mannen betrokken gaandeweg. Er vielen harde woorden over sloddervossen, die natuurlijk al kletsend bij eindeloze kopjes koffie het eten verpestten; kafferinnen, die kans zagen de malse biefstuk van een jong kalf in een stuk zoolleer te veranderen; boerentrienen die 'et nooit leerden, al werden ze honderd jaar. Verontwaardigde vrouwen keven terug, doldriftige mannen keilden ongenietbare stukken vlees, waar ze zelfs met hun mes niet door konden komen over de tafel, brulden, smeten de hele santekraam de kamer

door; vrouwen gilden, kinderen krijsten, bij de deftigste families ontstond verwoed handgemeen. Met pijnlijke kiezen, een half gevulde maag en een volkomen bedorven humeur gingen de mannen mokkend terug naar hun werk, dieper dan ooit overtuigd, dat het huwelijk een rattenklem was, en dat zij het nog wel bijzonder belabberd getroffen hadden.

De onthutste vrouwen, die eerst ieder voor zich aan een persoonlijk falen geloofd hadden, gingen op informatie uit bij de vriendinnen. Het was overal hetzelfde. Niemand begreep er iets van. Kwade vermoedens rezen op. Boze woorden vlogen rond. En toen was er ineens de zekerheid, de onthulling: Blauwe Janus zat al met een snip in zijn neus in het kroegje op de hoek, lachte zich krom en vertelde, dat de hele buurt z'n kauwspieren had zitten verrekken op de ezel van ouwe Mie Mosterd.... Consternatie.... Wilde kreten van woede en wraakzucht.....
Tien minuten later was er weer een oploopje van vrouwen in het Mariastraatje. Weer dromden ze samen voor Hotel Carlecas. Maar deze inrichting had haar deuren gesloten en de blinden voor de ramen gezet. De directeur zat op zolder bij een welverdiend glaasje bier en luisterde met een goedkeurende glimlach naar de krachttermen, die van de straat naar hem opstegen:
„Smerige oplichter! Kom d'r es uit, vuile sjap!"
Piet haalde minachtend de schouders op: aan zulke onhartelijk gemeende uitnodigingen voldeed geen verstandig man!
"Ploert!.... Schoft!"
Ze trapten tegen de deur. Ze sloegen een roffel op de luiken. Piet stopte geeuwend een pijp. Hij wou een dutje gaan doen en die onredelijke wijven zouden hem uit de slaap houden. Tuig!..... Konden niet eens tegen een aardigheidje.....
Plotseling vloog een ruitje van zijn zolderraampje in scherven en iets plofte zwaar op de vloer: een biefstuk van een pond, grauwzwart, hard en zwaar als lood.... Een van woede overslaande vrouwenstem gilde: "Hier, stinkende boef, vreet zelf je ezelen-taaitaai op!".....
Meerdere lappen vlees meegebracht als stuk van overtuiging, vlogen kletsend of met doffe klap tegen de gevel, de deur en de blinden. De vrouwen wonden zich steeds meer op aan elkanders woede en hun gemeenschappelijk gevoel van verongelijking nam steeds gevaarlijker vormen aan.
"Laten we 'em d'r uithalen, die smeerlap!"
"We zullen 'em verzuipe in de kolk!"
"Ik stamp 'em dat ezelelappie in z'n vieze strot!"
„Daar hejje-n-em, de sallemander!"
Inderdaad was het zoldervenster opengevlogen en het hoofd van Piet verscheen in de opening, woest, met verwarde haren en wilde ogen.
"Nou is 't uit hé?" brulde hij. "Vort jullie, of ik schiet je je bast vol lood!" Dreigend kwam de loop van een geweer schuin naar beneden.
"Aaah! .... Moord!.... Moord! ...."
Met waaiende haren en fladderende rokken, krijsend van angst namen de vrouwen de vlucht en in merkwaardig korte tijd lag het Mariastraatje weer stil en verlaten als gewoonlijk. Op het hofje vertelden de vrouwen dat die schurk hun twee schoten achterna gejaagd had..... een godswonder, dat er geen dooien gevallen waren.... ze hadden de kogels om hun oren horen fluiten.... Maar daar zou ie voor brommen, de moordenaar!...
En inmiddels sloot Piet zijn gebroken raampje, zette het stuk gasbuis terug in z'n hoek en strekte zich behaaglijk uit op zijn bed om eindelijk het tukje te gaan doen, waar heel z'n moeë lijf naar verlangde.... Na gedaan werk is het goed rusten.....

Op Zaterdagavond, drie dagen na het drama, kwam de oude heer Van Beveren in zijn stamcafeetje, in de straat achter het postkantoor. Hij stond voor de toonbank en vertelde zijn rampspoed aan zijn vriend, den kastelein. De andere klant, aan het tafeltje even verderop, zat achter zijn krant én bleef er achter verborgen. Meneer Van Beveren brouwde nog sterker dan anders, van onbedwingbare woede.
"Een kalfstong, Bgam, en je weet, hoe dol ik daag op ben. Ik kook zoiets altijd zelf, want m'n hospita is niet nauwkeurig genoeg. Stel je voor! Twee dagen heb ik dat kgeng op 'et vuug gehad, en ik kon d'g nog niet met m'n vogk inkomme! Hagdsteen, Bgam, je geinste hagdsteen.... En toen vegtelle ze me, dat ik

de tong van Mie Mostegd d'g ezel in me Pot heb zitte.... Een ezeletong, Bgam god zal weten was die ezel geen hondegd jaag oud.... De hele buugt heit ie mét die ezelezwijdegij opgeknapt. Maag as ik 'em te pakke kgijjg, die ploegt sla ik 'em hagdstikkedood.... Een ezeletong!...."
Klagend galmde zijn stem-van-teleurgesteld-smulpaap door het cafeetje en Bram, die er allang van wist, deed zijn best om medelijden voor te wenden. Toen liet de andere klant z'n krant zakken en meneer Van Beveren keek recht in het glundere gezicht van den waard van „Hotel Carlecas". Verbaasd vloekte hij: „Wel potvegdomme, daag zit de smeeglap! "
Even leek het of er moord en doodslag dreigde. Maar toen hebben ze de wijste partij gekozen, bulderend gelachen, elkaar op de schouders geslagen en een glas gedronken op de nieuwe ezel van Mie Mosterd, welke waardige dame er in ieder geval wel bij gevaren was... om van Piet van Asselt maar niet te spreken.....

Bulletje en Boonestaak

1. Ontmoeting met Jopie Slim en Dikkie Bigmans
2. Ouwe Hein's eerste schipbreuk
3. Ouwe Hein onder de zeerovers
4. Avonturen in New York
5. Naar het Midden-Westen.
6. Ouwe Dick en de bende van Zwarte Jack
7. Ned's avonturen in alaska
8. Paardendiefstal op de farm
9. Weer aan boord van de Herkules
10. Ouwe Hein onder de ijsberen
11. De onderwerping van de menseneter
12. De vertellingen van een Menseneter
13. Hoe Bulletje en Boonestaak de bewoonde wereld terugvinden
14. Alle raadselen opgelost
15. Ouwe Hein's wonderbaarlijke reis door het luchtruim
16. Het Neptunusfeest op de Herkules
17. Ouwe Hein's avonturen onder de Babarijse zeerovers in de Sargassozee
18. Ouwe Hein's wonderbare thuiskomst
19. Van oorlogje spelen en heldendom
20. Bulletje en Boonestaak in Brazilië
21. Met Braziliaanse oceaanvliegers naar Florida
22. Landing op Schiphol
23. Muiterij op de Herkules
24. Ouwe Hein in Eldorado
25. Jacht op het goud van Ouwe Hein
26. Ouwe Hein wordt president van Brazilië
27. Een orkaan teistert de Herkules
28. Reparatie in Californië
29. Scheepshond Nero maakte de stad onveilig
30. Roodkapje, Nero en de Boze Wolf
31. Ouwe Hein in China
32. Kamperen in Californië
33. De eerste reis van Sindbad de Zeeman
34. Ontmoeting met Tom Mix
35. De tweede reis van Sindbad de Zeeman
36. Tom Mix, de Lange Kogelspuwer
37. Ouwe Hein onder de reuzen van Afrika
38. De derde reis van Sindbad de Zeeman
39. De Sioux rollen de vredespijp met de Commanchen
40. De vierde reis van Sindbad de Zeeman
41. Tom Mix in Mexico
42. Tom Mix in het Dal der Gelukzaligheid
43. De lange vijfde reis van Sindbad de Zeeman
44. Ouwe Hein als oesterduiker

voor deze en andere uitgave www.boumaar.com

ISBN 97890777773

voor dit en andere uitgaven
www.boumaar.com